DENISE ROBINS

Această unică noapte

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

In anii care precedaseră războiul, singura pasiune a Tonei Felton fusese să călătorească, să scape de existenţa ei monotonă, la Londra, să uite de viaţa ei de funcţionară, de nopţile lipsite de bucurie.

Aflată pe peronul aglomerat al gării din Istanbul, râse de soarta perversă care îi jucase o festă urâtă, stăvilindu-i impulsurile nomade si aruncând lumea în absurditatea unui război care închidea încet, încet, graniţele fiecărei ţări europene pe care voia s-o viziteze. Ceea ce vedea în faţa ochilor acum, era
o mulţime disperată care nu din plăcere se afla acolo, ci pentru că se înghesuia să urce mai repede în tren, să dispară cine stie unde. Atmosfera era încărcată cu o tensiune cumplită, pentru că lumea stia că stă pe marginea unui vulcan gata să erupă, s-o acopere cu un strat gros de lavă.

Până acum, îsi spuse Tona, avusese parte de destulă tensiune. Convoiul cu care plecase de la Tilbury, fusese atacat de

pe submarin şi din aer, iar acum, la şase şi jumătate se trezi pe o seară caniculară la cea mai aglomerată gară de joncţiune din Europa, pregătită să ocupe un loc în expresul Balkans. Ce emoţionant! Expresul Balkans care o va duce cu viteză ameţitoare spre ţinuturile necunoscute ale Gardeniei.

Din câte reuşise să stabilească până în acest moment, era singura englezoaică în drum spre Gardenia şi în timp ce aştepta pe peron încercând să-şi facă loc prin mulţimea aflată în marea gară se trezi ea, o străină, gesticulând, încercând să se înţeleagă cu ceilalţi străini care vorbeau alte limbi. Nimeni n-o băga în seamă. Cel puţin aşa gândea, îmbujorată şi trăgând aer în piept, încercând să ajungă la unul din vagoanele de clasa a doua ale expresului, cu poşeta sub braţ şi câte o valiză în fiecare mână.

Era mult prea agitată pentru a observa că era urmărită de cineva pas cu pas. Doi ochi albaştri, care păreau şi mai albaştri din cauza tenului bronzat, priveau mereu în direcţia ei.

Ochii erau ai unui tânăr înalt, slab, cu un aer graţios, care
i se adresă unui alt tânăr de lângă el:

- Paul, priveşte tânăra aceea. Este englezoaică, desigur. Nu este o femeie modernă. Dar spune-mi, ai mai văzut o astfel de frumuseţe?

Bărbatul numit Paul ridică privirea uitându-se pe fereastră. Zâmbi văzând-o pe Tona cu cele două valize

ale sale împinsă de lumea care voia să ajungă la tren. Fără îndoială, era foarte frumoasă. Era o blondă autentică, foarte reuşită. Se putea vedea părul blond ieşind de sub pălărioara albastră; purta un costum gri de călătorie; avea tenul ca de floare.

- Da, este o fată frumoasă, constată el.

- Aş vrea să-i văd culoarea ochilor, Paul, zise cel care o remarcase pe Tona.

Celălalt zâmbi din nou şi ridică din umeri.

- Vă invidiez, înălţime, că puteţi observa ochii unei femei, când aveţi probleme de stat atât de grave.

- Este bine uneori să uiţi de politică, de intrigi. în special atunci când în faţa ochilor îţi apare o făptură perfectă, care te poate încânta.

Cel mai în vârstă înclină din cap. Era obişnuit cu ciudăţeniile prinţului său. Valentin de Gardenia avea o ţară frumoasă şi era adeptul dragostei, al cultului femeii. Fusese educat în Anglia şi absolvise studiile universitare la Balliol. Cu tenul său măsliniu şi ochii albaştri, putea trece uşor drept un englez sportiv, care deborda de sănătate. Vorbea perfect engleza, de altfel. Numai ochii de o culoare stranie, albastru cenuşiu îl trădau. Când se afla în Anglia, femeile roiau în jurul său. îi plăceau teribil femeile frumoase, le curta pe toate, dar nu se îndrăgostea de nici una. Ele însă, îi dăruiau inima lor.

Tona Felton, care nu realiza că este admirată de acei ochi frumoşi, ajunse în dreptul expresului o dată cu

bărbatul în uniformă care se apropie de ea.

- Biletele, vă rog!

Tona lăsă valizele. Se simţea epuizată din cauza aglomeraţiei şi a căldurii. îi plăcea vara şi soarele, dar atmosfera din gara cu cupola de sticlă era insuportabilă. Se uită spre trenul care oprise, tânjind după răcoarea din interior.

Dar imediat ce întoarse capul roşi de revoltă, şi de neputinţă.

- Poşeta, mi-a dispărut poşeta!

Poşeta cea albastră, de piele, în care avea banii, cheile, actele, accesoriile de machiaj, dispăruse. Realiză imediat ce se întâmplase: vreun hoţ i-o sustrăsese de sub braţ chiar acolo pe peron, în timp ce ea, prin mulţime, luptase să ajungă la tren.

- Biletele! se auzi vocea impacientată a controlorului.

Tona păli. încercă să-i explice acestuia că i se furase poşeta, dar omul, care abia înţelegea engleza nu părea să aibă înţelegere. Repeta că miss voia să circule fără bilet. Aşadar trebuia s-o predea poliţiei. Se săturase de astfel de delincvenţi.

Tona protestă vehement.

- Insist că am cumpărat bilet pentru Gardenia. Mi-a fost furată poşeta. Nu mă puteţi aresta pentru asta. Nu mi se pare logic.

Controlorul reacţiona cu brutalitate. Tona înţelese că

nu avea sens să mai explice nimic. Luă o mină disperată. Toţi banii pe care-i avea în poşetă dispăruseră şi ei. Dacă nu-şi găsea poşeta se afla într-o situaţie fără ieşire.

Era îngrozită de perspectiva de a fi reţinută în vreo închisoare turcească, unde nu avea cu cine să se înţeleagă, nimeni care s-o ajute în situaţia dificilă în care se afla. Numai dacă ar auzi pe cineva vorbind englezeşte!

în acea clipă, auzi o voce cu inflexiuni chiar lângă ea, adresându-i-se în engleză:

- Vă pot ajuta cu ceva?

Tona răsuflă uşurată, ridică ochii, şi văzu o figură cu trăsături regulate, armonioase, cu nişte ochi frumoşi de culoarea cerului senin.

- Este vorba despre poşeta mea, îi explică ea. Mi-a fost furată. Acest bărbat nu vrea să mă creadă; susţine că vreau să călătoresc fără bilet. Dacă-l puteţi face să înţeleagă, vă rog pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să mă ducă la poliţie!

- Nici vorbă, nu voi permite asta! zise bărbatul care se întoarse să adreseze câteva cuvinte controlorului. Acesta se înmuie imediat. Se înclină în faţa lui, formulă câteva scuze şi se grăbi să plece.

- Vedeţi, continuă Tona, am avut bilet pentru Gardenia, dar acum nu mai pot pleca, aştept pe cineva care să-mi aducă bani.

- Paşaportul îl mai aveţi?

- Din fericire, îl am; rămăsese în buzunarul jachetei.

- în acest caz nu vă mai faceţi probleme, zise străinul. Veniţi cu mine. Vă voi lua cu mine în compartiment.

- Sunteţi extrem de amabil, murmură Tona. Dacă mi-aţi putea împrumuta o sumă foarte mică până când ajung acolo...

Străinul se uită la figura ei frumoasă, uşor disperată.

- Vă voi oferi orice sumă doriţi. Cum vă numiţi?

- Felton. Tona Felton.

El îi luă valizele conducând-o, iar Tona îl urmă răsuflând oarecum uşurată. Avusese un noroc extraordinar să găsească un englez care s-o ajute şi mai ales unul foarte chipeş, se gândi ea. Se pare că steaua norocoasă începea să-i zâmbească. Până atunci, crezuse că numai în filme se pot întâlni tineri atât de chipeşi, care să vină în ajutorul femeilor aflate în situaţii dificile. Se uită spre tren, unde, probabil, era răcoare şi o atmosferă plăcută. Un minut mai târziu se afla în cel mai grozav şi mai elegant compartiment de tren pe care-l văzuse vreodată. Privi în jur uluită. Părea un hotel de lux. Putea trece dintr-un compartiment în următorul.

Văzu un dormitor, un salon cu draperii de brocart. Erau flori pretutindeni, cărţi, un aparat de radio şi tot necesarul pentru o călătorie confortabilă.

- Asta înseamnă că ne aflăm într-un vagon de clasa întâi! exclamă Tona. N-am văzut niciodată interioare atât de rafinate pe tren! Am auzit că expresul Balkans

este un super tren, dar acesta...

- Te poţi simţi confortabil, zise tânărul ei salvator. Am rezervat acest apartament. Aş fi încântat să-l foloseşti până ajungi în Gardenia.

Tona îl privi uşor dezorientată.

- Nu ştiu dacă se cade să accept oferta; este mai mult decât mi-aş putea permite...

- Te rog, este foarte mult spaţiu. Nu trebuie să refuzi. Primeşte acest ajutor din partea mea. De fapt, îţi mărturisesc că mă plictisesc singur şi prezenţa ta este o adevărată plăcere.

Bărbatul îi zâmbi. Privindu-l, Tona deveni dintr-o dată conştientă de magnetismul privirii lui. Era un tânăr foarte elegant, purta un costum bine croit, o cravată asortată.

îi spuse cu glas tremurat:

- Tot nu cred că este cazul să accept...

El făcu un gest către peron.

- Nu cred că preferi problemele cu autorităţile şi un posibil arest. Le-am spus că mă însoţeşti.

Ea începu să râdă.

- în acest caz, voi rămâne.

începu şi el să râdă, şi se îndreptă spre compartimentul următor unde se afla Paul.

- Paul, i se adresă el pe un ton neutru, tânăra englezoaică va călători în compartimentul meu până în Gardenia. Nu ştie cine sunt şi nici nu vreau să afle. Adresează-mi-te cu Carr.

însoţitorul prinţului de Gardenia se înclină.

Acest tip este incorigibil, îşi spuse el. Nu se va potoli niciodată. Cu voce tare el spuse doar atât:

- Am înţeles, înălţime.

în acel moment, Valentine îi aruncă însoţitorului său unul din acele zâmbete care-l făceau iubit de toţi supuşii săi, indiferent dacă erau bărbaţi sau femei.

- Este minunată, Paul. O cheamă Tona şi-mi place mult.

Paul Lavengro, membru al uneia dintre cele mai vechi
familii din Gardenia, regalist până în măduva oaselor, îl privi pe Valentin cu afecţiune şi tristeţe totodată. Prinţul era un tânăr fermecător, un suflet bun. Dar ce se va alege de toate aceste aventuri ale lui? într-o zi va trebui să se căsătorească, desigur cu o prinţesă de rangul său. Ori Tona, chiar dacă avea ochi frumoşi, nu putea însemna nimic vital sau durabil pentru Valentin de Gardenia.

Aceste iubiri ale lui erau desigur privite cu îngăduinţă, atâta timp cât nu aveau importanţă. Cu toate acestea, exista mereu posibilitatea ca Valentin să se îndrăgostească iremediabil şi să sufere.

Tona nu se simţea chiar în largul ei când se trezi în salonul acela luxos despre care nu şi-ar fi închipuit că poate exista într-un tren, cu un cocteil în mână, faţă în faţă cu Valentin de Gardenia. Numele lui era Valentine

Carr. Mergea şi el tot la Gardenia.

- Nici nu ştii cât mă bucur că te-am văzut şi am putut să te ajut! îi spuse el. Vei avea nişte zile minunate în Gardenia.

- Mulţumesc pentru tot ajutorul.

- Acum, te rog să-ţi scoţi jacheta şi pălăria; este destul de cald în interior.

- Este ca în rai, în comparaţie cu peronul acela sufocant.

Valentine se aşeză în faţa ei, urmărind cum îşi scoate
jacheta. îi spusese lui Paul că nu era o femeie şic, dar că nu văzuse niciodată o alta mai frumoasă, mai zveltă, cu un trup de invidiat, cu acele glezne subţiri, lucru pe care îl aprecia teribil la o femeie. Purta o rochie nu prea modernă dar care-i venea foarte bine. Privirea lui poposi asupra părului ei blond, frumos ondulat. Era minunată! Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Lui Valentin îi plăceau buclele de la ceafa tinerei din faţa lui şi se întrebă cine era fericitul care le putea săruta.

- Vorbeşte-mi despre tine, îi spuse el.

Tona se aşeză zâmbindu-i. I se părea foarte firesc să stea de vorbă cu acest bărbat. Trenul se pusese deja în mişcare. Ea privi cu ochi plini de admiraţie salonul în care se aflau florile, covoarele, pernele decorative cu motive aurii.

- Este nemaipomenit, exclamă ea. Este ca o scenă

de film...

- Tu eşti cea care dă frumuseţe acestui loc, îi spuse Valentine.

Tona îi aruncă o privire, se îmbujoră, iar genele lungi îi acoperiră ochii frumoşi. El remarcă faptul că Tona avea timiditatea caracteristică englezoaicelor, dar acest lucru îl făcea s-o agaseze, repetându-i:

- Te rog, mai vorbeşte-mi despre tine.

Tona îi povesti câte ceva despre munca ei de dactilografă într-un birou din Londra. Nu avea părinţi. Muriseră de câţiva ani, iar ea locuia cu sora ei căsătorită, la Norwood. Toată viaţa Tona tânjise după frumuseţea şi ineditul călătoriilor. Văzuse imagini şi filme cu locuri minunate din Gardenia. Era convinsă că se va îndrăgosti de această ţară. Tot anul economisea pentru a-şi permite să plece vara în străinătate. Dar acum pleca acolo in interes de serviciu. Firma la care lucra avea de transmis acte importante pentru agentul din Gardia, capitala acestei ţări, iar ea Tona, era singura care putea rezolva această problemă. Fusese un noroc pentru ea care iubea atât de mult călătoriile.

Privind-o, Valentin se gândi cum se irosea o fată atât de frumoasă şi tânără într-un birou al unei firme oarecare. Era sensibilă la lumină, la culoare, mintea ei răspundea precum strunele unei viori. Nu-i făcu plăcere să vadă că o asemenea frumuseţe se irosea ajungând probabil să se mărite cu vreun insipid care se îmbrăca duminica în costum de culoare închisă, păstrându-şi

banii numai pentru el. Era prea reuşită pentru a-şi irosi viaţa în vreo suburbie a Londrei.

- Spuneai că ai cunoştinţe în Gardia? o întrebă el.

Tona încuviinţă.

- Da, cunosc pe cineva care se numeşte George Oliver.

Valentin se încruntă.

- Cine este? Logodnicul tău?

Tânăra scutură din cap. Nu, George nu era logodnicul ei, începu ea să râdă. Era directorul unei filiale a firmei la care lucra. Se cunoşteau de câţiva ani. George fusese coleg de birou cu ea la Londra. O ceruse de multe ori în căsătorie şi ei nu-i displăcea, dar nu-l iubea. Cu toate acestea, George o invitase în Gardia.

- înţeleg, zise Valentin aprinzându-şi o ţigară. Este posibil să nu fii interesată în mod special de nici un bărbat, mai ales aşa cum arăţi?

Tona începu din nou să râdă.

- Nu numai că este posibil, ci este chiar realitatea. N-am întâlnit până acum un bărbat de care să mă îndrăgostesc.

- Dar probabil ţi-a plăcut vreunul.

- Da, de ce nu... zise Tona privindu-l pe cel din faţa ei, cu ochi atât de frumoşi.

El se gândea: ce fată frumoasă! Cum de n-a schimbat-o viaţa până acum? Dar când se va îndrăgosti o va face din toată inima...

Privirea lui poposi asupra buzelor ei. Tona avea o

gură senzuală, cu buze pline, parcă făcute pentru a fi sărutate. Figura ei promitea pasiune, în contradicţie cu felul rezervat de a fi.

De ce oare, această micuţă dactilografă mă tulbură atât? se întrebă Valentin de Gardenia, care avea o gamă foarte largă de femei din care să aleagă. Adesea se îndrăgostise fulgerător precum ţiganii, iubise dar părăsise imediat.

în seara asta, pe când expresul Balkans străbătea în noapte ţinuturile spre Gardenia el se simţi cuprins de un sentiment ciudat, de nelinişte. Simţea, lucru neobişnuit pentru el, că nu mai vrea să alerge din floare în floare. Că ar fi vrut să strângă la pieptul său această copilă neîntinată, s-o ducă departe de lume, s-o facă numai a sa.

Dar desigur, acesta era doar un vis. Tronul, coroana, şi o ţară în inima Balcanilor, precum şi căsătoria cu o prinţesă erau destinul său.

Tona se gândea la ultima discuţie avută cu sora şi cumnatul său în ultima seară petrecută în casa lor, înainte de plecarea ei spre Gardenia. îşi aminti căsuţa surorii sale, aflată nu departe de ruinele vechiului Crystal Palace, de unde avuseseră privilegiul de a urmări de multe ori focuri spectaculoase de artificii.

Putea vedea şi acum acel salonaş, cum îl numea Kathleen, pe care se străduise să-l mobileze modern de cum se căsătorise cu Tom, care lucra la un magazin de telefoane din centru. Kathleen era pe atunci tânără şi

frumoasă, aşa cum era Tona acum, dar după patru ani de muncă şi căsnicie, era ştearsă, lipsită de viaţă, de culoare. Era o femeie bună la toate, după cum se plângea ea lui Tom, care nu prea avea cu ce s-o ajute. El propusese atunci o săptămână de vacanţă şi Kathleen sugerase o săptămână la Brighton. Părea idealul pentru ea. Cu toate acestea, săptămâna trecuse repede sub auspicii nu prea bune.

Când Tona le spusese că va pleca în străinătate cu problemele firmei, amândoi spuseseră că era o prostie din partea ei să-şi asume responsabilitatea asta, mai ales pe vreme de război.

- Nu suntem de acord să pleci singură, ai putea da de necaz şi nu avem cum să te ajutăm.

Tona zâmbise liniştindu-şi sora. Biata Kathleen! Anii de căsnicie cu acest bărbat sărac şi lipsit de imaginaţie, o amărâseră peste măsură. în timpul petrecut în casa lor, Tona jurase să nu se lase atrasă într-o căsătorie monotonă, ca a surorii sale.

Dar Kathleen semăna mult cu tatăl lor, un om simplu, lipsit de idealuri, de visuri.

Tona semăna cu mama lor. Biata lor mamă care îşi începuse viaţa pe scenă, de tânără. Fusese dansatoare; o femeie plină de viaţă, o blondă superbă care făcuse prostia de a se îndrăgosti de un electrician care venea adesea s-o urmărească dansând. Se măritase cu el, renunţând la cariera sa. Viaţa alături de el însemnase doar muncă şi cele două fete de crescut. Murise de

pneumonie la treizeci şi opt de ani.

Tatăl lor nu trăise nici el prea mult, victima unui accident de automobil. Fetele crescuseră singure, cu multe greutăţi.

Nu le rămăsese nimic moştenire în afară de lipsuri si privaţiuni, iar Tona de cum terminase cele câteva clase începuse să muncească.

In prima zi, după ce murise tatăl său, Tona se înscrisese la nişte cursuri de dactilografie la Pitman unde învăţase şi stenodactilografia. Curând după aceea, Kathleen care era mai mare, se măritase cu Tom şi o luase la ei acasă.

Dar Tona nu considerase asta un noroc. Ea moştenise temperamentul mamei, îi plăcea teatrul, veselia, îi plăcea să râdă, îi plăceau luminile, culorile. Nu voia să aibă soarta bietei lor mame, sau a lui Kathleen care muncea toată ziua ca o slujnică.

Dar deocamdată, nu i se ivise ocazia să-şi întindă aripile. Işi văzuse de munca ei; străbătea în fiecare seară drumul lung spre casă, iar week-endurile şi le petrecea călcând, spălând... toate astea până acum.

Se ivise în mod neaşteptat şansa de a călători în Gardenia. Firma la care lucra, comercializa flori artificiale făcute în Gardenia. Se făcuseră nişte încurcături în evidenţele contabile ale firmei iar Tona care avea deja trei ani vechime în această firmă fusese delegată să meargă la faţa locului să îndrepte lucrurile. Era chiar mândră de misiunea încredinţată.

Şi acesta era doar începutul aventurii sale. Şi era un început promiţător, îşi spuse ea privindu-l pe Valentine Carr, aflat în faţa ei.

Cine era acest bărbat? se întreba Tona. De unde venea, mai ales? Nu era un om de rând. Işi spuse că trebuia să fie foarte prudentă, pentru că acest bărbat ştia să jongleze cu vorbele şi era periculos de chipeş. Era evident că îndeletnicirea sa de bază era să flateze femeile. Abordase un comportament jovial, dar trebuia să fie foarte atentă, să se păzească de el.

Un servitor intră în salon.

- La ce oră luaţi masa, sire?

- La opt şi jumătate răspunse el. Pune masa pentru două persoane.

Omul făcu o plecăciune şi se retrase. Tona, care nu înţelesese prea bine, îl întrebă:

- Ce a spus, domnule Carr?

Lui Valentine i se păru grozav felul în care îi rostise numele. Nu suporta ca lumea să i se adreseze cu apelativul sire, sau înălţime.

- M-a întrebat la ce oră să servească masa. I-am spus că vom mânca la opt şi jumătate.

Inima Tonei nu mai bătuse atât de tare ca până atunci. Oare toată călătoria urma să fie singură cu acest străin irezistibil?

- Sunteţi sigur că nu deranjez?

Carr se aplecă spre ea.

- Foarte sigur. Sper că nu-mi vei răpi plăcerea de a

lua masa împreună!

Tona se trezi acceptând. Nu ştia de ce, dar nu-l putu refuza. Privind din nou în ochii aceia minunaţi, ea îşi spuse: Tona, fetiţo, nu-ţi pierde capul. Fii foarte atentă.

După ce-şi terminară băuturile, Valentine o conduse spre un dormitor care urma să fie al ei pe timpul călătoriei. Era, ca şi restul vagonului, superb mobilat şi decorat. Nu lipseau nici garoafele de pe masa de toaletă. Acolo se aflau şi fotografiile unor femei foarte frumoase, cu dedicaţii lui Val.

Tona le privi cu ironie. Avusese dreptate, intuind că acest perfect curtezan se îndeletnicea în principal cu femeile. Trebuia să accepte vorbele lui cu rezervă. încercă să protesteze, să pretindă că nu voia să-i ocupe dormitorul.

- Mai există unul, Tona, nu-ţi face probleme. Insist să-l foloseşti tu pe acesta. lar acum, aş vrea să te las puţin să te schimbi pentru cină. Ne vedem în salon.

Valentin închise uşa.

Tona trase aer în piept pentru a-şi calma starea de nervi provocată de felul dictatorial al acestui bărbat. Era evident că era obişnuit ca lumea să i se supună. Asta nu era o problemă când aveai bani fără limite...

Tona privi încă o dată fotografiile unor femei frumoase, cu decolteuri adânci, unele cu blănuri minunate şi zâmbi. Ce poveşti despre frumoase nopţi petrecute în Balcani puteau ele povesti? Ce vorbe de dragoste le şoptise Val?

Avu o revelaţie. De fapt, ea tânjise tot timpul după aventură, după dragoste. Iar acum, găsise exact ce căuta în persoana acestui bărbat frumos şi misterios, cu care se îndrepta spre Gardenia.

în secunda următoare, se trezi realizând că ar fi fost mai bine să nu-i accepte invitaţia. Nu ştia nimic despre el, dar îl plăcea. Avea o personalitate dominatoare, degaja forţă.

Puse mâna pe mânerul uşii de parcă ar fi vrut să dea buzna din dormitor în salon, să-l anunţe pe domnul Carr că nu putea rămâne acolo peste noapte.

Trenul străbătea ţinuturile sub lumina lunii, iar ea era mai confuză ca oricând. Deodată, auzi strunele unei viori şi o voce de bărbat. Ştia melodia pe care o cânta acesta. Era un cântec gitan, de undeva, din pusta maghiară. Erau jurămintele de dragoste ale unui călăreţ către iubita sa.

închise ochii tremurând de dorinţă. Acest Valentine Carr era un bărbat periculos, iar atunci când cânta astfel de cântece, era devastator. începu să se pregătească de cină.

***

Era ora nouă. Expresul Balkans lăsase Istanbulul în urmă, şerpuind prin întuneric spre alte tărâmuri.

Draperiile de brocart din salonul lui Valentine erau trase pentru a se vedea cerul plin de stele.

Tona era aşezată pe canapea, ascultând o muzică suavă ce răzbătea de la un gramofon. Cânta Sarga Rozsa cu orchestra sa de ţigani. Cel pe care Tona îl

cunoştea sub numele de Valentine Carr stătea lângă ea, fumând o ţigară. Era îmbrăcat în frac. Pentru prima oară, Tona observă că avea părul foarte negru, lucru neobişnuit pentru un englez.

Tona era fericită că avusese grijă să pună în valize o rochie de seară; era de fapt, cea mai bună rochie a ei. Bărbatul de lângă ea o sorbea din priviri. Avea lângă el o femeie cu adevărat frumoasă, cu pielea albă ca a unui crin, cu părul auriu, ca al unei zâne. Era adorabilă în acea rochie neagră care-i ajungea până la glezne, cu bucheţelul acela de violete artificiale. Valentine şi-ar fi dorit violete adevărate pentru ea.

Nu-şi putea lua ochii de la frumoasa cu picioarele foarte mici, încălţate în sandale de satin negru, care purta la gât un lanţ de aur care aparţinuse bunicii sale.

Se bucuraseră de o cină minunată. Paul Lavengro, care asculta orbeşte ordinele stăpânului dispăruse discret.

La cafea, Valentine o întrebă:

- Spune-mi, Tona, eşti conştientă de frumuseţea ta?

Ea începu să râdă.

- Eşti obişnuit să faci complimente, domnule Carr.

Răspunsul ei îl încântă. El era obişnuit cu femeile care se
topeau sub privirile lui sau la primul lui compliment. N-o mai flată pe Tona, i se adresă cu bucurie, cu spontaneitate, făcând-o să râdă de glumele sale. O considera o copilă cu părul bălai, în prezenţa căreia se

simţea degajat.

Ştia că trebuia s-o lase în pace cu visurile şi iluziile ei. Dar înainte ca seara să se termine, el realiză cu stupoare că pentru prima oară în viaţă era îndrăgostit. Decise tot atunci că el şi nu alt bărbat o va învăţa ce este dragostea. O va învăţa strângând-o la piept, sărutând acea gură nesărutată încă.

- îţi place muzica asta? o întrebă el după ce se termină cina şi se întoarseră în salon.

- îmi place teribil. Şi eu am o mulţime din melodiile lui Imre.

Valentine îi spuse că acest Imre era un rege al viorii care cânta la celebrul restaurant Marcus din Budapesta. Nimeni nu trecea prin oraş fără să meargă să-l asculte. Acest ţigan era un tip cu o figură ciudată, enorm de gras, care se depărta de orchestra sa la un moment dat venind aproape de spectatori.

- Va trebui să te duci la Budapesta să-l auzi, îi spuse Valentine. Nu-l vei uita.

Ea încuviinţă.

- Ar fi minunat, l-aş putea convinge pe George să mă ducă.

- Vorbeşti cam mult despre acest George, deşi îmi spui că sunteţi doar amici.

Tona simţi că inima începe să-i bată mai tare şi se încruntă.

- Este vreo problemă dacă vorbesc despre el?

- Mă faci gelos, Tona.

- Gelos? repetă ea, apoi roşi. Nu este absurd să fii gelos pentru cineva pe care-l cunoşti doar de câteva ore?

- Este destul. Atracţia aduce două persoane la un loc cu iuţeala fulgerului.

Vorbele lui o făcură să se înfioare, dar îşi ridică mândră capul.

- Dar tu câte femei ai? Măsuţa de toaletă din dormitor este plină de fotografii. Pe toate scrie: lui Val. Mă amuză.

- Eu te amuz? întrebă el, apoi renunţă la ţigară şi o prinse de mână. Spune-mi...

- Te rog, domnule Carr...

- Ai pronunţat numele meu atât de încântător, mai rosteşte-l.

- Te rog...

- Am avut multe iubite, zise el eliberându-i mâna, nu pot nega. Dar n-au însemnat nimic pentru mine. Mă crezi, căpşor auriu?

- De ce-mi spui astfel?

- Pentru că ţi se potriveşte perfect, iubito. Culoarea părului tău este desprinsă din cer, în lumina asta.

- Aş vrea să nu-mi spui astfel de lucruri copilăreşti.

- Iubita mea, zise el cu blândeţe, nu te comporta de parcă ai fi din epoca victoriană. Suntem în Balcani, nu sub Albert memorial. Este o noapte de vară, plină de stele cu lună plină. Vreau să văd cum se reflectă stelele în ochii tăi. Priveşte-mă...

Ea încercă să se ridice cu obrajii îmbujoraţi, cu inima bătând cu furie. Ştia că nu trebuia să-i permită să vorbească astfel, dar acesta parcă o vrăjise. Acest compartiment luxos, discret luminat şi parfumat, această traversare romantică a Balcanilor alături de un bărbat bine făcut, avea darul de a-i învinge rezistenţa. Ştia asta şi era uşor înfricoşată.

- începuse să-mi placă mult această călătorie, zise ea. De ce s-o strici?

- Nu te supăra pe mine, Tona. Mă simt foarte singur, obosit de lumea în care trăiesc; o, dacă ai şti Tona!

Ea îşi duse o mână la gât.

- De ce te simţi singur şi obosit?

- Nu-ţi pot explica, dar aşa mă simt. Cu toţii suntem prizonierii vieţii. Să ne luăm singuri fericirea atâta cât mai putem, adăugă el prinzându-i mâna în palmele sale. Apoi, îi sărută mâinile. Buzele lui îi ardeau pielea.

Culoarea pieri din obrajii Tonei. Nici un alt bărbat n-o făcuse să simtă aceste emoţii.

- Parcă spuneai că te simţi singur şi obosit, protestă ea. N-ar fi mai bine să spui că eşti prea răsfăţat de femei?

- Te rog, Tona nu mi te împotrivi. Tremuri în braţele mele. Eşti ca un fluture aproape de lumină. Nu te mai zbate inutil, draga mea. Au fost multe femei în aceste braţe ale mele, dar nici una ca tine. Tu mă scoţi din minţi, reticenţa ta mă face să-mi pierd raţiunea. Priveşte-mă, Tona. Priveşte-mă...

Ea se simţi fără puterea de a se mai mişca sau vorbi. Il privi speriată. Reuşi să murmure:

- Cred că ţi-ai pierdut minţile!

- întotdeauna am fost aşa, iubito, fu replica lui. Intr-o zi vei afla motivul nebuniei mele.

- Cine eşti şi ce eşti mai ales?

- Doar un bărbat, iubito, un bărbat care s-a îndrăgostit teribil de tine, Tona.

- Dă-mi drumul! îl împinse ea.

îşi dori cu disperare să poată pleca pentru că-i era teamă de acest bărbat dar şi de reacţiile ei. Se scufunda încet într-o mare de încântare şi în timp ce expresul Balkans străbătea noaptea, ea era împinsă spre o lume exotică din care nu mai avea ieşire.

Făcu un efort pentru a se elibera şi de a-şi regăsi echilibrul mental, concentrându-se asupra casei aceleia mici şi înghesuite din Norwood, unde locuia cu sora ei. Asupra lui Kathleen, sora ei atât de convenţională şi prozaică; se gândi la birou şi la George Oliver, acel individ comun care voia s-o ia de nevastă. Dar nu se putea concentra la nimic, ci doar la acest bărbat unic şi fascinat, care-i săruta mâinile.

- Tona, auzi vocea lui. Suntem singuri, noaptea abia a început. Nu vrei să fie cea mai teribilă noapte din vieţile noastre?

O trase încet în braţele sale. Ea îi simţi mâinile încleştate în părul ei, apoi realiză că unul din braţele lui o trăgea tot mai aproape.

îşi aminti cuvintele unui cântec:

.... nu te întreb când va veni vara şi nici câtă viaţă voi avea; te întreb doar când voi fi a iubitului meu...

Tona se înfioră.

- Acum ştiu că ai o doză de nebunie, zise ea.

Valentine îi sărută mâinile.

- Sunt nebun, dacă dragostea se poate numi nebunie, şopti el. Când mă vei iubi şi tu vei înţelege.

Acum, el o ţinea strâns în braţe. Ea pierdu şi ultima picătură de control, abandonându-se magiei braţelor lui. Era un amant teribil. Dar chiar şi în vâltoarea acestui extaz nou aflat, ea se întrebă câte femei mai simţiseră în braţele lui aceeaşi pasiune arzătoare.

Ii auzi şoptindu-i la ureche, spunându-i că niciodată nu va mai săruta sau iubi vreo altă femeie. Vocea lui se voia convingătoare, dar ea luptă împotriva tentaţiei.

- Ştii că nu-ţi pasă cu cine faci dragoste, de ce vrei să mă faci să te cred?

Valentine o prinse încet de bărbie, dându-i capul uşor pe spate, forţând-o să-l privească.

- îmi pasă, Tona, crede-mă! Celelalte femei din viaţa mea n-au contat. Erau prea uşor de iubit, dar tu eşti altfel.

- Dar vrei să mă faci să fiu ca ele! Vrei să mă faci să fiu o altă „întâmplare“ din viaţa ta!

- Nu spune asta, Tona. Nu poţi fi ca altele. De cum te-am văzut astăzi, am ştiut că totul va fi altfel cu tine. Că nu va mai fi nici o altă femeie în viaţa mea.

Şi aşa şi gândea. Valentin de Gardenia găsise dragostea. într-un fel foarte ciudat, această fată simplă, această englezoaică frumoasă, ajunsese la inima lui, cum alta nu mai reuşise. El ştia că soţia lui trebuie să fie prinţesă. Şi mai ştia că dădea dovadă de mult egoism iubind această fată, în această noapte. Dar pe moment uită totul; uită cine era, şi mai precis, care era menirea lui.

- Sper că nu-ţi închipui că te voi credea, zise ea.

El păru să-i ignore spusele.

- Mă vei iubi şi tu la fel de mult, Tona. Spune-mi că mă vei iubi...

- Mi-e teamă.

- Să nu-ţi fie! Voi avea grijă de tine, Tona, te voi trata ca pe un giuvaier, aşa cum eşti.

- Nu, zise ea cu jumătate de glas.

Dar se simţi înfrântă de pasiunea pe care n-o credea posibilă. Ştiu că va capitula, că nu va mai exista cale de întoarcere pentru ea.

- Te ador, şopti Valentin sărutând-o.

- Asta nu-ţi dă dreptul să te aştepţi la dragoste din partea mea.

- Ba da, şi aşa va fi, Tona, o întrerupse el. Aerul acela copilăros fu înlocuit de o figură arogantă; fii bună cu mine, Tona. Vreau ceva real în viaţa mea, m-am săturat de surogate, vreau prospeţimea pe care o aduce iubirea ta în viaţa mea plictisitoare. Eşti bună, dulce,

exact ca o floare pe care vreau s-o port la piept toată viaţa.

- Toată viaţa?

Valentin o sărută.

- Da, pentru totdeauna. Ştiu că şi tu mă doreşti. De aceea îţi bate inima atât de repede. Dar ştiu că ţi-e teamă, deşi vrei dragostea mea.

- Val!

Ea îi rosti repede numele, de parcă n-ar fi vrut să se audă rostindu-l, apoi întinse mâna spre el repetându-i cuvintele cântecului lor preferat: vreau doar să ştiu când voi aparţine iubitului meu...

El cită aceste cuvinte acoperindu-i faţa cu sărutări.

- Tona, tu ai fost născută pentru dragoste. Pentru a avea un iubit. Şi acela aş vrea să fiu eu. Iubita mea, ne îndreptăm spre porţile raiului astăzi, spre Gardenia.

Ea nu-i mai putea răspunde. Deodată, el ridică mâna şi stinse lumina. Salonul se cufundă în întuneric. Lumina lunii străbătea prin ferestrele compartimentului făcând părul Tonei să pară argintiu.

- Val, repetă ea.

- Da, Tona. Vei fi a mea. Chiar acum.

Se simţi ridicată pe braţe. Ştia că-l iubeşte cu disperare şi că nu mai este stăpână pe sine. îi aparţinea lui. Nu voia decât să se simtă ţinută în braţe şi sărutată.

Se făcu tăcere deodată, încetă şi muzica; nu se mai auziră decât şoaptele lui de dragoste, iar cerul îi relevă unei fete cu părul blond, dragostea unui prinţ.

Capitolul 2

Pentru Tona, acea noapte petrecută în expresul Balkans, va rămâne de neuitat. îşi va aminti mereu cum se agăţa de gâtul lui Valentine, oferindu-i sărutările pe care el şi le dorea atât.

- Chiar mă iubeşti, Val? murmură ea. Eşti sigur?

Iar el, ţinând-o în braţe, îi şoptea:

- Te voi iubi întotdeauna, draga mea. N-am mai simţit asta pentru nici o femeie.

Părea sincer. Noaptea aceasta era cea mai mare încântare şi pentru el. Era îndrăgostit de această tânără englezoaică, pe care o aşteptase atâta să apară în viaţa sa, aducându-i fericirea pe care o aştepta. Mai erau câteva ore până când trenul ajungea în Gardenia, când se auzi o bătaie în uşă. Valentin sări în picioare. Trenul oprise într-o gară mică. Valentine deschise uşa.

- Ce vrei? De ce mă deranjezi la ora asta?

Omul se înclină întinzându-i un plic.

- Un mesaj pentru dumneavoastră, sire.

Valentin îl privi ciudat.

- Sire! exclamă el. De ce mi te adresezi astfel?

Omul ezită o clipă, apoi îi răspunse pe un ton foarte scăzut.

- Regele Gardeniei a murit. Trăiască regele!

Valentin păli, se clătină şi se sprijini de uşă.

- Tata! Vrei să spui că tata a murit?

- Exact, sire. Omul vorbi repede în dialectul gardenian. A murit aseară. Trebuie să vă întoarceţi negreşit. Vă aşteaptă avionul. Ar fi trebuit să fim deja în

castel la ora asta.

Valentine se întoarse, şi privi spre uşa dincolo de care dormea iubita lui Tona, acea Tona pe care o ţinuse în braţele sale toată noaptea, căreia îi repetase: te iubesc, Tona. Nu te voi părăsi niciodată, eşti a mea.

- Nu pot merge chiar acum, îi spuse el omului. Voi mai întârzia câteva ore.

- Sire, poporul vă aşteaptă.

Valentine făcu un efort supraomenesc pentru a-şi aduna gândurile.

- Ai dreptate, prietene, voi veni imediat.

Străbătu încet încăperea spre locul în care dormea Tona şi rămase privind-o. Şopti printre lacrimi: de unde era să ştiu, iubita mea? De unde să ştiu că se va întâmpla asta?

Era rege acum, cu nenumărate responsabilităţi, nu mai era tânărul vesel, lipsit de griji, care făcuse dragoste cu Tona cu câtva timp în urmă. Ştia acum că indiferent cât de mult ar iubi-o, nu putea fi a lui. Tronul şi o prinţesă îi erau menite.

Oricum, va trebui să facă totul pentru a o reîntâlni, s-o facă să înţeleagă ce se întâmplase, dar apoi din motive politice realiză că trebuia să rămână incognito până când trecea frontiera în ţara sa.

Luă o pană şi începu să scrie; nu voia s-o trezească. îi va scrie atât cât va putea, iar ea va citi de dimineaţă.

Era conştient că părăsind-o pe Tona, părăsea singura femeie pe care o iubise vreodată şi pentru care ar fi renunţat la orice ambiţie. Simţea că are o

responsabilitate morală faţă de ea acum, dar era conştient că el aparţinea Gardeniei şi poporului acesteia.

Pentru prima oară în viaţă, Valentine, care considera lumea o aventură amuzantă, începea să sufere. Era cea mai dificilă decizie pe care trebuia s-o ia.

Fără a o trezi pe Tona, îngenunche şi o sărută.

- Rămas bun, iubita mea, şopti el. Iartă-mă. Ne vom mai întâlni cândva. Trebuie. Dacă şi când voi putea să te găsesc...

Pe peronul gării, un grup de bărbaţi îl aştepta în tăcere. Se înclinară în faţa lui, apoi, după câteva vorbe de consolare, îl conduseră spre avionul care-l aştepta.

Valentine urcă în cabină şi privi trenul care se pusese în mişcare. I se părea imposibil ca douăsprezece ore să-i devasteze într-atât viaţa. Cu o noapte în urmă, găsise dragostea vieţii sale, o dragoste pe care însă i-o fura coroana princiară.

Când avionul începu să ruleze, avea pe buze numele Tonei.

Când Tona se trezi, soarele bătea în ferestrele compartimentului. Cerul era albastru fără un nor, iar o briză plăcută bătea peste pajiştile întinse unde se aflau vite din diferite rase.

Se frecă la ochi, privind spre uşa deschisă care ducea la apartamentul lui Valentine. El nu se afla acolo. încăperile erau goale. Se ridică din pat cu inima bătând tare, cu sângele pul- sându-i puternic în vene. îi era teamă, dar se simţea cuprinsă de o stare de extaz. Ce

făcuse? îl iubea pe acest bărbat, fără să ştie că asta era iubirea. Şi el o iubea, sau cel puţin asta îi declarase. îi jurase dragoste eternă, promisese că n-o va dezamăgi niciodată.

Poate o aştepta în salon, îşi spuse ea îmbrăcându-se repede, luând-o pe coridor. în treacăt văzu păşunile verzi, munţii înalţi şi clădirile albe care însemnau că se apropiau de graniţele Gardeniei.

- Val! strigă ea, deschizând uşa. Dar găsi altă încăpere la fel de goală. Nervii îi erau întinşi la maximum şi i se păru că aude paşi în urma sa. Nu era decât un servitor care-i servise la cină. Omul se înclină întinzându-i un bilet. Era de la Val. Dar de ce? Unde se afla el? Ce se întâmplase cât dormise?

Apoi află. Cu disperare citi misiva lui Valentine.

„Iubita mea,

Când vei citi aceste rânduri, eu voi fi departe. Nu-ţi pot explica de ce am făcut asta, dar am coborât din tren la Fulvia.
într-o zi vei înţelege. Te rog să crezi că te iubesc şi că te voi iubi toată viaţa. Sunt distrus, Tona, doar amintirea nopţii petrecută împreună mă ţine în viaţă.
Val.“

O reciti cu ochii în lacrimi. Apoi se aruncă pe sofa, aceeaşi sofa pe care stătuse noaptea trecută cu el. Mintea îi era un amestec de îndoială şi de teamă. Prima reacţie fusese să considere că fusese păcălită deşi avusese încredere în el. Valentine Carr era un afemeiat. Probabil o iubise şi pe ea ca pe altele. Biletul lăsat nu însemna nimic.

Dragostea lui, amintirea nopţii trecute, o făceau să tânjească după el, dar acum, considerându-se părăsită, era speriată amintindu-şi fiecare sărut dat de el.

„Te voi iubi întotdeauna," îi şoptise el. Cu toate acestea, dispăruse ca un hoţ în noapte. Coborâse mai devreme pentru că fusese prea laş ca s-o trezească, să-i ofere o explicaţie.

Restul drumului spre Gardia, capitala Gardeniei, i se păru interminabil. Indiferent unde privea, găsea câte ceva care să-i amintească de el şi de orele petrecute împreună. în faţa ei se afla masa la care mâncaseră, gramofonul la care el îi pusese plăcile preferate ale muzicii gitane, bricheta de argint cu care-i aprinsese ţigările. Chiar şi zgomotul roţilor trenului îi amintea tot de el.

Le spuse servitorilor s-o lase singură, refuzând mâncarea. Nu voia să intre în contact cu nici unul; era atât de distrusă încât nici nu se gândea să le pună întrebări despre Valentine Carr. Nu aştepta decât oprirea trenului, să coboare, să-şi adune gândurile.

Era ora şapte, când expresul Balkans intră în gara din Gardia. Tona se aştepta ca George Oliver să fie acolo, s-o întâmpine, şi chiar îl văzu pe peron, căutând-o din priviri.

Peste câteva clipe se afla alături de el.

- Tona, draga mea! exclamă Oliver. Mă bucur să te văd! Dar ce s-a întâmplat? Nu arăţi prea bine.

Tona îi evită privirea.

- Nu s-a întâmplat nimic. Dar tu, dragă George, ce

faci?

- Nu prea rău. Viaţa este destul de bună aici, mai ales pentru un burlac. Ai unde să te distrezi, poţi pescui şi vâna.

Ea se forţă să-i zâmbească.

- Sună grozav!

Mergând alături de ea George Oliver îi arătă turnul ceasului din gara centrală. Era o clădire foarte curată, avea pereţii de sticlă şi microfoane peste tot. Trecea foarte multă lume pe lângă ei, femeile erau deosebit de atrăgătoare, cu fuste scurte şi bluze de muselină. Bărbaţii purtau cămăşi albe, de bumbac.

Ar fi fost foarte plăcut, se gândi ea, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Valentine Carr.

- Mă bucur c-ai venit, Tona! repetă George. N-am crezut că pe tine te vor trimite să rezolvi problemele de aici. Eram convins că va veni miss Peebles.

- Este în spital, a fost operată de curând, aşa că numai eu mai ştiam toate conturile şi comenzile în afară de ea.

- Eşti la fel de frumoasă, dar nu arăţi prea bine, zise el, poate eşti obosită de călătorie. Privind-o, George se întrebă ce se întâmplase cu chipul acela mereu vesel şi plin de viaţă pe care-l ştia el. Tona, cea de acum, avea ceva sălbatic în priviri.

Tona lucrase pentru el în primii doi ani, înainte ca el să fie trimis de firmă în Gardenia ca director şi încercase s-o convingă să se mărite cu el. Ea îl refuzase, iar el pusese refuzul pe seama faptului că era prea tânără. Nu

era pregătită pentru dragoste şi căsătorie. El îi scrisese regulat sperând că se va decide într-o zi.

Tona îl privi fără entuziasm. N-o inspira nimic la acest George, cu toate că era un bărbat prezentabil, de treizeci de ani, cu părul castaniu, ochi căprui şi mustaţă. Arăta exact ceea ce era, un director căruia îi mergeau bine treburile.

în ultimul timp, viaţa îl favorizase. Muncise din greu însă până să ajungă în această situaţie privilegiată.

- Şi eu mă bucur că te văd, George, repetă Tona. îmi pare rău că...

- Dar ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

Ea roşi.

- Nu, am avut o experienţă teribilă. Nu-mi cere detalii. Să mergem direct la hotel, nu-mi place căldura asta.

- Foarte bine, draga mea.

George nu avea cum să ghicească ce se întâmplase, dar dacă va avea nevoie de ajutor, era dispus s-o ajute.

Aşteptând un taxi, Tona privi în jur, fără a se bucura de frumuseţile oraşului. Nu era interesată de oraşul în care abia sosise, gândurile ei nu zburau decât la Valentine Carr, întrebându-se cum va scăpa de amintirea acelei nopţi petrecute cu el. Experimenta emoţii contradictorii. îl ura pe Val, apoi era conştientă că-l iubea cu disperare. îşi spuse că nu voia să-l mai vadă, dar totuşi privea în jurul ei doar pentru a-l mai zări o clipă.

Ajunseră la hotel, unde hamalul îi luă bagajele. Nu

se obosi să vadă camera. Rămase pe terasă, lăsându-l pe Oliver să se ocupe de toate. El îi comandă un cocteil şi-i oferi o ţigară.

George vorbea câteva cuvinte în limba locală şi făcu comanda într-un fel care ei i se păru pompos. Dar ea era atât de obosită încât îl lăsă să facă ce voia.

Partea de oraş în care se afla i se păru ca din „O mie şi una de nopţi“, combinând motivele turceşti cu cele greceşti.

Camera ei se afla pe colţ, dând spre o stradă îngustă pe unde trecea multă lume şi era zgomot permanent. Se găseau acolo mulţi vânzători de flori, casele erau înalte, cu fier forjat la ferestre. Se auzeau strigătele vânzătorilor ambulanţi ca şi cel făcut de copitele cailor.

Tona îşi scoase pălăria, îndepărtându-şi părul blond de pe faţă.

- Cred că ar fi mai bine să-ţi spun totul, George.

- Aşa ar trebui, Tona, trebuie să ştiu ce gândeşti.

Ea se înfioră. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi amintească ce simţea pentru acel bărbat. Voia să-l uite de parcă nici n-ar fi existat. Plătea acum pentru dragostea acelui bărbat cu minunaţi ochi albaştri.

îi povesti totul lui George. Obrajii ei se coloraseră, lacrimile îi împăienjeniseră ochii. începu cu sosirea la Istanbul, pierderea, sau, mai precis, furtul poşetei, întâlnirea cu Valentine Carr.

Oliver o ascultă în tăcere, cu vădită uimire. Când ea termină îi spuse doar atât:

- Ti-ai pierdut minţile, Tona? Ai intrat în

compartimentul unui străin? Ce te-a apucat, Tona? Pe mine nici măcar nu m-ai lăsat să-ţi ating mâna!

Ea nu încercă să argumenteze sau să-şi găsească scuze.

- Ai dreptate, cred că mi-am pierdut minţile. Presupun că m-am îndrăgostit de el.

Oliver pufni în râs.

- Te-ai îndrăgostit? De un ticălos?

- Poate aşa este, admise Tona, tot mai sigură că-l iubea pe ticălos şi nu numai atât, ci că-l va iubi toată viaţa.

- O să aflăm cine este, dacă se află în Gardenia, adăugă Oliver cu un aer autoritar. Văd că trebuie să-ţi poarte cineva de grijă, Tona. Ar trebui să te măriţi cu mine, să aibă cine să te păzească.

Ea îi evită privirea.

- Nu-mi cere acest lucru, te rog.

Privind-o, Oliver simţi nevoia s-o protejeze, să-i aline disperarea, să-i redea încrederea, dar mai mult ca orice, dorea s-o ia în braţe, s-o facă a lui. în acelaşi timp, ar fi vrut să-l distrugă pe acel Valentine Carr.

- Sper că realizezi că te-ai comportat prosteşte, zise el în cele din urmă.

- Da, încuviinţă ea cu gândul la acea muzică ţigănească, şi la farmecul bărbatului căruia i se dăruise.

- Era englez?

- Nu cred.

- Oricum, dacă se află în această ţară, îl voi găsi şi-i

voi cere socoteală.

Bietul George, se gândi Tona.

- Nu cred că-l voi mai vedea vreodată, murmură ea.

George îşi aprinse o altă ţigară.

- Dacă vrei, te vei confrunta cu el, îţi promit.

Tona ridică din umeri, căci acest George începuse s-o irite. Oare chiar nu realiza că singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să-l vadă pe Valentine? Să-i audă argumentele, să-i simtă atingerile?

îşi termină băutura şi-şi aprinse o altă ţigară. Undeva, departe, putea auzi cum bate un clopot, care nu mai contenea de când coborâseră în gară.

- De ce bate clopotul? întrebă ea.

- A murit regele noaptea trecută. De aceea sunt închise astăzi toate clădirile publice. A avut un atac de cord. Locuia în castelul de acolo.

George îi arătă o căldire impunătoate aflată pe o colină. Steagul arborat în bernă flutura deasupra turnurilor. Castelul era un poem de frumuseţe.

- Este greu să te gândeşti la moarte sau la nefericire dacă eşti înconjurat de atâta frumuseţe, zise Tona şi scoase batista pentru a-şi şterge o lacrimă târzie.

Oliver o privi.

Apoi cu gesturi lente îşi termină băutura. Nu suporta atitudinea ei. Abia aşteptase s-o revadă să-l facă să se simtă bine. Iar ea... îi povestise aventura avută cu un necunoscut în tren! De fapt, îi era greu să şi-o imagineze pe Tona făcând astfel de lucruri. Ea fusese

întotdeauna foarte prudentă, fără a lăsa o impresie proastă precum sora ei. Nu-i suporta pe sora şi pe cumnatul ei, cu toate că aceştia erau de partea lui şi o zoreau pe Tona să se mărite cu el.

Ce naiba voia fata asta? se întrebă George. Ce văzuse la bărbatul acela din tren? Ce-i lipsea lui, George Oliver, să nu vrea să se mărite cu el, ci să se arunce în braţele primului venit? La naiba, doar avea o slujbă bună şi-i putea oferi chiar şi o casă cu mult mai bună decât cea în care locuia cu sora ei.

Era uimit şi de faptul că Tona nu-i mulţumise pentru că-şi reînnoise propunerea de căsătorie. Nu mulţi bărbaţi ar fi făcut-o după ce ar fi auzit ce-i povestise lui.

O auzi spunând încet:

- Nu fi supărat pe mine, George. Ştiu că eşti. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun, dar simţeam nevoia să mă destăinui, iar tu ai fost întotdeauna bun cu mine.

George lăsă paharul jos. Acum parcă era mai bine, se simţea apreciat.

- Biata de tine, Tona, te-ai făcut de râs, dar eu nu te voi judeca.

- îţi mulţumesc George, răspunse ea cu jumătate de gură.

El adăugă:

- Kathleen sau Tom n-ar fi prea încântaţi să-ţi afle aventura.

Tona se înfioră la acest gând.

- Sper că nu vor afla niciodată.

George se ridică şi o luă de braţ.

- Acum, tânără doamnă, aş vrea să te odihneşti puţin. Du-te, dormi puţin, apoi ne vom întâlni la o cafenea care o să-ţi placă. între timp eu o să duc actele la birou. Sper că deşi a murit regele să nu fie închisă cafeneaua; se mănâncă foarte bine acolo.

- A fost un rege bun? întrebă Tona.

- N-am auzit lucruri rele la adresa lui, ceea ce înseamnă că n-a fost rău. Oricum gardenienii sunt destul de primitivi. Din câte mi-am dat seama, regele a încercat să-i mai civilizeze, dar oamenii nu prea sunt educaţi şi nu acceptă uşor schimbarea obiceiurilor lor.

Tona simţi că razele soarelui o deranjează la ochi. Clopotul catedralei continua să bată. Era un sunet care o făcea să plângă.

De aceea, se simţi mai bine după ce scăpă de George şi se duse în camera sa. Era o încăpere mare, aerisită, la etajul întâi, unde se afla un balcon cu draperii viu colorate. Patul avea cuvertură în aceleaşi culori, iar mobila era de un galben pai.
Camerista, îmbrăcată în costum popular cu sandale de piele şi bonetă de muselină îi spuse că dacă voia, putea să facă baie, arătându-i şi locul.

Dar Tona nu voia acest lucru căci făcuse baie chiar în apartamentul cel luxos al lui Valentine.

Era foarte deprimată. Despachetă câteva lucruri cu lacrimi pe obraji.

Apoi, dorinţa de a da frâu liber lacrimilor învinse. Se culcă şi începu să plângă în voie.

Plânse până adormi. Se trezi auzind o bătaie în uşă

şi vocea cameristei care-i spuse:

- Miss, vă caută un domn.

- Spune-i că vin numaidecât, răspunse ea.

George venise s-o ia la masă; era ora unu şi jumătate. Dormise câteva ore bune. Se spălă repede pe faţă simţind că o durea teribil capul. îşi aminti imediat de Valentine. Oare George îl va găsi? Dar ea voia oare ca Valentine să fie găsit? Nu era mai bine să nu-l mai vadă vreodată?

Scoase din buzunar biletul pe care i-l lăsase şi-l citi din nou de parcă ar fi vrut ca de data asta să găsească sensuri noi. El îi spusese că era distrus. De ce oare? Ce motive avusese s-o părăsească din senin, ca un laş?

Nu găsi nici un răspuns. Puse scrisoarea înapoi în buzunar, se pieptănă şi se rujă puţin, pentru că era foarte palidă. Indiferent ce simţea, trebuia să apara neafectată în faţa lui George.

îmbrăcă o rochie de jerse cu flori, o pălărie mare şi coborî.

- Parcă ţi-ai mai revenit! constată George.

- Mă simt bine, îi spuse Tona. îmi este şi foame.

Pe Tona nici cea mai mare supărare n-o putea face să-şi piardă pofta de mâncare. Şi nici sufletul ei rănit n-o putu face să nu se bucure de frumuseţile ţării în care se afla, aşa că se lăsă plăcerii momentului.

Un moment pe care George nu i-l strică, referindu-se la ceea ce-i spusese ea. Tona mâncă un fel de peşte teribil de bine gătit, cu sosuri speciale, un peşte care creştea în râurile de munte, apoi vânat.

Privi încântată restaurantul în care se afla. în mijlocul acestuia se afla o fântână cu un bazin de marmură unde creşteau sute de trandafiri înfloriţi. Pe partea de sus se afla un cal înaripat, executat de un sculptor renascentist, după cum îi spuse George.

Uită necazurile sale privind la acea statuie, cu copitele delicate, nările largi fremătând, coama dată peste cap. La un moment dat, se gândi că lui Valentine i-ar plăcea teribil de mult să-l vadă.

Mult timp după ce va părăsi Gardenia, nu-şi va aminti decât acel cal înaripat şi fântâna, cu apa ţâşnind dintre trandafiri. Lumea plimbându-se, dar vorbind încet pentru că regele murise.

Spre sfârşitul mesei când bea cea mai bună cafea observă că tot mai multă lume se adunase pe străzi, iar poliţişti în uniforme alb cu verde dirijau traficul călare.

- Ce aşteaptă toată lumea asta? întrebă Tona.
- Va trece tânărul rege prin oraş, pentru a saluta poporul. Să mergem sus, să urmărim ce se va întâmpla.

Urcară şi urmăriră scena de la balcon.

Se auzi zgomot de copite iar apoi apăru procesiunea, în timp ce lumea intona acordurile imnului gardenian.

Tona se aplecă peste balustradă. Se apropia escorta regală; tineri călare, cu platoşele pe piept, iar în spatele lor o trăsură aurie, în care se aflau doi bărbaţi. Cel mai tânăr îmbrăcat în uniformă de husar gardenian se apleca într-o parte şi alta. Cineva îi aruncă un buchet de flori.

- Valentine! strigă cineva din mulţime. Valentine!

Inima Tonei uită să mai bată.

- Ce-a spus? întrebă ea.

Un bărbat aflat lângă ei îi răspunse în engleză:

- Este tânărul nostru rege, Valentine, frumos şi nobil!

Tona se prinse bine de parapet aplecându-se să se uite la
bărbatul din trăsură, moment în care acesta se întoarse privind spre balcon.

Tona văzu aceiaşi ochi albaştri minunaţi, iviţi de sub casca de husar. Ce bine cunoştea acele trăsături!

Valentine era regele Gardeniei!

Acum înţelegea totul. Cel care o ţinuse în braţe cu o noapte în urmă era rege.

Pentru o secundă privirile li se întâlniră. Valentine de Gardenia văzu acea figură dragă lui cu părul blond. O recunoscu şi păli.

Strigă cât putu de tare:

- Tona!

în acelaşi timp, ea se prăbuşi în braţele unui bărbat aflat lângă ea. Valentine vru să se ridice din trăsură, apoi căzu la loc şi salută din nou lumea aflată de o parte şi de alta a drumului.

***

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Tona se afla în camera sa de hotel. Draperiile erau lăsate, aşa că razele soarelui nu pătrundeau în interior. Se ridică şi ducând o mână la frunte constată că ardea şi era umedă. în acelaşi timp simţea un parfum puternic, de apă de colonie, ceea ce însemna că îi fusese umezită fruntea

de cineva care mai apoi plecase.

încet începu să revadă amintirile ultimelor ore. Desigur, George fusese cel care o adusese aici. îşi aminti că leşinase în braţele lui în timp ce trecea convoiul regal. Ce şoc pentru ea! Ce revelaţie! Val, în braţele căruia se aflase în acea noapte de dragoste era rege! Regele Gardeniei!

El era cel care-i şoptise printre sărutări: te voi iubi mereu...

Tona izbucni în râs, ceea ce în conjunctura în care se afla, şi mai ales singură fiind în încăpere păru nefiresc. Era livid㠹 De ce-i spusese Val acele vorbe mincinoase? Probabil ştia că dragostea lui nu va dura decât o noapte.

Regele Gardeniei! îl va putea uita vreodată pe Valentine aşa cum îl văzuse în după-amiaza asta, frumos, în ţinută de gală, răspunzând la uralele supuşilor? Nu voia să-şi amintească faptul că Valentine era rege. Nu simţea pic de mândrie că fusese iubita unui rege. Nu voia decât să-şi amintească noaptea de dragoste cu un bărbat care o făcuse să se îndrăgostească de el. El luase, iar ea dăruise fără rezerve. Sentimentele fuseseră prea puternice pentru ea, crezuse în el, iar acum...

Nu voi putea îndura, murmură Tona, dorindu-l cu disperare. El, după cum se văzuse n-o mai dorea...

Se ridică de pe patul pe care zăcuse, îşi netezi cutele rochiei, apoi părul. Se privi în oglindă şi ce văzu acolo o înspăimântă. Acea creatură palidă, cu chipul marcat de suferinţă era ea, Tona Felton, care dusese o

existenţă atât de prozaică în Anglia? Era ea, fata care nu cunoscuse adevărata dragoste până acum? Privindu-se şi văzând cum arăta acum se întrebă ce anume găsise Val la ea?

Apoi îşi aminti de George Oliver, care insista să se mărite cu el şi realiză că nu-i va suporta insistenţele prea mult timp. Acea noapte de dragoste va fi prima şi ultima din viaţa ei.

Deodată, simţi nevoia să întreprindă ceva. Trebuia să scape de George şi de acest hotel. Nu voia să depindă în nici un fel de el. Putea să-i predea pur şi simplu actele aduse din Anglia căci el ştia ce să facă cu ele. Iar dacă voia, putea să sune la firmă, să-şi ceară demisia şi să se angajeze în Gardenia. Trebuia să se găsească de lucru în oraş pentru o stenodactilografă bună. în starea actuală, realiză că orice găsea de făcut era mai bun decât să se confrunte cu propriile-i gânduri. Dacă găsea ceva care să-i convină, putea să-l sune pe George, să-i ceară să n-o judece greşit, să înţeleagă că nu-i era nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse.

îşi puse pălăria de pai, luă servieta şi poşeta şi plecă. Folosi scara de serviciu pentru a nu se întâlni cumva cu George.

Oraşul era în sărbătoare. Mulţimea umpluse străzile înguste ale oraşului. Toate clădirile purtau drapelul Gardeniei, care aveau un leu în centru. La vederea drapelului, Tona încleştă dinţii. Acestea erau culorile lui Val, purpuriu şi galben, culorile pernelor pe care dormise ea.

Trebuie să-i uit, îşi spuse ea, trebuie să am mândrie. Doamne, dă-mi puterea să-l uit!

Dar cum putea face asta, când pretutindeni, pe străzi, lumea îi scanda numele: Valentine! Valentine!

Se gândi că lumea nu era prea afectată de moartea bătrânului rege; toţi scandau acum numele noului rege. Gardenia era cuprinsă de febra sărbătorii înscăunării noului rege. Nu văzu nicăieri însemne ale fascismului, sub jugul căruia se afla Gardenia, după spusele lui George.

Merse în pas vioi până ajunse pe nişte străzi mai puţin aglomerate, cu clădiri viu colorate cu obloane. Văzu pe una dintre acestea firma „Cafe Flora“. Pe trotuarul din faţă se aflau măsuţe şi scaune. Tocmai voia să traverseze când observă un anunţ pe care scria:

„Se caută dansatoare. Tinereţea şi frumuseţea sunt esenţiale.“

Rămase privind anunţul, apoi dintr-o dată se întrebă de ce nu s-ar prezenta pentru această slujbă? Nu era o dansatoare prea grozavă, deşi făcuse cursuri de dans la Londra, dar se bucura de tinereţe şi frumuseţe. Dacă o angajau, devenea independentă şi putea rămâne cât voia în Gardenia.

Poate că Val îi rănise sentimentele, dar cu timpul îl va da uitării. Iar dacă lucra în această cafenea, ar fi mereu aproape de el. Poate îl va întâlni vreodată şi-i va spune că-l iubeşte încă...

Deschise uşile şi intră într-un salon frumos decorat. Acolo se afla un bărbat uscăţiv, cu barbă, care fuma o

ţigară lungă, supraveghind un alt bărbat care scria ceva într-un registru.

Tona prinse curaj şi se apropie de cel cu barbă.

- Sunteţi patronul? Eu sunt dansatoare, vin din Anglia şi caut de lucru.

Bărbatul se întoarse încet spre ea şi o examină din cap până în picioare. Inima ei începu să bată repede. Nu avea de gând să-i pese de ceea ce făcea atâta timp cât putea rămâne în această ţară, pentru ca să fie independentă.

Cu un gest graţios îşi scoase pălăria şi-şi scutură pletele aurii. Bărbatul cu barbă o privi printre gene, apoi zise:

- Da, eu sunt patronul. Vrei să dansezi aici, aşadar?

- Exact.

- Eşti foarte frumoasă, arăţi ca un trandafir. Cum te numeşti?

- Tona, atât.

Bărbatul, după ce-l bătu pe celălalt pe umăr, indică un pian aflat în colţul opus al încăperii.

- Va trebui să vedem ce ştii, Tona. începem cu un vals?

- Desigur, răspunse ea.

Dar bărbatul de la pian începu un cântec ţigănesc ritmat; ea nu ştiu cum se descurcase în timpul dansului, dar încercase să aibă mişcări foarte libere. Cu călcâiele bătând în podea, cu braţele ridicate deasupra capului, părea că pluteşte prin aer. Genele-i dese şi lungi nu lăsau să se vadă că era emoţionată. Bărbaţii o priveau

plini de admiraţie.

- Bravo! strigară amândoi. Superb! Eşti angajată, Tona! Vom încheia imediat contractul. începi chiar din seara asta. Dacă vei dansa pentru clienţii noştri cu aceeaşi dăruire, graţie şi frumuseţe, vei putea cere orice sumă.

Cu obrajii roşii, Tona discută amănuntele cu proprietarul localului. Acesta se numea Max Rosta. îi spuse că putea locui în apartamentul aflat deasupra localului şi că salariul va fi de cincizeci de dolari pe săptămână şi dacă prin dansul ei va atrage mai mulţi clienţi, salariul va creşte. Un dolar gardenian valora doi şilingi. Asta însemna cinci lire pe săptămână. Cu aceşti bani, se va putea întreţine fără probleme.

Rosta îi puse întrebări despre viaţa personală. Voia să ştie cine este, de unde vine, de ce a venit aici. Tona se întrebă ce ar spune acesta dacă ar afla că venise în Gardenia cu Valentine.

îi răspunse pe scurt evitând detaliile; venise aici în vizită la un prieten, dar se certase cu el pierduse banii, şi trebuia să se întreţină pe restul şederii în Gardenia.

Rosta nu avu motive să fie bănuitor, mai ales când îl rugă să trimită pe cineva după lucrurile ei la hotel.

El dădu instrucţiuni unui servitor în privinţa bagajului şi o conduse într-un apartament mic, dar plăcut, unde o lăsă în grija unei femei scunde, pe care i-o prezentă ca fiind soţia sa.

Madame Rosta se purtă prietenos cu ea şi chiar vorbi puţină engleză. Dar ea era prea obosită pentru a

da multă atenţie spuselor femeii.

Rosta îi dădu câteva ordine soţiei, care îl ascultă în tăcere. Trebuia să-i facă imediat o rochie potrivită Tonei, viu colorată, din şifon, cu care să înceapă chiar din acea seară.

- Trebuie să cobor să-i pun pe toţi la treabă, încheie el în engleză, cafeneaua trebuie să arate ireproşabil diseară.

Coborî imediat în salonul în care, cel care cântase la pian se aplecase din nou deasupra registrelor.

- Şandor, zise el, a căzut norocul peste noi. Această englezoaică va face bani serioşi aici. Este inocentă, nu ştie prea multe; va fi ca aurul pentru noi.

Bărbatul numit Şandor îl privi cu îndoială.

- Eşti sigur că nu ştie nimic?

- De unde să ştie? în seara asta, când sosesc ceilalţi, le vom spune că fata este aici pentru a ne ajuta să luăm tronul de la noul rege, înainte ca acesta să aibă ocazia să-şi precizeze poziţia. Această Tona va fi sfârşitul lui Valentine. Va da statul Gardenia pe mâinile fasciştilor.

Pianistul zâmbi.

- Tu plănuieşti totul, Max.

- Da, zise Rosta ducând un deget la gură, am planurile mele, dar nu le mai discutăm până ce nu sunt bine conturate.

Aflată sus în camera sa, aşezată pe marginea patului, Tona o urmărea pe madame Rosta care termina de dereticat. Femeia era foarte încântată să o lase pe dansatoarea englezoaică să ocupe micul apartament. Aduse lenjerie curată, vorbind în tot acest timp cu o viteză ameţitoare. îi puse chiar şi un vas cu flori proaspete.

- Este prea cald pentru tine, miss, nu? zise femeia. Nu aveţi atâta soare în Anglia.

- Nu, admise Tona.

Dar gândurile ei nu erau la vreme, nici măcar la faptul că peste câteva ore apărea în public ca dansatoare profesionistă. Nu-l vedea în faţa ochilor decât pe Val, cu ochii lui albaştri aţintiţi asupra balconului. Inima îi era frântă. Se întrebă ce-ar zice madame Rosta dacă i-ar spune că noul rege îi frânsese inima?

Madame Rosta îi spuse că trimisese pe cineva la hotel să-i aducă bagajul. Apoi, îi spuse că trebuia să se odihnească; acesta era ordinul soţului ei. Imediat îi va trimite mâncare şi vin. Katti, servitoarea, va aduce imediat tot ce trebuie. Era o fată bună această Katti, îi spuse doamna Rosta deşi cam înclinată spre lenevie.

După ce madame coborî, Tona îşi scoase rochia, se întinse epuizată pe pat şi adormi imediat.

Nici măcar nu auzi când se deschise uşa şi nu-i văzu pe cei doi Rosta care o priviră în timp ce dormea. Imediat ce ieşiră, madame Rosta îi ceru socoteală

soţului:

- Max, ai înnebunit? Ce planuri ai cu fata asta?

- Asta este treaba mea, Coralie, răspunse Max Rosta cu un zâmbet. Tu ai grijă de bucătărie. Poţi vedea orice dar nu trebuie să comentezi, draga mea.

Femeia ridică din umeri.

- Cum spui tu, dragă Max. Dar te previn că într-o zi voi considera că ai depăşit măsura. Mi-e teamă pentru tine, pentru noi.

El începu să râdă.

- Coralie, nu-ţi fie teamă de nimic. Vezi de treburile tale. Politica nu este pentru femei.

- Este prea tânără, Max. Şi frumoasă ca o zână. Dacă ar fi trăit fetiţa noastră, pe care Dumnezeu a chemat-o la el, ar fi semănat cu această domnişoară cu părul ei blond, buclat, cu ochii ei inocenţi. Oh, Max..

- Taci, Coralie! Nu mai vorbi de copila noastră! Pe englezoaică las-o în seama mea.

Madame Rosta îşi şterse ochii cu colţul şorţului. Nu-l înţelegea pe acest soţ al ei care era tare îndârjit. Cândva, fuseseră foarte fericiţi; aveau de multă vreme această cafenea în mijlocul oraşului. Acelea fuseseră nişte vremuri bune, când Maxine, fetiţa lor, trăia. De la moartea ei la cea de a patra aniversare, din cauza frigurilor, soţul ei nu mai era acelaşi bărbat. începuse să bea mult şi avea mereu nevoie de companie.

Coralie Rosta se temea pentru el. Şi pentru ea, dar îi era teamă să spună mai multe. Se duse la bucătărie ascunzându-şi lacrimile.

Capitolul 3

în seara aceea, numele Tonei scris cu litere roşii şi albastre apăru la intrarea cafenelei Flora.

Nici nu se iviseră stelele când începuse să se răspândească vestea că a apărut o dansatoare nouă la cafeneaua Flora. în fiecare noapte, cabaretul lui Rosta era plin de o mulţime de bărbaţi veseli, zgomotoşi. Veneau să mănânce şi să bea aici. Era grozav că Rosta se gândise să aducă ceva proaspăt.

Madame Rosta, care asculta orbeşte ordinele soţului său, o încurajă pe Tona să aibă o după-amiază liniştită şi să se pregătească pentru noaptea care urma. Tona dormise destul, iar când se trezise se simţea destul de bine. Dar când îşi aminti că trebuia să danseze în faţa unui auditoriu care era poate format din cunoscători, o trecură fiori pe şira spinării. Simţi dintr-o dată nevoia să dispară. Dar apoi, îşi spuse că, de fapt, nimic nu mai conta; Val îi călcase inima în picioare, astfel că nimeni nu-i putea face mai mult rău.

Stând în pat, le urmări pe madame Rosta şi pe servitoarea numită Katti care lucrau la rochia de culoarea focului, fără a se gândi că-şi găsise refugiu în cel mai periculos loc din Gardia.

Nu avea de unde să ştie că aceasta Flora era cuibul fasciştilor, despre care îi vorbise George Oliver. Nu avea de unde să ştie că patronul ei mai lua un salariu de pe Wilhelmstrasse.

Rosta era cel mai puternic inamic al lui Valentine. Gestapoul îl numea Quislingul din Gardenia, liderul

antire- galiştilor care voiau ca republica să fie condusă de nazişti.

Ascensiunea lui Valentine la tron fusese momentul pe care-l aşteptaseră ei. Dar masele gardeniene erau loiale regelui. Berlinul ordonase să nu se întreprindă nimic care să defăimeze numele lui Valentine. Agenţii Gestapoului aveau rolul de a semăna nemulţimiri într-un mod foarte subtil sugerând că tânărul rege avea tendinţa de a sprijini Axa.

După masă, madame Rosa şi Katti începură s-o pregătească pe Tona. îi masară trupul şi îi spălară părul cu şampanie. Rochia de şifon arăta perfect, iar cele două îi puseră un colier de argint la gât, şi brăţări asortate pe mâini.

în cele din urmă, madame Rosta îi rujă buzele. Era miezul nopţii când fu chemată să danseze. Pe mese mai ardeau doar lămpi mici, care nu răspândeau prea multă lumină pentru că fasciculul principal era direcţionat către podeaua circulară. încăperea era plină de fum de ţigară, de zgomot de pahare ciocnite, de râsete de bărbaţi, dar o dată ce se auzi că începe cineva să încerce pianul, se făcu deodată tăcere şi o fată frumoasă în rochie de şifon apăru pe scenă.

Era momentul aşteptat. Tona interpreta dansul Focului.

După un moment de ezitare, începu să danseze, aşa cum n-o mai făcuse vreodată. Se lăsă purtată de extazul dansului, iar cei care o urmăreau erau fascinaţi de graţia şi gesturile ei.

Clienţii lui Rosta văzuseră multe evoluţii spectaculoase în această cafenea. Se lăsară purtaţi de ritmurile ceardaşului ca şi de vinul de Tokai. Fata asta era diferită de tot ce ştiau ei. Avea o stranie forţă magnetică, ba mai mult chiar, la un moment dat păru că pierde contactul cu lumea exterioară. Părea în transă, numai trupul i se mişca în ritmul de care părea posedată. Era o floare care se desfăcea sub privirile lor în întreaga sa frumuseţe.

Nu părea intimidată de toate privirile aţintite asupra ei. îşi amintea doar de Valentine şi dragostea lui. Era ca şi cum ar fi dansat pentru el şi s-ar fi simţit încă o dată sărutată de el.

Când se termină dansul, lumea explodă cu entuziasm. Era cel mai grozav spectacol pe care li-l oferise Rosta. Dansul Focului fusese finalul unei zile pline de încântare.

Un tânăr foarte chipeş în uniforma regală, verde, sări în picioare imediat ce Tona căzu la podea ca o floare. Femeile de la masa lui priviră cu invidie spre fata a cărui talent şi frumuseţe vrăjise sala.

- Dumnezeule! strigă tânărul. Am crezut că englezoaicele sunt femei reci, dar Tona este o flacără vie!

Aplauzele izbucniră. Un gardenian mai entuziast ridică paharul deasupra capului apoi îl strivi de podea.

- Tona!

Numele ei era pe buzele tuturor. Rosta, care urmărea reacţiile clienţilor săi, cu ţigara în gură, ca de obicei, le zâmbea tuturor încântat. Nu greşise alegând această fată. Avea să servească unui dublu scop. Va aduce clienţi şi bani cafenelei Flora şi cauzei fasciste.

îi făcea plăcere să constate că o englezoaică putea ajuta o ţară balcanică să se alinieze stăpânilor săi fascişti. Gestapoul îl va aprecia pentru alegere. Dacă planurile sale se materializau, acesta putea fi sfârşitul Gardeniei, ambiţiile sale păreau că prind viaţă.

Putea vedea deja naziştii mărşăluind pe străzile din Gardia.

Puse încet o mână pe umărul Tonei. Lumea se ridicase în picioare bisând-o, dar Rosta ştia că era mai bine să-şi scoată această piesă de rezistenţă din salon înainte ca specatacolul să degenereze. Iar spectacolul se repeta în fiecare seară!

- Nu da curs bisurilor, Tona, o sfătui el. Ai dansat excepţional, dar acum trebuie să te duci la culcare. Să revină mâine seară, dacă vor să te mai vadă.

Tona îşi puse o pelerină pe umeri şi urcă în camera ei. îi ardeau obrajii şi abia respira. Avusese succes, dacă judeca după aplauzele care nu mai conteneau.

Ce zi fantastică avusese! Ce-ar zice Kathleen şi Tom dacă ar şti ce face ea în Gardia? Cum ar reacţiona colegii ei de la Londra la ştirea că Tona Felton era femeia de care se îndrăgostise regele Gardeniei şi, mai ales, că ea era acum regina dansului? N-ar crede-o. Totul era ca un vis frumos.

Liniştea camerei sale i se păru acum prea apăsătoare, în contrast cu zgomotul din cafenea. Dădu la o parte tava cu gulaş şi fructe pe care i-o lăsase madame Rosta, mulţumindu-se cu un pahar de Tokay şi o ţigară. Ar fi vrut să doarmă, dar ştia că nervii nu i se vor destinde atât de uşor.

Se îndreptă spre fereastra deschisă privind strada bine luminată. Deodată, la distanţă văzu un foc de articii în formă de V.

Desigur, V de la Valentine! Nu era posibil să scape de acest nume. Putea să-şi închipuie până şi castelul în care locuia acesta. Probabil, la ora asta, participa la banchetul dat în onoarea confirmării sale. Acolo, desigur, curgea vinul, femeile frumoase abundau, era înconjurat de curteni, de complimente măgulitoare. Era o prostie să-şi închipuie că se gândea la ea!

Dar se înşela.

Nu era nici o sărbătoare în noaptea aceea la castel. Cu câteva ore în urmă, când ea se pregătea să înceapă să danseze, Valentine de Gardenia era cufundat până la gât în acte oficiale cărora încerca să le descifreze sensul.

Era zece seara. Ceremoniile zilei se sfârşiseră, castelul era cufundat în linişte, iar el era mai mult ca oricând bântuit de amintirea fetei cu părul blond.

Fusese o zi grea, epuizantă pentru el. Morţii se îngropau foarte repede în Gardenia. Fusese condus direct la locul în care avea loc ceremonia de înhumare a tatălui său, lucru care-i rupse inima. îşi iubise tatăl, iar publicul îl aşteptase să apară la câteva ore după ce

fuseseră închise porţile capelei familiei.

Lumea se aştepta ca el să funcţioneze ca un automat fără inimă. Poporul susţinea că-l iubeşte. Atunci, de ce îi cereau să apară zâmbind când inima îi era grea?

Procesiunea prin oraş duse şi la o mai mare încordare nervoasă când, ridicând privirea văzuse chipul drag al Tonei privindu-l de undeva, de la un balcon. Toată ziua fu obsedat de privirea ei, neputând să-i uite figura lividă, epuizată. Cine era bărbatul de lângă ea? Cel care o prinsese în braţe când căzuse. Oare ce gândea Tona despre el?

Valentine era încordat, neştiind ce se va întâmpla şi începu să lovească uşor cu pana în birou. Nu mai putea pretinde acum că citea ziarele. Va trebui să se ducă la hotel să afle ceva despre ea.

Va trebui să-i vorbească, poate, pentru ultima oară. O iubea şi era torturat de gândul că din cauza apartenenţei sale regale, nu va putea fi cu ea.

Dar trebuia s-o vadă. Tânjea după ea. Şi regele avea sentimente omeneşti. Voia s-o prindă de mână s-o privească în ochi, să-i spună că era răspunsul la cele mai avântate visuri ale lui.

Voia să-i vorbească despre responsabilităţile lui de rege.

Se ridică şi după ce aruncă grămada de acte de pe birou se îndreptă spre apartamentele regale. Apăru un valet, dar îi făcu un gest cu mâna să dispară. Nu voia să-l vadă nimeni că se schimbă în haine obişnuite, cu

pălărie.

îşi trase bine pălăria pe ochi şi porni spre garaj de unde scoase maşina sport, pe care o conducea în zilele când nu avea nici o grijă. Va ajunge imediat în oraş, fără a atrage atenţia. Era ora unsprezece când Bugatti trase în faţa hotelului.

După ce se uită în susul străzii, intră în hotel cu gesturi repezi, pentru a nu fi observat de nimeni.

- Locuieşte aici o anume domnişoară Felton, zise el la recepţie, aş vrea să vorbesc cu ea.

Recepţionerul care îl recunoscuse, îi răspunse:

- Domnişoara Felton a părăsit hotelul, excelenţă.

Valentine simţi că nu-i mai bate inima.

- Unde s-a dus?

Recepţionerul întinse mâinile.

- Nu ştim, excelenţă. Bagajul i-a fost luat azi după-amiază. N-a lăsat nici o adresă.

- Mulţumesc, zise Valentine şi plecă.

De ce naiba plecase Tona fără a lăsa o adresă? Poate era cu bărbatul care o sprijinise atunci când leşinase. Ea spusese ceva despre un bărbat pe care-l cunoştea în Gardia, un englez care voia să se însoare cu ea. George Oliver, parcă. Da, ăsta era numele. Pe moment, vru să se întoarcă la hotel, să întrebe de acest individ. Poate astfel reuşea să dea de Tona. Dar era mai bine să-l lase în pace. Ea îi spusese că George era un tip de treabă; poate hotărâse să se mărite cu el, să-l dea uitării pe regele din Gardenia.

Urcă în maşină, trecându-şi o mână peste faţă. Nu-i mai păsa dacă era recunoscut. Nu-i mai păsa că se

punea în pericol, atât pe sine cât şi regatul si coroana. Nu se putea gândi decât la ea şi la faptul că va plăti până la sfârşitul vieţii extazul cunoscut în braţele ei.

Tocmai voia să pornească dar văzându-l pe Paul n-o făcu.

- V-am urmărit, sire. Este o adevărată nebunie să porniţi prin oraş fără protecţie. Oraşul este plin de fascişti.

- Crezi că-mi pasă?

- Ar trebuie să vă pese, sire.

- Urcă, Paul, te voi duce la castel să pun capăt agoniei tale.

Lavengro nu răspunse. Numai când maşina opri în faţa
garajului, el îndrăzni:

- Uit-o, Valentine. Tu trebuie să te gândeşti doar la binele acestui popor. Gardenia are nevoie de tine. Deja au început agitaţiile.

- Dar agitaţia din inima mea? La asta nu se gândeşte nimeni?

- Copilul meu, zise Lavengro luându-l după umeri. Regele nu poate avea inimă.

***

Trecu o săptămână. Tona se obişnuise cu familia Rosta, şi cu viaţa de stea a cafenelei Flora. O îndrăgise pe Rozalie şi pe Max, care era bun cu ea.

Muncea din greu în timpul zilei. Rosta îi angajase un maestru de dans, care s-o şcolească în detaliile profesiei ei. Gesturile ei erau acum pline de graţie şi frumuseţe,

şi fiecare mişcare era calculată să provoace audienţa. Noapte după noapte, îi fascina pe cei prezenţi.

„Maestro“ o ajutase să se perfecţioneze, nu mai era acum o amatoare. Ştia că are puterea de seducţie necesară şi că putea avea toţi bărbaţii la picioare. Dar nu-l voia pe nici unul. Rămânea insensibilă la invitaţiile admiratorilor care o urmăreau şi o flatau. într-un fel, simţea că-l păcăleşte. Dansa ca focul, dar inima ei era seacă. Nu putea fi reaprins' decât de Valentine şi de sărutările lui.

Trecuseră deja trei zile de când lucra la cafenea, când realiză că trebuia să ia legătura cu George Oliver. Fusese neliniştită din cauza lui. Chiar dacă George era enervant şi dificil, era un bun prieten, pe care nu-l tratase ca atare.

Putea cel puţin, să-i spună unde se află. Probabil ar critica-o, dar ea putea să reziste şi să-i prezinte argumente întrucât era stăpână pe sine.

Numele ei era bine cunoscut în Gardia. Era doar o problemă de timp s-o contacteze. Desigur, ar fi urmat scene neplăcute, dar nu voia ca George să fie neliniştit în privinţa ei, ceea ce putea duce la complicaţii.

Se îndreptă spre hotel, în speranţa că-l va găsi acolo. Străzile erau goale acum; ea era obişnuită cu acele mulţimi pe care le văzuse în prima zi când mai spera că visurile ei se vor materializa.

Când ajunse la hotelul atât de încărcat de amintiri, urcă repede treptele apoi privi în jur în holul în care nu se afla nimeni în momentul acela. Nici măcar din personalul de serviciu nu întâlni pe nimeni, aşa că se îndreptă direct spre terasă. Acolo, tot aşa, nu se afla

nimeni doar singură masă, într-un colţ îndepărtat. Acolo era colţul unde se afla George, de obicei. Se mai uită o dată. Da, şi acum era tot acolo. îl recunoscu după umerii largi şi costumul de croială englezească. George fuma. Pe masă, în faţa sa, se afla o carte Penguin şi pe o tavă resturile de la micul dejun.

Voia să-l ia prin surprindere, dar el se întoarse brusc; o privi neputând să-şi creadă ochilor.

- Tona! exclamă el.

- Bună, George!

- Unde naiba ai fost? Ce-ai făcut? Am fost îngrijorat din cauza ta.

Tona se aşeză pe scaunul oferit de el, apoi îşi scoase mănuşile cu gesturi nervoase, roşind în tot acest timp.

- Mi-am închipuit că eşti îngrijorat, George, de asta sunt aici. N-am procedat cum trebuie, George, şi de asta am venit să-ţi explic lucrurile.

- Da, îmi datorezi o explicaţie, nu mă aşteptam să pleci fără o vorbă. Sau să-mi fi scris un bilet. Nu te recunosc, Tona.

- Ai dreptate, nu procedez astfel, de obicei. Dar când am părăsit acest hotel nu eram în apele mele. Eram disperată şi nu voiam să ştie nimeni ce vreau să fac, unde mă duc. Simţeam că trebuie să plec, să uit cele întâmplate.

- Şi ce ai făcut?

- Am găsit o slujbă. Dansez la cafeneaua Flora.

Figura lui Oliver George trecu brusc de la consternare la condamnare. Tona ştiu că îi mai spulberase încă o dată iluziile.

- Dansezi? repetă el. La cafeneaua Flora?

Ea încuviinţă. în alte împrejurări, tonul pe care rosti el aceste cuvinte ar fi făcut-o să râdă.

- Nu este atât de rău precum pare, continuă ea, forţându-se să rămână calmă. Trebuie să-ţi spun că şi mama a fost dansatoare; dansul este pentru mine, o a doua natură.

- Nu poţi compara teatrul în care a dansat mama ta cu o cafenea de mâna a doua.

- Este un local respectabil, totuşi.

- Sper că aşa este. Cât vrei să rămâi acolo?

Tona ridică din umeri.

- Nu ştiu, aş putea pleca şi mâine, nu am nici o obligaţie. Nu înţelegi George? Este, poate, singura mea ocazie de a câştiga ceva bani şi de a vedea zona Balcanilor.

- Dar ai putea sta cât vrei aici, ca invitată a mea!

Ea îi zâmbi.

- Ştiu asta, George şi-ţi mulţumesc. Eşti foarte generos. Dar este ultimul lucru pe care l-aş face; ştii că sunt foarte independentă.

George Oliver îşi făcu de lucru cu cravata pentru a-i evita privirea.

- De ce nu rămâi ca soţie a mea? Aş putea să-mi înfrânez pornirile autoritare; întâmplarea face să te iubesc foarte mult.

Tona simţi că lacrimile îi împăienjenesc ochii. Veni mai aproape de el.

- Dragul meu George, cred că mă iubeşti. Preţuiesc dragostea ta şi-ţi mulţumesc pentru ea. Dar ştii că am

fost întotdeauna foarte cinstită cu tine. Ti-am spus mereu că nu nutresc aceleaşi sentimente.

Oliver continua să-i evite privirea.

- Am crezut că aş putea avea o şansă acum...

- Nu, nu m-aş căsători niciodată cu un bărbat pe care nu-l iubesc. N-ar fi cinstit pentru nici unul din noi.

- Poate te vei răzgândi, dacă vei renunţa la celălalt. L-ai mai văzut?

- Nu şi nu cred c-o voi face, cu toate că este aici în oraş.

George se întoarse spre ea cu interes.

- Pe naiba! Ce face aici?

- Aici locuieşte, în Gardia.

Tona trase din ţigară fără a-l privi. Nu se putea gândi la Valentine fără a avea senzaţia că în inima ei ceva murea încetul cu încetul.

- Şi dacă locuieşte aici de ce nu te-ai văzut cu el, să-i ceri să facă ceea ce trebuie şi...

- Nu se poate căsători cu mine, dacă la asta te referi.

Se făcu tăcere. George Oliver ridică din umeri, un tic nervos care arăta că este iritat.

- Cred că ţi-ai cam pierdut minţile, fată dragă.

- Mi-ai mai spus asta.

- Şi o să-ţi mai spun! Ce-ar zice sora şi cumnatul tău dacă..

- Ştiu foarte bine. Ar fi îngroziţi, m-ar certa, dar asta nu înseamnă nimic, George. Eu m-am maturizat destul de când am vent aici, nu mai contează acum părerea lui Katie şi Tom.

George continua s-o privească uluit.

- Da, observ că te-ai schimbat mult Tona, aproape nu te mai recunosc.

- Este adevărat, dar m-am îndrăgostit de bărbatul acela. Mă face să uit de restul lumii.

George Oliver o privi ca pe o curiozitate.

- Prostii! exclamă el. Poţi să-ţi pierzi capul pe moment, dar apoi trebuie să revii la normal. Bărbatul ăla ar trebui să te ia de nevastă.

Tona îi zâmbi.

- Nimic nu mi-ar face mai multă bucurie, dar este imposibil.

- Asta înseamnă că este căsătorit.

Ea îşi muşcă buzele. Ceva anume îi spunea că ar putea avea încredere în George, dar loialitatea faţă de Valentine o făcea să se oprească. Nu-i putea trăda identitatea. Valentine Carr fusese bărbatul de care se îndrăgostise şi nimeni nu trebuia să ştie că era tânărul rege al Gardeniei. Oricum, George ar refuza s-o creadă.

- Draga George, zise ea, încearcă să crezi, fără să pui alte întrebări, că o căsătorie între mine şi acest bărbat este exclusă.

- Bine, zise el. Mai bine să renunţăm la acest subiect. Vorbeşte-mi despre munca ta de dansatoare. Eşti foarte ciudată în ultimul timp, Tona. Cu ce dată ai demisionat de la firmă?

- Am trimis o telegramă prin care mi-am explicat motivele.

- Iar eu ce să le spun? Că miss Felton şi-a pierdut minţile, că dansează într-o cafenea? Că s-a îndrăgostit

prosteşte de cine ştie cine? Că nu mai raţionează?

Dacă n-ar fi fost atât de nefericită, Tona ar fi pufnit în râs. George îşi recăpătase simţul umorului. Bietul, dragul George.

- Merit sarcasmul tău, şi încă o dată te rog să mă ierţi. în ceea ce priveşte firma şi rudele mele, pot să creadă ce vor. O să-i scriu lui Katie că am demisionat de la firmă, că rămân în Gardia ca dansatoare profesionistă.

- Mi se pare ciudat, zise George că ignori mai ales războiul. Această ţară ar putea fi implicată dintr-un moment în altul.

- Regele Valentine nu este alături de noi, englezii?

- Unii zic că da, dar sunt şi voci care susţin că simpatizează cu fasciştii. Mai precis, aici există o puternică organizaţie fascistă.

- Nu pot să cred că regele nu sprijină Anglia.

- Cine ştie? Deocamdată nu şi-a precizat poziţia.

Tona oftă adânc, apoi se uită la ceas şi sări în picioare.

- Dumnezeule, am uitat că am o slujbă. Trebuie să fug.

George se ridică şi el, oftă şi el, dorindu-şi să nu se fi îndrăgostit de această Tona. Această frumoasă nebună, Tona. Era realmente îngrijorat pentru ea.

- Trebuie să ţinem legătura, Tona. Nu mi se pare corect ca o tânără ca tine să danseze într-un loc de proastă reputaţie, cum este o cafenea.

- Voi avea grijă de mine, îl întrerupse ea. Dar ne vom mai vedea, desigur. Eşti cel mai bun prieten al meu, deşi te-am făcut să suferi.

El zâmbi jenat.

- O să vin să te văd dansând când mă întorc de la Valega.

- Când pleci acolo?

- Valega este un stat vecin unde există multe fabrici ale noastre. Ar fi trebuit să ştii asta.

- Da, îmi amintesc ceva. Mi se pare că a trecut mult timp de când am plecat de la firmă.

- Ai grijă de tine, Tona, îi mai spuse el.

Tona plecă, iar George rămase pe terasă, evident tulburat de noutăţile ei.

Capitolul 4

Când se întoarse la cafeneaua Flora, Tona găsi o atmosferă plină de exuberanţă. Nici nu apucă să intre în hol, că Rosta veni spre ea urmat de soţia sa cu o vedere în mână.

- Tona, strigă el, ce bine că te-ai întors! Am veşti grozave pentru tine.

Tona se aşeză pe marginea platformei de la orchestră, trecându-şi o mână prin păr. Se simţea obosită şi nervoasă după discuţia cu George; îşi dorea să se ducă direct în camera sa şi să aibă un moment de linişte.

- Ce noutăţi aveţi? întrebă ea cu jumătate de gură.

- Uite, citeşte singură, zise Rosta întinzându-i cartea de vizită. Avea un chenar auriu pe margine. I-o dădu înapoi lui Rosta.

- Nu înţeleg limba voastră. Ce scrie?

- La naiba! zise acesta. Era să uit! în seara asta, eşti invitată la palat!

Tona sări în picioare. I se scurse dintr-o dată tot sângele din faţă.

- Palat? repetă ea. Ce vrei să spui?

- Te-a chemat regele, să dansezi acolo. Noul rege. Regele Valentine. Acum înţelegi de ce am primit vestea ca pe un triumf?

- înţeleg, răspunse ea. Dar de ce să mă fi chemat pe mine? Ce ştie despre mine?

- Printre clienţii cafenelei sunt mulţi aristocraţi. Probabil, vreunul care te-a văzut dansând i-a spus

regelui.

- La ce oră trebuie să mă duc?

- La miezul nopţii. Iar acum, zise Rosta cu glas părintesc, trebuie să te odihneşti puţin.

- Da, mă simt cam obosită, încuviinţă ea.

Tona fu bucuroasă să poată pleca pentru a-şi pune ordine în gânduri. Sentimentele şi emoţiile ei erau destul de contradictorii când se aşeză să şi le sorteze. George o prevenise şi nici cu Valentine nu era bine să fie văzută, dar asta era altceva. Va merge la castel ca dansatoare. Nu va avea ocazia să vorbească cu regele, dar va putea să-i mai vorbească o dată înainte de a se întoarce în Anglia.

în noaptea asta, va dansa dansul focului, în faţa bărbatului care o transformase într-o flacără vie cu sărutările lui. Abia aştepta să se ducă, să-i arate că se putea descurca singură. Era acum cea mai vestită dansatoare din Gardenia, şi-i va arăta ce poate o englezoaică atunci când este rănită în sentimentele sale.

Familia Rosta nu discuta decât despre felul în care va dansa Tona pentru rege, cum va arăta, ce va face... Dar după ce ea plecă discuţia se desfăşură în şoaptă. Era o noapte foarte importantă pentru Gardenia şi o aleseseră pe Tona, cu aerul ei inocent, să le ducă planurile la bun sfârşit.

Fasciştii pe care Rosta voia să-i instige împotriva regelui abia aşteptau să aibă cheia comorii regale, să pătrundă în pasajul secret care ducea la castel. Acesta

era foarte bine păzit, ceea ce făcea imposibil vreun atac. Numai prin Tona puteau ajunge la pasajul secret cu cheile ascunse în poşetă.

Rosta discută planul cu unul dintre oficialii de la curte, plătit de către Gestapo.

Madame Rosta trebuia s-o însoţească la castel, sub pretext c-o va ajuta să se îmbrace, să-i aranjeze părul. Apoi, în timpul evoluţiei Tonei ea va primi cheile pe care le va ascunde în poşeta acesteia. Agentul Gestapoului aranjase ca mai apoi Tona să fie arestată pentru spionaj.

Va izbucni, desigur, un scandal diplomatic, ce va facilita intrarea Gardeniei în război alături de Germania.

Rosta era convins că dacă soţia sa va reuşi să pună cheile în poşeta Tonei victoria era asigurată.

Cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii, când trimise regele maşina, Tona arăta nemaipomenit, plină de bijuteriile pe care madame Rosta i le împrumutase pentru această ocazie.

Pe măsură ce se apropiară de palat, observară mii de lumini care străluceau. în sala tronului erau aprinse marile candelabre reflectându-se pe mozaicul elegant. Valentine de Gardenia stătea pe tronul regal, înconjurat de scutierii săi. La picioarele sale se afla o statuetă care reprezenta un leu din bronz. Era îmbrăcat într-o uniformă verde cu alb şi auriu. Părea obosit şi fără chef, aşa cum nu era când îl cunoscuse ea la plecarea din Istanbul.

Când începu muzica şi o fată zveltă, frumoasă,

superb îmbrăcată, apăru în mijlocul sălii tronului, el o privi fără interes la început, apoi deodată roşi şi păru că vrea să se ridice. Ochii lui de albastru intens priviră cu nesaţ picioarele frumoase ale dansatoarei, părul ei blond, lung.

- Tona, murmură el. Tona...

Nu-l auzi nimeni. Muzica îi acoperise vocea. Păli, încleştându-şi mâinile de marginea jilţului. Această frumoasă dansatoare, îmbrăcată în rochie purpurie, ale cărei mişcări erau calculate pentru a provoca bărbatul, era iubirea lui, Tona. Incredibil, dar adevărat.

în clipa aceea, Tona se uită spre el şi privirile li se întâlniră. Avea o privire mândră nevrând să-i arate cât tânjise după el, să se arunce la picioarele tronului şi să-i spună:

- Valentine, ia-mă şi du-mă departe de aceste locuri...

Valentine era profund şocat. Aceasta englezoaică pe care el
o considerase o fată simplă nesofisticată, pe care o iubise pentru timiditatea şi simplitatea ei, dansa ca orice altă dansatoare de cabaret. Se uită împrejur observând cum ceilalţi bărbaţi o sorbeau din priviri. Pentru o clipă, se gândi să ordone oprirea dansului, dar din bun simţ n-o făcu şi rămase să-l urmărească până la sfârşit. Fusese comandat pentru a-l amuza pe el, regele, reflectă el cinic. Doamne cât este de frumoasă! se gândi Valentine.

Iar apoi, Tona se opri chiar în faţa lui, cu trupul ei graţios unduind pe muzică. Văzu acei umeri albi pe

care-i acoperise de sărutări la lumina lunii în expresul Balkans. îşi aminti fiecare detaliu şi tocmai de aceea i se păru oribil să danseze în faţa lui, sub ochii altor bărbaţi. Se gândi că ea îl înşelase făcându-l să creadă că era o ingenuă. Nu putea să-l iubească. Timiditatea şi rezerva ei erau rezultatul unui act repetat, precum cel pe care-l realiza acum. în mod sigur, era o femeie egosită ca toate celelalte pe care le cunoscuse şi le uitase.

Tempoul muzicii slăbi în intensitate. Fata îngheţă, într-un final bine controlat. Se opri, iar rochia de şifon îi puse în evidenţă fiecare formă a trupului. Valentine duse o mână la gât. Strânse apoi din dinţi pentru a nu face vreun gest necugetat. Era insuportabil. încă o secundă şi ar fi sărit de pe jilţ să prindă în braţe acea făptură de la picioarele sale.

O va săruta şi astfel va pune capăt torturii sale, a dorului de ea, care nu-l părăsise nici o clipă de când o abandonase în expres.

Tona reluă mişcările unduitoare până ce, în final, se prăbuşi la picioarele jilţului domnesc, cu capul sprijinit de braţele albe. Auzi un ropot de aplauze. Triumfase în prezenţa regelui Gardeniei. Dar micul ei triumf se consumase. Ce gândea Valentine oare? îi văzuse privirea aţintită asupra ei, înţelegând că-l şocase şi oripilase. Era de înţeles. Dar oare nu el îi furase inima, acest iubit care devenise rege - acest rege care nu mai putea fi iubitul ei?

în minutele următoare, reacţiile ei fură vagi, nereale. Simţi o pelerină aşezându-i-se pe umeri şi porni fără a

se mai uita la tron, trezindu-se pe un coridor lung.

Acolo se opri o clipă pentru a-şi recăpăta ritmul respiraţiei, închise ochii şi se rezemă o clipă de perete. Era ultima oară când îl vedea pe Valentine. Cu cât părăsea mai repede Gardia, cu atât mai bine. Oraşul acesta nu mai avea ce să-i ofere. îl va ruga pe George s-o ajute să plece înapoi la Londra. Dar în clipa aceea o mână i se aşeză pe umăr şi auzi spunându-i-se în franceză:

- Sunteţi arestată!

Ridică încet capul. Văzu patru bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă gardeniană.

- Ce-aţi spus? întrebă ea.

- Că vă puteţi considera arestată, mademoiselle.

Pe moment, Tona fu prea şocat pentru a răspunde. Teama puse stăpânire pe ea. Se uită lividă de la unul la altul.

- Ce vreţi să spuneţi? Ce am făcut?

Cel care era conducătorul lor o prinse de braţ, îi luă poşeta, o deschise şi scoase de acolo o pereche de chei.

- Iată răspunsul, zise el întinzându-i cheile. Trebuie să veniţi cu mine.

- Dar nu sunt ale mele! Este o greşeală.

- Le veţi spune asta magistraţilor, nu nouă, zise omul.

Tona era prea uluită pentru a realiza ce se întâmplă. Rămase
privind perechea de chei, pe care îl văzuse scoţându-le din poşeta ei.

- Pentru ce motiv mă arestaţi?

- Spionaj!

Tona îi privi cu ochii măriţi de frică.

- Este imposibil, v-aţi pierdut minţile... Eu trebuie să...

Nu i se permise să-şi termine fraza. Dinţii începură să-i clănţăne deşi avea pelerina pe ea auzind aceeaşi voce calculată.

- V-aţi jucat cu propria dumneavoastră viaţă, mademoiselle, venind la palat în seara asta. Ştiaţi ce vă aşteaptă.

Teama o învălui ca o ceaţă şi minuntele următoare începu să strige numele singurului om care o mai putea ajuta:

- Val! Val!

Ecoul vocii ei străbătu coridorul lung, dar poliţiştii erau de neînduplecat. Erau regalişti care-şi dedicaseră vieţile casei de Gardenia, incapabili să simtă milă pentru englezoaica venită aici să le trădeze regele.

Fu dusă cu forţa de-a lungul coridorului, spre o scară care ducea într-un loc întunecos luminat doar de o torţă; Tona realiză că se afla în temniţa palatului. Fumul de la torţă îi venea chiar în faţă. Aerul era fetid şi rece.

Fu împinsă în interior, apoi grilajul se închise în urma ei. Ar fi vrut să ţipe dar realiză că nu mai avea nici un rost. Nu era nimeni în acel loc care să-i acorde vreo atenţie. Căzu pe o saltea aflată acolo tremurând îşi

încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Era tot mai convinsă că totul fusese pus la cale de Rosta. Ofiţerul care o adusese aici îi spusese că pedeapsa pentru spionaj era moartea. Dar era imposibil să i se întâmple tocmai ei...

După câteva minute, auzi răsucindu-se cheia în broască şi uşa grea de fier se deschise. Sări în picioare, cu mintea confuză de teamă. Veniseră deja s-o execute? Fără a fi judecată? Fără a i se da şansa să se apere? Un bărbat intrase în celulă şi se îndrepta spre ea. Era înalt, îmbrăcat în unifomă albă. Era Val!

- Val! Tu eşti! izbucni ea.

- Da, Tona...

Regele Gardeniei se afla în faţa ei şi asta făcu să-i mai dispară oarecum senzaţia de teamă. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar în care se afla pe marginea unei prăpastii, gata să cadă şi se salvase la timp.

- Bine că ai venit! strigă ea întinzând braţele spre el. Acum totul va fi bine. Scoate-mă imediat de aici, Val, spune-le că au făcut o greşeală.

El o privea impasibil.

- Chiar a fost greşeală, Tona?

Tona lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului. Simţi cum roşeşte şi că ochii i se umplu de lacrimi, realizând că Val se îndoia de ea. Val, bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe lume, o suspecta că voia să-l omoare.

- Mă consideri spioană?

Valentine ridică din umeri. Dovezile care îi fuseseră

aduse nu puteau fi contestate. Micuţa floare deveni un mit. Ceea ce
făcuse ea în seara asta ar fi putut să-l coste viaţa şi tronul. Probabil voia să se răzbune pentru că el o părăsise fără o vorbă.

- Ai vrut să-mi faci rău, Tona, nu-i aşa? De ce nu-mi spui adevărul? Voi înţelege.

- Nu-mi pare rău decât că n-am reuşit să te fac să plângi cu lacrimi amare, Valentine, se trezi ea spunându-i.

Valentine încleştă pumnii. O privi observându-i încheieturile delicate, apoi o prinse de braţ.

- Nu realizezi ce faci şi nici ce spui, Tona, zise el. Pedeapsa pentru spionaj este moartea. Vrei să mori la douăzeci de ani?

- Ce altă şansă am?

- Dacă susţii că eşti nevinovată şi nu părăseşti ţara, te pot proteja.

- îmi voi pleda nevinovăţia, dar nu voi rămâne într-o ţară care-mi este ostilă. Mai bine mor decât să trăiesc sub protecţia unui bărbat în care nu am încredere. Probabil eşti pro-german.

Ea nu-i auzi răspunsul. Nici nu văzu ceea ce aduseră vorbele lui pe chipul ei. Se simţi prinsă în braţe şi sărutată.

îşi aminti că George Oliver îi spusese că nu se ştie încă ce fel de politică va face noul rege . Ea va încerca din răsputeri să-şi ascundă pasiunea faţă de el, nu-l va lăsa să simtă că era, de fapt, o fată simplă căreia el îi

cucerise inima.

- Spune-mi, promite-mi, că mă vei lăsa să te ajut, Tona, nu este timp de pierdut. Va trebui să rămâi aici, este singura ta şansă.

- Refuz să rămân în această ţară!

- Tona, nu vreau să mori! Trebuie să mă asculţi.

- Nu...

- Ascultă ce am de spus! răcni Valentine.

El începu să-i povestească apoi cum se îndrăgostise de ea în gara din Istanbul.

- Ai rămas, de atunci, singura persoană care contează pentru mine. Mi-aş fi dat tot ce am regatul, ţara, le-aş fi pus la picioarele tale, să fiu umilul tău adorator...

- încetează, zise ea, nu are rost să răscoleşti trecutul.

- Tona, am simţit cea mai mare durere când a trebuit să te părăsesc. Am venit după tine la hotel. Asta nu-ţi spune că te iubesc?

- Poate voiai să mai obţii o noapte de pasiune...

- Ascultă-mă, Tona....

Ea scutură din cap.

- îţi pierzi vremea, du-te la tronul tău, rege Valentine.

- Nu, Tona va trebui să mă asculţi! El o prinse în braţe şi o strânse din nou la piept. Te voi ţine astfel ca să mă auzi...

Valentine o sărută. Poate vorbele lui nu ajunseseră până la ea, dar ceea ce simţi când o sărută, îi învinse

rezistenţa. îi acoperi faţa şi umerii cu sărutări, îşi îngropă faţa în mătasea părului ei.

Ea simţi că va ceda. îl prinse cu o mână după gât, răspun- zându-i la sărut, pentru ca în clipa următoare să se elibereze din braţele lui. Uşa celulei era deschisă. O luă la fugă pe coridorul pe care fusese adusă de cei trei poliţişti, dar un grup de soldaţi îi bară calea:

- Daţi-mi drumul! strigă ea.

- Trebuie să vă înfruntaţi sfârşitul, mademoiselle, tribunalul a ordonat execuţia.

Tona izbucni într-un râs nervos.

- Da, sunt spioană, voiam să-l omor pe rege; recunosc. îmi pare rău că n-am reuşit.

Se opri iar râsul ei sfârşi într-un hohot de plâns. Bărbaţii o priveau cu răceală. Nu-i interesa, nu aveau milă pentru cea care-şi acoperise faţa cu mâinile. O vor ucide ca pe un câine. Ce mai conta? Viaţa nu mai rezerva nimic.

- Veniţi, mademoiselle, zise ofiţerul.

- Bine, o să vin, zise ea. împuşcaţi-mă, mai repede, asta vă cer.

Se uită peste umăr să vadă dacă Valentine venise după ea,
dar nu-l văzu. El nu încerca să-i oprească pe ofiţeri s-o scoată de acolo. Nu se auzea nici un sunet în acel coridor, în afară de paşii lor. Se lăsă dusă pe o scară în spirală, apoi se trezi în spatele palatului. Nici nu se miră când observă că veneau zorii. Nu va mai dansa vreodată.

O pală de vânt o făcu să se înfioare din cap până în

picioare şi se lăsă cuprinsă de panică. Nu voia să moară.

în faţa ei se afla plutonul de execuţie. Ce naiba făcuse? Ceruse singură să fie împuşcată! Alesese moartea în locul vieţii sub protecţia bărbatului iubit.

Unul din ofiţeri o duse lângă un perete. Omul se gândea că mult timp de acum va fi bântuit de frumuseţea fetei cu pelerina cenuşie care arăta atât de straniu în lumina zorilor care abia se iveau.

Tona ar fi vrut să strige:

- Opriţi-vă! Trimiteţi după rege, nu mă omorâţi! Sunt prea tânără ca să mor, iubesc prea mult viaţa!

Dar nu făcu asta, ci se oţeli singură încercând să le arate acelor bărbaţi că era o englezoaică vitează. Lividă, îşi dădu părul spre spate cu un gest scurt. Ofiţerul îi legă o eşarfă la ochi. Briza îi flutura buclele de pe frunte. Oare toate astea i se întâmplau ei? Era chiar ea, Tona Felton, pe prăpastia spre moarte? Imediat se va scufunda în întuneric şi uitare şi nu va mai vedea niciodată acel soare minunat coborât asupra lumii.

Gemu încet şi avu un tremur nervos auzind un ordin care probabil era cel de a trage. îi păru chiar bine că nu le înţelegea limba. Avea tot corpul rigid şi tensionat. Aşteptă, dar moartea nu veni aşa hidoasă precum credea. Simţi două braţe calde care o prinseră de încheieturi apoi fu ridicată pe braţe de bărbat şi dusă departe de locul acela.

îşi trase eşarfa de pe faţă şi-şi frecă ochii pentru că primele raze de soare se concentraseră asupra lor.

Un soldat o ducea spre o maşină care aştepta cu

portiera deschisă. Când urcă apucă să vadă un bărbat brunet, cu trăsături foarte plăcute care urcă lângă şofer. Era cel care, probabil, o pregătise pentru moarte. Dar ce dusese la această modificare de planuri? Exista un singur răspuns. Intervenise Valentine.

Urmă o călătorie pe drumuri în serpentină în timpul căreia Tona nu putu să vadă nimic. Se rezemă de pernele maşinii, întinzându-şi picioarele obosite. Era epuizată fizic şi psihic, nu se putea gândi la ce o aştepta. Prezentul era cel mai important. Era vie şi nevătămată, deşi incapabilă să facă faţă la viitoarele orori.

Numai când maşina opri şi se trezi într-o casă mică, albă, cu obloane roşii care părea să se afle în inima unei păduri, ea începu să manifeste interes faţă de locul în care se afla. Fusese condusă într-o încăpere foarte confortabilă, plăcută unde începu să-i pună ofiţerului întrebări. Dar încercarea ei fu zadarnică pentru că acesta se rezumă la a ridica din umeri în semn că nu înţelegea, arătându-i masa pe care se afla hrană rece.

Tona refuză să mănânce. Era prea agitată pentru a se gândi la mâncare. Nu voia decât să ştie cine îi cruţase viaţa.

Din comportamentul celui care o adusese acolo, înţelese că acesta abia aştepta să plece şi chiar asta făcu, după ce o salută.

Fugi la fereastră; nu era nimic de văzut afară. Asupra locului domnea o tăcere nefirească; era singură

în acea casă. Prizonieră. Prizoniera cui, în ce scop, asta nu ştia.

Se aşeză pe un scaun cu capul în mâini. Voia să se liniştească doar, dar din cauza oboselii adormi.

După câteva ore se trezi auzind zgomotul făcut de roţile unei maşini pe pietrişul din faţa casei. Sări în picioare pregătită pentru orice va urma. Motorul maşinii fu oprit, se deschise uşa şi intră cineva. Fu uluită să vadă figura familiară a proprietarului cafenelei Flora.

- Rosta! exclamă ea.

Omul veni spre ea cu braţele deschise.

- Mica mea Tona! Eşti, aşadar, bine, sănătoasă. Nu ţi-au făcut rău! Ce bine!

- Nu, nu mi-au făcut rău; m-au aruncat într-o celulă, apoi m-au dus în faţa plutonului de execuţie.

- Ştiu asta, zise el. Am aflat ce ţi-au făcut şi mai ales că te-au adus aici. Slavă Domnului că eşti bine!

Ea râse amar.

- Nu păreai îngrijorat pentru mine când m-ai trimis să dansez pentru rege. Ai ştiut că viaţa îmi va fi în pericol. Soţia ta a fost cea care mi-a pus cheile în poşetă. Ce ai de spus despre asta?

- Tona, n-o să-mi mai reproşezi nimic când o să afli adevărul.

- Ce vrei să spui?

Omul se aşeză pe un scaun şi-şi scoase o ţigară din tabacheră.

- Poate o să-mi reproşezi că trebuia să-ţi spun. N-am cutezat să am încredere în tine până nu mi-ai dovedit că

se poate avea. Ai refuzat să te pleci în faţa acestui tânăr inconştient care este pe tron.

Tona nu-şi putea masca uimirea.

- De unde ştii asta?

Rosta zâmbi complice.

- Pari surprinsă! Oricine ar fi! Dar vezi tu, eu ştiu tot ce mişcă în ţara asta. De asta m-au angajat Serviciile Britanice de Informatii...

Tona sări în picioare.

- Vrei să spui că eşti agent englez? repetă ea. Lucrezi pentru noi?

El încuviinţă.

- Exact. Ascultă Tona. Te-ai comportat perfect noaptea trecută. în timpul învălmăşelii create am pus mâna pe o mulţime de lucruri interesante, printre care şi cheile acestei case.

- Ce fel de loc este acesta?

- O cabană de vânătoare a regelui.

- Asta înseamnă că Valentine m-a trimis aici?

- Sigur că da, continuă Rosta. Acum înţelegi cât poţi fi de folositoare? Ai furat inimile auditoriului dansând, mai ales a tânărului rege. El va veni la tine în noaptea asta.

Tona îl privea pe Rosta neştiind ce să creadă. Un singur lucru îi era clar; ea Tona, dansatoarea, era reţinută în această cabană la dispoziţia regelui.

Nu-i va face pe plac lui Valentine. Va încerca să scape cu orice preţ. Probabil Valentine ar fi nebun dacă ar considera că ea îl va aştepta cu braţele deschise în

noaptea asta. îi salvase viaţa; foarte bine, acum era viaţa ei, nu a lui. Iar ea putea să evadeze.

- Ai intenţia să mă duci de aici?

- Pentru asta am venit!

- Atunci de ce nu plecăm?

- O vom face imediat, zise Rosta.

- Aşteaptă puţin, zise ea, aş vrea să-i las un mesaj.

„Când vei citi acest mesaj eu voi fi departe. Poate acum vei crede că aş fi preferat moartea dezonoarei.

Ros ta o urmări cum împătureşte biletul, apoi îl pune pe vedere, pe şemineu. După ce-şi luă pelerina, se îndreptară în tăcere spre maşină.

***

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Tona se odihnea pe canapea în apartamentul ei, bucurându-se de o bine meritată relaxare. Se simţea foarte bine acum, că se întorsese la cafenea şi coşmarul nopţii trecute se terminase.

Familia Rosta se agita în jurul ei tratând-o cu toată atenţia, de parcă s-ar fi întors acasă un membru al familiei. De acum, era aliatul lor cel mai de preţ. Madame Rosta se afla la picioarele ei masându-i gleznele.

- în seara asta, vei dansa din nou pentru noi. Aceste picioare micuţe vor însufleţi din nou cafeneaua.

Tona încuviinţă. Se simţea foarte bine acum după ce trecuse pe lângă moarte.

De acum, îi va fi de real folos lui Rosta pe care-l credea că lucrează pentru guvernul englez.

Era tot mai convinsă că Valentine constituia o ameninţare pentru ţara ei. Oliver spusese asta primul, iar acum Rosta o asigura că tânărul rege era un despot care se gândea doar la băutură şi femei. îşi aminti indignată că fusese dusă din ordinul lui în acea cabană de vânătoare pentru a-i satisface acolo plăcerile.

Chiar dacă amintirea acelei nopţi petrecute în expresul Balkans era încă vie, ea va încerca s-o dea uitării. Valentine era duşmanul ţării ei, acum.

Firul gândurilor îi fu întrerupt de Rosta care dădu buzna în încăpere cu obişnuita-i ţigară în colţul gurii. Madame Rosta continuă masajul.

- Tona, zise Rosta am un plan minunat. Vin de la o întâlnire cu prietenii. Am alcătuit un plan în care poţi contribui. Dacă reuşeşti, va fi extraordinar!

- Ce trebuie să fac?

- O să-ţi spun.

Trăgându-şi scaunul lângă sofa, Rosta începu să vorbească în şoaptă. îi spuse Tonei cea credulă că Flora era sediul fasciştilor, care credeau că el este suporterul lor. El avea să joace acest rol, să simuleze că-i sprijină pentru a obţine informaţii de la ei, care să le fie folositoare celor de la Whitehall.

îi mai spuse că în ultimele nopţi, un oarecare baron, Nicholas venise la cafenea. Acesta era general în armata lui Valentine. Era un strălucit militar şi politician, căruia îi plăceau femeile frumoase şi auzise de Tona şi dansul ei.

Dacă Nicholas se îndrăgostea de ea, s-ar fi putut

rezolva multe lucruri prin intermediul lui.

- Acesta este planul meu, continuă Rosta. Când vine diseară trebuie să-l încânţi, iar după dans vă voi duce într-o încăpere separată. Va fi uşor să-i pun în vin ceva care să-i dezlege limba, iar atunci tu vei afla de la el ce trebuie.

- Şi ce trebuie să aflu?

Rosta zâmbi.

- Fasciştii vor să ştie cum se poate intra în castel. Vor introduce acolo oameni care să producă panică, timp în care eu voi căuta acolo documente importante.

Tona ascultă cu ochii mari spusele lui Rosta. Realiză că avea un rol important, că era foarte periculos dar se putea descurca. Era convinsă că îl putea face pe baron să spună ce voia ea să afle. Dar care erau consecinţele actelor ei? Cum îl vor afecta pe Valentine?

Rosta observă că Tona se schimbă dintr-o dată la faţă, părând foarte tulburată. Ghici ce simţea.

- Nu trebuie să laşi nimic personal să intervină, este sarcina ta să rezolvi problema asta.

Tona se ridică tulburată. Poate că Rosta observase o schimbare la ea, dar nimeni nu trebuia să ştie că ea îl iubea pe rege.

- Voi face ce-mi ceri, răspunse.

Rosta îi explică tot complotul detaliat, iar ea se pregăti pe îndelete pentru ceea ce avea de făcut. Noaptea dansă cu mai multă pasiune ca de obicei, cu graţie şi intensitate. Picioarele ei subţiri păreau că străluesc prin materialul transparent al fustei.

I-l arătaseră pe baronul Nicholas. Acesta se afla la o masă retrasă şi privirea lui n-o părăsi toată noaptea. Bietul prost, îşi spuse Tona, nu va fi greu de tras de limbă...

După ce se termină dansul ei şi cafeneaua era însufleţită de aplauze Rosta o conduse la masa baronului căruia i-o prezentă.

Tona îl privi curioasă. Acesta purta barbă, mustaţă şi ochelari cu ramă groasă.

îi luă mâna în palmele sale sărutându-i-o.

- Superb, mademosielle.

- Sunteţi foarte amabil.

- N-am văzut un dans atât de pasional. îţi pune inima pe foc. Veţi avea amabilitatea de a cina cu mine?

- Onoarea este de partea mea, domnule.

Baronul sări în picioare şi-şi luă pelerina.

- în acest caz, vom pleca imediat. Este totul gata, Rosta?

- Desigur, excelenţă.

Rosta se înclină şi-i conduse într-un separeu unde fusese pusă o masă pentru ei. Ferestrele încăperii se deschideau în grădină. Dar Tona refuză să admire frumuseţea acesteia. Voia să fie rece şi detaşată pentru a realiza ceea ce trebuia fără nici o remuşcare.

Baronul era un bărbat amuzant, care ştia să converseze foarte plăcut. în spuse o mulţiume de anecdote. Avea maniere impecabile. Numai când terminară de mâncat şi chelnerul părăsi încăperea el îi luă mâna şi începu să-i adreseze complimente.

Tona îl privea din spatele genelor încărcate de rimel. Baronul avea, desigur, impresia că ea era flatată de complimentele lui. începu să-i recite acele interminabile minciuni pe care le spunea oricărei femei de care era atras. Oricum, ea n-ar mai fi putut să creadă vreodată în sinceritatea vorbelor unui bărbat.

Acest baron era un om de încredere al regelui dar se făcea de râs în faţa unei dansatoare din cafeneaua lui Rosta. Când încercă s-o prindă în braţe Tona reuşi să se elibereze.

- Nu încă baroane, ai progresat mult prea repede, iar mie îmi place subtilitatea. Să mai bem ceva.

Nicholas o prinse de braţ.

- Iubita mea, aş prefera să mor, numai să nu fac ceva ce nu-ţi place. Putem bea în cinstea iubirii noastre?

Ea încuviinţă.

- Ar fi minunat!

El turnă şampanie în pahare, iar Tona îşi spuse că acesta era momentul pe care-l aşteptase. Trebuia să acţioneze rapid şi sigur. Se ridică pe vârfuri, zâmbindu-i. Baronul nu ezită, o prinse în braţe imediat sărutând-o. Tona făcu un efort suprem lăsând să cadă pulberea dată de Rosta în paharul lui.

-Voi închina pentru frumuseţea ta. Să ne plimbăm prin grădină, arăţi minunat în lumina lunii. Şi stelele vor ieşi să te admire.

Baronul se însufleţise, dar imediat ce Tona se ridică el aruncă conţinutul paharului într-o frapieră ducând paharul la gură de parcă l-ar fi golit de conţinut.

- Sunt gata, zise ea punându-şi pelerina
- Să mergem, iubito.

Baronul o prinse de braţ şi porniră spre grădină. Aerul era înmiresmat de mirosul florilor de gardenie.

Tona se felicită pentru prima parte a misiunii sale. Totul decursese perfect. Baronul băuse somniferul, acum trebuia să aştepte doar să-şi facă efectul. Dar avea să aştepte mult înainte de a-l vedea împleticindu-se.

- Ce se întâmplă cu mine? Sunt ameţit, zise el. Cred că voi leşina.

Inima Tonei începu să bată mai tare. Rosta avusese dreptate. Somniferul îşi făcuse efectul imediat. Acum, trebuia să-l ducă undeva într-o încăpere şi să-l facă să vorbească. Dar mai întîi trebuia să-l anunţe pe Rosta că totul decursese perfect. Scoase o lanternă mică de sub pelerină şi o aprinse de trei ori în direcţia cafenelei.

Lanterna era încă aprinsă în mâna ei când văzu că mica grădină se umple de bărbaţi şi deodată realiză că se întâmplase ceva neprevăzut. Nu trebuia să se uite de două ori ca să vadă că nu erau hitlerişti, ci soldaţi în uniforma regimentului regal de gardă. Acesta era sfârşitul ei. Cariera ei ca agent englez fusese de scurtă durată.

îi scăpă un strigăt şi privi speriată în jur. Luna se juca în părul ei. Mai încercă un strigăt dar în clipa aceea simţi că i se acoperă gura cu ceva şi inima păru să i se oprească.

Făcu un efort disperat de a se controla şi--şi aminti

că Rosta o instruise ca în caz de neprevăzut să scoată acel inel mare cu smarald pe care i-l dăruise unul dintre clienţii cafenelei şi să-l lase pe pământ. Rosta şi oamenii lui vor răscoli grădina şi când îl vor vedea lucind în lumina lunii vor şti unde s-o caute.

Se simţi cărată pe braţe din grădină iar când acea bucată de mătase care-i acoperise ochii şi gura fu scoasă descoperi că se afla în încăperea unde cinase cu baronul. Nicholas, aflat pe sofa, o privea, cu braţele încrucişate.

Se ridică dându-şi la o parte părul de pe frunte. Era hotărâtă să nu fie ea cea care să înceapă discuţia. Orice ar spune o va incrimina; era important să ştie care era atitudinea baronului. Primele lui vorbe o asigurară că el ştia prea bine despre complotul în care ar fi trebuit să fie victimă.

- Rolurile s-au inversat, mademoiselle, acum va trebui să vorbeşti.

Ea nu scoase nici o vorbă, pentru că nici nu ştia ce ar fi trebuit să spună, de fapt. Iar când vorbi o făcu pe un ton confuz şi neconvingător.

- Nu ştiu ce vrei să spui...

- Poate asta te va ajuta să înţelegi...

Baronul se aplecă spre ea. Cu o mişcare rapidă îşi scoase barba şi ochelarii. Tona îl privi nevenindu-i să creadă, cu inima bătând repede. Transformarea era rapidă şi totală. Bărbatul aflat în faţa ei privind-o cinic era Valentine de Gardenia. Fusese excelent deghizat în

baronul Nicholas, încât nici măcar ea, care se aflase în braţele lui, nu descoperise.

Tona încercă să vorbească, dar nu putu decât să-i murmure numele.

- Valentine!

- Exact! Sper că asta îţi va fi o lecţie. Ar trebui să te rezumi la dans draga mea, nu este sigur pentru tine să te ocupi de spionaj.

- N-am vrut să-ţi fac rău, murmura ea.

- Nu-mi cere să cred imposibilul. Ai intenţionat să-mi droghezi generalul, să obţii de la el informaţii care să mă dea pe mâna duşmanului. Recunoşti?

- Nu recunosc nimic.

- Foarte bine, zise el ridicând din umerii largi. Nu contează că recunoşti sau nu. Eşti spioană, acesta este adevărul. Ar fi fost totuşi mai bine să rămâi acolo în cabana de vânătoare şi să mă aştepţi.

- De ce spui asta?

Valentine întinse o mână mângâindu-i încet obrazul.

- Pentru că atunci eram dispus să te iert, zise el încet. Acum, nu mai sunt.

Tona încercă să-l împingă.

- De ce să fii tu cel care vorbeşte despre iertare? strigă ea. Numai tu eşti de vină pentru toate.

- Sugerezi că eu sunt de vină pentru că tu eşti spioană?

- Da, tu m-ai împins la asta. Mi-ai spus că mă iubeşti, iar eu m-am dăruit ţie. Ceea ce ai uitat să-mi spui a fost

că erai un trădător de ţară; nu este de mirare că imediat m-ai trădat şi pe mine!

El o privi cu ochii îngustaţi.

- Ar fi bine să nu amesteci politica în această discuţie.

Ea îşi aruncă imediat capul pe spate sfidător.

- Nu suporţi adevărul, rege Valentine? Ti-e ruşine de prietenii de la Berlin şi Roma?

Tona observă cu satisfacţie că lovise unde trebuia. Valentine păli, dar nu scoase nici o vorbă până nu-şi recăpătă controlul de sine. Când vorbi o făcu pe ton normal.

- în ţara ta, zise el, un om este considerat inocent până ce nu i se dovedeşte vina. Aşa este?

- Exact.

- Tine minte asta, nu da crezare minciunilor care nu pot fi dovedite.

Tona nu mai scoase o vorbă. Era o situaţie pe care n-o anticipase. Oliver îi vorbise despre suspiciunile sale în privinţa lui Valentine iar Rosta i le confirmase. Dar nici unul din ei nu-i oferise dovezi concrete că regele era în slujba duşmanului. Nu avea nici un motiv să-l suspecteze pe Rosta că distor- sionează adevărul, dar pe măsură ce se gândea mai mult nici împotriva lui Valentine nu avea nici un capăt de acuzaţie. Gândul că acest bărbat, care fusese iubitul ei, era un trădător care complota împotriva ţării ei nu-i dădea totuşi pace.

Era chiar pe punctul de a-i pune întrebări când un zgomot, care venea de undeva din direcţia porţii

grădinii, o făcu să uite orice altceva. Se auzeau paşi bărbaţi veneau în fugă, strigăte, apoi împuşcături.

Tona sări în picioare şi vru să alerge spre fereastră dar Valentine o opri în mijlocul încăperii.

- Ce este? strigă ea, ce s-a întâmplat?

- Se pare că m-am considerat prea repede învingător, zise el cu un calm nefiresc pentru această situaţie. încă o dată mă consider înfrânt de tine, Tona. Oamenii mei au fost eliminaţi.

- Fasciştii? Sunt mulţi?

Valentine încuviinţă.

- Da, zise el. încă o dată şansa a fost de partea ta. Dacă ies din această încăpere voi fi probabil împuşcat imediat. Nu trebuie decât să dai alarma, spune-le că bărbatul care este cu tine este regele.

Zgomotul şi zarva din grădină creşteau iar Tona era mai speriată ca oricând auzind împuşcăturile. Auzea voci care strigau numele baronului şi ştiu că imediat fasciştii aveau să dea năvală, să-şi ia prada.

- Ce putem face? şopti ea.

Regele ridică din umeri de parcă ar fi aşteptat ca ea să ia o decizie. Tona nu-l admirase niciodată mai mult ca acum când o privea cu un zâmbet imperturbabil.

- Ti-am spus ce trebuie să faci, repetă el. Spune-le că ai pe cineva aici, un bărbat pe care-l vor mai mult ca pe bietul Nicholas. Ce mai aştepţi?

Tona îşi aminti spusele lui Rosta că nu trebuia să lase sentimentele personale să interfereze cu munca ei dar nu putea să-l predea pe Valentine până nu auzea

din gura lui că era ostil ţării ei şi pro-german.

O dată ce se hotărî ce avea de făcut, acţionă rapid. îi dădu barba şi ochelarii cu ramă groasă înapoi.

- Stai aici, zise ea, să văd ce pot face.

Nu mai aşteptă răspunsul lui, uită că nu-şi luase pelerina şi ieşi aşa cum era îmbrăcată în rochia în care dansa.

în momentul în care se află singură în faţa fasciştilor era teribil de frumoasă în lumina lunii; era decisă să-i ţină la distanţă şi când văzu figura lui Rosta se îndârji. Apariţia lui nu avu darul s-o liniştească. Acesta avea un revolver în mână şi părea foarte supărat, total diferit de afabilul proprietar al cafenelei Flora pe care-l cunoştea ea.

- I-am aranjat pe oamenii lui Nicholas. Te-ai descurcat foarte bine. Acum trebuie doar să punem mâna pe el.

Tona se gândea disperată cum trebuia să acţioneze.

- Ascultă, Rosta, zise ea punându-i o mână pe braţ. Ar fi o nebunie să-l ucizi pe Nicholas pentru că ţi-ai ridica împotrivă tot partidul regalist. Asta nu ne-ar fi de ajutor. Noi avem nevoie de informaţii. Să-l lăsăm să plece, iar eu îl voi mai întâlni, oricum. Este nebun după mine, ştiu cum să-l fac să vorbească.

Era primul şi singurul argument plauzibil care-i venise în minte. La început, Rosta nu voi să creadă că ea va reuşi dar curând începu să se înmoaie. Mai apoi ea înţelese din cele pe care le spunea nemţilor că nu era indicat să atace duşmanul.

- Probabil ai dreptate, zise Rosta în cele din urmă. Tipul ne este mai de folos viu decât mort. Putem aranja o altă întâlnire cu el altă dată.

- Pe loialitatea mea poţi conta, zise Tona şi chiar asta credea.

Avea intenţia de a-i rămâne loială lui Rosta şi cauzei lui. El reprezenta interesele ţării ei. Dar nici împotriva lui Valentine nu voia să acţioneze până nu avea cea mai mică dovadă a vinovăţiei lui.

Nemţii începură să se retragă, bombănind. Rosta aşteptă retragerea cu pistolul în mână apoi porni după ei. Şi el, ca şi angajata sa, se gândise profund. La început nu voise decât să-i lase pe nemţi înăuntru unde să-l omoare pe baron. Dar moartea acestuia era doar o etapă în planul măreţ pe care-l construise. Moartea lui mai însemna şi sfârşitul ajutorului dat de Tona. Ea va realiza că el pretinsese a fi agent britanic şi nu-i va mai fi de folos. Nu avea altă alternativă decât să-i urmeze sfatul.

Când în cele din urmă Rosta deschise uşile camerei în care ar fi trebuit să se afle baronul vorbele pe care ar fi vrut să i le adreseze acestuia îi muriră pe buze. încăperea era goală; baronul fugise.

Tona privi peste umărul lui temătoare. Apoi auzi vocea lui guturală:

- Aşadar, pasărea noastră rară a fugit pe când noi îi hotăram destinul! Pe fereastra aceea, bănuiesc!

Tona îi urmări privirea şi văzu o fereastră mică, spre

grădină.Valentine reuşise să-şi păcălească duşmanii. în timp ce afară se discuta soarta lui, el fugise.

Tona nu acordă atenţie bombănelilor lui Rosta, îşi strânse pelerina pe lângă trup şi gemu încet de epuizare. Fusese o
noapte cumplită pentru această dansatoare numită Tona, o fată care iubea la nebunie si ar fi dat orice pentru dragostea ei.

Era acum sigură că-şi voia dragostea înapoi. Voia să se simtă în braţele lui să scape de viaţa pe care o ducea să trăiască din nou visul de dragoste alături de el.

Singură în camera sa îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi. Fusese prea obosită pentru ca să-şi mai demachieze chipul aşa că tenul ei palid era mâzgălit de creion şi rimel.

Dimineaţa o găsi deprimată, cu inima grea. Nu se mai aştepta ca Valentine să ia legătura cu ea. Ultima lor întâlnire fusese furtunoasă. I se rupsese inima să constate că între ei exista o stare de duşmănie acum. I se păruse şi că Rosta o supraveghea mai mult ca înainte, că soţia lui n-o scăpa din ochi, că nu mai era atât de apropiată.

încercă să se calmeze spunându-şi că poate era doar imaginaţia ei. Cu toate astea ea trebuia să fie foarte atentă să nu facă nici o greşeală; acest lucru i-ar fi fatal.

Petrecu ziua odihnindu-se citind şi lenevind. Apoi, spre seară i se făcu din nou masaj de către madame Rosta, care-i perie părul până când străluci ca mătasea.

Nu-l văzuse pe Rosta toată ziua, dar soţia lui îi

spusese că acesta va discuta cu ea după dansul ei.

Lacrimile îi împânzeau ochii în răstimpuri amintindu-şi de Valentine şi de faptul că-l pierduse definitiv. Valentine era rege şi nu putea fi alături de ea chiar dacă ar fi vrut.

Gândurile îi fură întrerupte de intrarea uneia din servitoarele madamei Rosta care intră cu o scrisoare. Tona o luă cu
indiferenţă. Primea adesea scrisori de la admiratori vrăjiţi de frumuseţea şi dansul ei. Toţi voiau s-o revadă, să petreacă timpul cu ea. Dar după ce citi primele rânduri ale acestei scrisori, obrajii i se colorară brusc. Se simţi sufocată de emoţie; era un mesaj de la rege.

„Tona, trebuie să te văd. Este vital. Sunt lucruri pe care trebuie să le lămurim. După ce termini de dansat în noaptea asta, du-te la Silver Stork şi întreabă de domnul Kurt. Te voi aştepta.
V.“

Citi de două ori scrisoarea. închise ochii şi o mie de gânduri care de care mai disperate îi trecură prin minte. Valentine voia s-o vadă. Spunea că trebuie să vină; insista să vină. Nu voia să lupte cu ea sau s-o rănească.

Se simţi dintr-o dată foarte bine; niciodată nu dansă mai frumos, nu primi mai multe aplauze.

Rosta se arătă un pic surprins când îi spuse că ieşea cu un client foarte bogat şi la întoarcere va discuta cu el. Acum nu mai trăia decât pentru clipa în care va ajunge la Silver Stork.

Capitolul 5

Tânărul rege al Gardeniei, sub numele de Kurt, îşi aştepta invitata la Silver Stork. Nu era o încăpere prea luxoasă, dar era plină de flori aduse din grădinile palatului. Buchete mari de trandafiri, de lalele, de liliac umpleau aerul cu parfumul lor.

O sofa fusese trasă în faţa focului. Masa fusese pusă pentru două persoane, iar şampania se afla la rece.

Valentine străbătea încăperea cu paşi mari, fumând ţigară după ţigară. Era îmbrăcat în frac negru în această seară.

Era chinuit de nelinişte, neştiind dacă nu cumva Tona se hotărâse să-l pedepsească.

Numai când auzi o bătaie uşoară în uşă, el sări în picioare. O fată zveltă, înfăşurată într-o pelerină intră în încăpere. Figura fetei era acoperită dar el ştiu instictiv era Tona.

Tona închise uşa în urma ei, apoi parcă stătu o clipă să-şi tragă sufletul. îl privi pe bărbatul din faţa sa, care acum nu mai era regele Gardeniei, ci al inimii şi trupului ei.

El veni în întâmpinare şi-i prinse mâinile în palmele sale.

- Tona, dragostea mea...

Ea îi răspunse la fel.

- Val!
- Ai venit!
- Da.
- Ştii de ce am trimis după tine?

Tona tremura violent.

- Nu, nu ştiu, zise ea.

- Vreau să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru că mi-ai salvat viaţa. Am scăpat pe fereastră cât vorbeai tu cu Rosta. De ce ai făcut-o, Tona? De ce nu te-ai răzbunat pe mine, aveai ocazia s-o faci!

- Pentru că n-am putut.

- Pentru că mă mai iubeşti?

- Nu-mi pune o astfel de întrebare!

- Nu poate fi decât pentru că mă mai iubeşti.

- Nu-ţi pot răspunde, Val.

El îi desfăcu pelerina cu mâinile tremurând. O lăsă să-i cadă de pe umeri şi văzu că purta aceeaşi rochie cu care dansa mereu. O prinse în braţe, îi strivi buzele cu un sărut care era începutul şi sfârşitul lumii lui.

- Tona, murmură el. Iubita mea, Tona. De când nu te-am mai sărutat? A trecut prea mult. Nu te mai pot pierde, nu putem continua să nu ne înţelegem. Te-ai mai gândit la acea noapte, unica, petrecută în tren? Răspunde-mi...

Tona era învinsă şi ştia asta. Nu mai putea să mai reziste şi nici nu mai voia. Nu-i păsa ce se întâmplase în trecut şi nici ce va fi. Era conştientă de dulcea tentaţie a momentului deschizându-se ca o floare sub sărutul lui.

- Sigur că-mi amintesc, cum aş putea să uit? A fost o nebunie!

- Ne vom bucura din nou de ea! şopti el. N-am mai cunoscut o altă femeie ca tine.

Tona se aşeză pe sofa şi-l lăsă să vorbească. El îi spuse că fusese egoist şi unilateral în pasiunea sa, că greşise faţă de ea, dar învăţase din această greşeală. Acum era gata să renunţe la tron pentru ea.

- Nu poţi face asta, Val, miza este prea mare. Prea mult depind de tine în acest moment în care eşti înconjurat de duşmani.

- Gardenia va rămâne aceeaşi ţară şi fără mine. Eu pot fi foarte uşor înlocuit. Dar dacă mi-aş putea ajuta ţara, aş face totul pentru ea.

- Val, iubitule, începu Tona, nu spune nimic în seara asta pentru ca să nu regreţi mai târziu. Aminteşte-ţi doar că te iubesc şi sunt aici în braţele tale.

Valentine o prinse în braţe simţindu-i pulsul care bătea sălbatic.

- Nu există alternativă, zise el în cele din urmă, trebuie să te măriţi cu mine, să fii soţia mea.

- Soţia ta! exclamă Tona. Ştii că este imposibil, dragul meu!

- îţi spun că nu este chiar imposibil, iubito. Voi abdica destul de repede şi vom putea pleca oriunde ne vom putea croi destinul şi fericirea.

- Iubitule, zise Tona, te rog crede-mă când îţi spun că te iubesc. Te iubesc cu disperare, dar sunt femeie şi mi-e teamă.

- De ce-ţi este teamă, iubito?

- Dacă renunţi la totul acum pentru mine, peste câtva timp va veni şi momentul când dragostea ta nu va mai fi la fel de puternică şi atunci vei regreta. N-aş

suporta gândul acesta...

Valentine îi prinse faţa în palmele sale privind în ochii ei înceţoşaţi, în timp ce inima părea că fuzionează cu a ei.

- Să nu vorbim de regrete, răspunse el, grav. Frumuseţea ta înseamnă pentru mine mai mult decât îţi pot pune eu la picioare, la frumoasele tale picioare de dansatoare. Refuzi să fi soţia mea?

Tona încercă să-şi recapete controlul. Ştia că Val era sincer; era cel mai frumos dintre iubiţi, era iubitul visurilor oricărei femei şi mai ales era numai al ei, i se oferea. Dar ea trebuia să se convingă de loialitatea lui nu faţă de ea ci faţă de ţară.

- Nu vreau să-ţi refuz nimic, Val, cred că simţi asta. Dar nu numai la noi trebuie să ne gândim, ci şi la ţările noastre. Altfel dragostea noastră n-ar mai fi nimic...

El ridică din umeri.

- Sunt de acord, dar ţi-am spus deja că dacă abdic nu afectez Gardenia cu nimic.

- Dar ai putea afecta interesele Angliei şi ale aliaţilor ei.

Valentine sări în picioare.

Trăsăturile i se modificară văzând cu ochii. Era vădit impresionat de cuvintele Tonei. Ea vorbise foarte clar si el nu pierduse implicaţiile spuselor ei. Era evident că nu abdicarea lui constituia marea ei problemă, ci faptul că îi punea la îndoială loialitatea faţă de Anglia.

- Tona, zise el, sunt rege. îmi servesc ţara. l-am jurat credinţă si până nu voi fi eliberat din această poziţie pe

care o ocup sunt anumite probleme de stat si de politică pe care nu le pot discuta nici chiar cu tine.

- înţeleg asta, zise ea ridicându-se. Nici nu vreau să cunosc secrete de stat, vreau numai să stiu ce simţi. Vreau să-ţi cunosc gândurile, iubitului meu. Am acest drept.

Valentine o prinse încet de umeri si o întoarse spre el, privind-o fix.

- Ştiu că esti agent britanic, Tona, zise el, si stiu că faci asta pentru că-ţi iubesti ţara. Te admir pentru asta. Şi-mi face si mai mare plăcere pentru că si eu sprijin ţara ta.

- Adevărat, Val?

El încuviinţă.

- îţi jur! îţi vorbeste acum iubitul tău, nu regele Gardeniei. în acest moment, nu-ţi pot da nici o dovadă a loialităţii mele faţă de aliaţi, nu-ţi pot cere decât să ai încredere în mine. Eu însă nu pot avea încredere în nimeni, nici măcar în Nicholas. în ultima vreme am avut unele dubii în privinţa lui.

Vorbele lui Valentine sunau foarte sincer, iar Tona simţi un nod în gât. I se părea imposibil ca iubitul ei s-o mintă, să-i ascundă adevărul. Când vorbise, în ochii lui se aprinsese o lumină care nu putea semnifica decât adevărul. Era convinsă de loialitatea şi integritatea lui şi această convingere înlătură singura barieră insurmontabilă până atunci dintre ei către fericire.

- Am încredere în tine, iubitule; iar dacă mă mai ceri o dată în căsătorie nu te voi refuza.

Acum se afla din nou în braţele lui. Valentine o întinse cu gesturi tandre pe canapea punându-i o pernă sub cap. Apoi îngenunche în faţa ei, sărutându-i mâna.

- Marea mea iubire, începu el. Mâine vei primi un mesaj de la mine în care îţi voi spune unde ne vom întâlni. Va fi acolo un preot şi astfel vei fi a mea pentru totdeauna.

Ea îi răspunse cu un sărut şi pentru un moment fu tăcere deplină. Braţele şi buzele lor împărtăşeau îmbrăţişare după îmbrăţişare.

Deodată, Tona reacţionă violent ridicându-se. Era imaginaţia ei sau chiar văzuse pe cineva în dreptul ferestrei? O figură nedorită? Tot sângele i se urcă în faţă. Sări din braţele iubitului ei cu gânduri amestecate, confuze. Dacă o urmărise Rosta? Dacă o văzuse cineva aici cu Val şi auzise discuţia lor? Ştia prea bine care era pedeapsa nemţilor pentru un trădător.

- Ce-a fost asta? întrebă ea cu teamă.

Valentine se ridicase şi el surprins.

- Ce vrei să spui, iubito?

Tona încercă să se calmeze. Poate că ochii începuseră să-i joace feste. Se comporta stupid dând frâu liber nervilor tocmai acum când fericirea era atât de aproape.

- Nu este nimic, dragul meu, mi s-a părut. Cred că vântul a bătut în draperii şi mi s-a părut că văd pe cineva. Tine-mă strâns, iubitule. Abia aştept ziua de mâine!

Valentine începu să râdă şi-i turnă un pahar de

şampanie, pe care o făcu să-l bea până la fund, apoi îl strivi de podea.

- Acesta a fost simbolul gardenian care semnifică o căsătorie, spuse el prinzând-o în braţe. Deja eşti a mea, Tona, nu-ţi mai aparţii. Frumoasa mea floare, a cărei frumuseţe şi mireasmă o voi apăra tot restul vieţii.

***

Zorile se iveau atunci când Tona părăsi Silver Stork, grăbindu-se spre cafeneaua Flora, prin oraşul încă adormit.

Mergea de parcă avea aripi la picioare, cu sărutului lui încă proaspăt pe buze, cu gândul la ultimele lui vorbe când îi pusese pelerina aranjându-i capişonul.

-Acest capişon poate să te ascundă privirilor altor bărbaţi, dar eu cunosc aceste buze şi aceşti ochi divini prea bine. Dacă aş fi orb, în momentul în care m-ai atinge, aş ştii că tu eşti aceea.

Singură cu aceste emoţii vii în inimă, Tona nu observă că în spatele ei se furişase un bărbat, care o urmări din umbră până ce intră în cafenea, unde un servitor somnoros care degaja mesele îi întinse un bilet.

Era de la Rosta. îi spunea că vor amâna discuţia.

Tona urcă scara îngustă, abia aşteptând să se culce. Oare Rosta o suspecta de ceva sau era doar conştiinţa ei care se simţea vinovată? Desigur, va trebui să-i toarne o minciună care să-i alunge bănuielile. Era, din fericire, doar o chestiune de ore până când Val va trimite după ea şi va putea să renunţe la slujba de dansatoare la cafenea.

Abia aştepta reîntâlnirea cu bărbatul visurilor sale;

se dezbrăcă repede şi după ce se întinse adormi buştean până dimineaţa, târziu.

Când deschise ochii observă că încăperea era scăldată de razele soarelui. Se ridică repede din pat, fericită la gândul că în acea seară va fi din nou cu Val. în orice clipă putea sosi acel mesager care să-i aducă un semn de la el.

De fiecare dată când îşi amintea cererea lui în căsătorie sângele îi pulsa tot mai repede. Gândul că Valentine, care era rege, renunţa la tron numai pentru a fi cu ea, i se părea foarte incitant, o dovadă concretă de dragoste. Era bărbatul care o iubea şi care alesese să fie cu ea restul vieţii.

Trecu, desigur, prin rutina zilei de dansatoare începând cu masajul dar ţinu mereu ochii aţintiţi asupra ceasului. De fiecare dată când intra servitoarea doamnei Rosta sărea în picioare cu inima bătând puternic. Venise mesagerul?

Dar ziua trecu, soarele apuse, şi Tona simţi că toată bucuria fusese în zadar. începu să se teamă. Deveni livid, cuprinsă de nelinişte. Străbătea încăperea fără a-i mai păsa că madame Rosta o privea curioasă.

De ce nu trimisese Valentine după ea, conform înţelegerii? El fusese cel care promisese că va aranja căsătoria lor în acea zi. Dar acum stelele parcă nu mai străluceau, iar Valentine era doar tăcere.

Seara fu un adevărat calvar pentru ea. Era temătoare, nedumerită, neştiind ce să mai creadă. Valentine nu se ţinuse de cuvânt. Nu trimisese după ea.

Abia dansă în seara aceea. Ştiu că nu dansase bine ca de obicei dar frumuseţea ei tot încântă pe cei prezenţi. îi era imposibil să se concentrez asupra dansului. Inima îi era rănită a doua oară de Valentine.

Când termină dansul, ştiu că venise momentul să aibă discuţia cu Rosta. Se întrebă dacă va reuşi să nu se trădeze cumva. Fiecare gând, fiecare emoţie îi era destinată lui Valentine. Simţea că ar putea năvăli în palat, să ceară audienţă regelui, să afle ce se întâmplase cu el.

Era chiar disperată când urcă spre camera ei după dansul din cafenea şi rămase o clipă la fereastră privind strada întunecată. Era epuizată de emoţii, de teamă, dar sesiză momentul în care liniştea nopţii balcanice fu întreruptă de trompete, de sunetul făcut de copitele cailor pe asfalt.

Surprinsă îşi aruncă pelerina pe umeri şi ieşi în balcon. De la distanţă se vedeau torţe luminând procesiunea soldaţilor din garda imperială a Gardeniei. Aceasta se împărţi în două lăsând să iasă la iveală o maşină albă, în care se aflau doi bărbaţi.

Tona privea scena cu ochii mari. Nu putu să nu-l recunoască pe cel tânăr. Ce bine cunoştea acea figură, acel profil aristocratic. Era Valentine! Regele Gardeniei trecea în procesiune regală sub ferestrele ei.

Tona auzi vocile bărbaţilor strigând:

- Avido! Avido!

Era unul din puţinele cuvinte gardeniene pe care le

cunoştea şi însemna, desigur, la revedere. Se aplecă peste balcon.

- Val! strigă ea. Val!

Regele nu ridică privirea. Nici măcar nu se uitase în spre cafeneaua Flora; stătea rigid şi drept în maşină salutând mecanic mulţimea.

Procesiunea dispăru de sub privirile ei, iar Tona simţi o răceală ca de gheaţă. Ce se întâmplase? Oamenii strigau avido, iar Valentine pleca. Dar unde? Şi de ce? De ce nu-i spusese nimic? Cu o noapte în urmă, la vremea asta, stătuse în braţele lui simţind că este trup şi suflet cu el.

Simţi că-i tremură mâinile. Auzi un râs ciudat şi întorcându-se, îl văzu pe Rosta.

- Ai urmărit procesiunea, draga mea? Regele nostru se duce la Valega să-şi aducă regina.

Tona îl privi cu inima bătând puternic şi când vorbi o făcu punând toată ura de care era capabilă în vorbele sale.

- Ai înnebunit, Rosta! Nu ştii ce vorbeşti!

Rosta ridică din umeri.

- Nu fac altceva decât să repet ce spune lumea. Valentine a plecat pentru a fi acolo dimineaţă. Va fi musafirul tatălui miresei, prinţul de Valega. Gardenia va deveni aliata casei Valegas. Sunt bogaţi, iar guvernul nostru are nevoie de bani pentru a-şi restabili bugetul. Se spune că prinţesa este şi foarte frumoasă...

- Este o minciună! strigă Tona. Ai inventat totul!

Rosta observă că figura frumoasei lui dansatoare era o mască de suferinţă.

- Văd că vestea te-a afectat. Ce înseamnă căsătoria regelui pentru tine, micuţă dansatoare?

Tona făcu un efort pentru a se controla. O luă la fugă.

- Nu poate fi adevărat! strigă ea. Nu se poate duce la acea femeie!

Era strigătul unei inimi disperate şi mai mult decât era necesar pentru a mări suspiciunile lui Rosta.

- Aşadar, e adevărat! Eşti îndrăgostită de rege! Eşti o spioană pe care o plătesc eu, dar eşti amanta lui Valentine. Nu nega. Ştiu acum totul şi nu vreau să te mai am aici. Eşti frumoasă, dar mi-ai trădat cauza, şi acum îţi vei primi pedeapsa, draga mea.

Tona se sprijini de perete. Aşadar, era adevărat. Rosta spunea adevărul. Valentine plecase să se însoare, după ce îi jurase noaptea trecută c-o va face soţia lui. O minţise. Ea sacrificase totul pentru acest bărbat care n-o iubea, nici n-o dorea. Se jucase cu sentimentele ei, apoi renunţase la ea. Era trădată a doua oară.

Când în cele din urmă ridică ochii spre Rosta,

privirea lui o făcu să-l uite pe Valentine, să se teamă pentru viaţa ei.

- Ce-mi vei face? întrebă ea speriată.

- Pedeapsa pentru trădare este moartea, răspunse Rosta. Ştiai asta, nu?

Tona îşi duse mâinile la tâmplele care-i zvâcneau tare. Era a doua oară că auzea această ameninţare. Se gândi; vreau să mor. Ar fi mai bine să mor acum când Val s-a dus să se însoare cu alta.

Rosta o prinse cu brutalitate de cot trăgând-o spre el. îi zâmbi din nou, un zâmbet rece, calculat.

- Nu-ţi face probleme, nu este cazul. Cred că eşti prea tânără şi frumoasă ca să mori. Te voi pedepsi altfel. Există o fortăreaţă aproape de frontieră pentru cei care este mai bine să stea departe de această ţară. Te voi duce acolo, unde vei avea tot timpul din lume să te gândeşti la ce ai făcut.

Tona se agăţă de el.

- Nu, te rog, nu mă închide! Vreau să mor! Prefer să mor!

Rosta o împinse şi ieşi.

- Cred şi eu, bodogăni el. Dar eu vreau să se întâmple astfel. Sunt multe căi prin care mă poate ajuta o femeie frumoasă. Vei pleca de aici sub escortă, mică spioană.

Capitolul 6

Tona îl privi stupefiată.

- Plec chiar acum? Nu se poate! Nu-mi poţi face una ca asta!

începuseră să-i tremure genunchii, căzu la podea şi rămase acolo cu minunatul ei păr blond căzut în ochi.

Pentru o clipă, închise ochii de parcă ar fi vrut să nu-l mai vadă pe Rosta. Când îi deschise el într-adevăr dispăruse şi ea era singură.

Nu era nici un zgomot în încăpere, dar undeva, la distanţă se auzea zgomot de paşi şi tot mai slab muzica gărzii imperiale care-şi escorta regele la gară.

Tona lăsă să-i scape un geamăt şi-şi ascunse faţa în mâini. Acum ştia că era mai bine să moară. Moartea ar fi o eliberare din agonia care o consuma ceas de ceas. Valentine o trădase a doua oară.

îşi aminti un poem al lui Heine pe care obişnuia să-l recite acasă:

„De două ori am fost nefericit în dragoste,
De două ori a trecut dragostea pe lângă mine,
Au râs de mine luna şi stelele...“

Ştia că nu va mai putea îndura umilinţa pe care o suportase deja de două ori lăsându-se iubită de acest bărbat care mai apoi o dăduse uitării, imediat ce-şi satisfăcuse dorinţa.

Tonei nu i se va permite să moară, însă. Moartea ar fi o pedeapsă prea uşoară; va fi ţinută într-o închisoare cumplită, condamnată la lungi ore de amintiri şi

regrete... până-şi va pierde minţile.

Nu mai suport, murmură ea, iar trupul ei zvelt fu scuturat convulsiv. îl ura pe Valentine. îl iubea. îl putea ucide pentru suferinţa pe care i-o provocase, apoi şi-ar da şi viaţa să-l aibă înapoi cu ea. Iar dacă se va întoarce i-ar arăta ce făcuse din ea. O transformase dintr-o femeie care poate iubi într-un care poate doar urî. Niciodată nu-l va mai prinde de după gât cu braţele ei albe, nu-i va mai răspunde la sărutări.

Valentine se dusese la altă femeie, prinţesa de Valegas. Foarte bine! Să se ducă! Dar va veni şi ziua în care va plăti pentru răul pe care i-l făcuse.

în orele care urmară, rămase într-o stare de totală apatie, abia conştientizând ce i se întâmplă. Apoi i se păru că încăperea se umple de oameni, printre care Rosta. Doamna Rosta nu mai era prietenoasă cu ea, n-o mai consola, ci o privea cu duşmănie, cu suspiciune; Rosta părea ameninţător rece. Cei din slujba lui era neinteresaţi de frumuseţea ei, ci numai de datoria lor faţă de Rosta.

Realiză că ar fi fost inutil să încerce să scape, sau să ceară ajutor. Cine ar auzi-o în orele dimineţii?

La ordinele soţului ei, madame Rosta îi luă rochia pe care i-o croise pentru dans şi-i dădu ceva mai gros, pentru călătorie. O avertiză că dacă încerca să facă vreo mişcare îşi înrăutăţea situaţia.

- Un comportament bun, adăugă Rosta, i-ar mai uşura-o întrucâtva.

Tona simţea că face parte dintr-un scenariu de coşmar când fu condusă în cele din urmă spre o maşină care aştepta. Se simţi cuprinsă de teamă, neştiind ce va urma. Ridică încet capul spre cer şi văzând stelele îşi spuse că era poate ultima oară când le vedea. Dar nimic nu mai conta, putea să şi moară acum când îl pierduse pe Valentine.

în noaptea aceea, nu-i mai văzu pe nici unul din Rosta. Cei trei bărbaţi care o însoţeau erau nemţi care o priveau cu dispreţ pentru că le trădase cauza.

Când încercă să le vorbească ei nu-i răspunseră.

Curând, nici ea nu le mai acordă atenţie, concentrându-se asupra gândurilor sale. încerca să nu se mai gândească la Valentine, dar era imposibil, pentru că amintirea lui era prea vie şi prea puternică. Şi-l imagină aşa cum era, tânăr, frumos, încântător, luând minţile tinerei prinţese, făcând-o regina sa.
îşi imagină cum va răspunde prinţesa la vorbele lui de dragoste. Văzuse o fotografie a prinţesei Julia de Valega. Era înaltă, brunetă, călărea foarte bine, vâna la fel, practica toate sporturile regale.

Era soţia potrivită pentru el, fără îndoială, dar oare Valentine o va iubi aşa cum o iubise pe ea? Nu el jurase că nu-i plac decât femeile scunde, blonde, ca ea?

îşi înfipse unghiile în carne până simţi durere. Drumul spre închisoare era interminabil. Continua aşadar să se tortureze cu tot felul de gânduri despre

Valentine şi Julia. După două ore se trezi condusă de aceiaşi bărbaţi pe peronul unei gări, urcând în trenul care aştepta. Urcară într-un compartiment rezervat lor.

Trenul se puse în mişcare, iar ea, mută de durere încercă să închidă ochii. Se simţea rău. îi era foame şi frig, iar gâtul îi era uscat. în pofida epuizării somnul refuza să apară.

După vreo oră, unul dintre bărbaţi se uită la ceas şi-i vorbi pentru prima oară în timp ce trenul străbătea ţinuturi necunoscute. îi spuse într-o engleză stâlcită că trecuseră frontiera şi în curând vor ajunge la destinaţie, satul în care se afla închisoarea.

Tona deschise gura să-i răspundă dar chiar în clipa acea se petrecu accidentul. Auzi un zgomot puternic, ca o izbitură, luminile in vagon se stinseră, se auzi zgomot ca de sticlă spartă şi săriră aşchii, strigăte ale pasagerilor.

Mai târziu, avea să afle că trenul lor se ciocnise cu un marfar. Vagoanele fuseseră împinse unele în altele. Doi dintre însoţitorii ei muriră, iar al treilea fu grav rănit. Ca prin miracol, ea scăpă doar cu o sperietură.

Când fu scoasă din tren de o echipă de salvare expresul tocmai intrase în statul vecin, Valega. Sătenii care dăduseră buzna să vadă scena accidentului nu erau interesaţi de ea. Nu voiau decât să-i dea ajutor, pentru că braţul stâng îi fusese zgâriat şi trebuia bandajat.

La început, Tona se simţi foarte bine ştiind c-a scăpat de moarte. Stătu liniştită pe o pătură care-i fusese adusă, prea şocată pentru a gândi limpede. însoţitorii ei dispăruseră morţi sau pe moarte, presupuse ea.

Avea acum şansa să scape de Rosta şi de însoţitori. O dureau braţul rănit şi capul, dar gândul că-şi putea obţine libertatea o stimulă. Se ridică nesigură în picioare şi se depărtă de locul accidentului.

în mijlocul confuziei generale care apare în astfel de cazuri nimeni nu-i observă lipsa. Văzu în faţă un drum şi porni pe el, neştiind unde o va duce. Oricum, mergea în direcţie opusă celei din care venise.

Accidentul avusese loc puţin înainte de ivirea zorilor. Acum era deja dimineaţă. Soarele strălucea vesel pe un cer fără nori. Privi uimită în jur şi constată că se afla undeva, la ţară. Păsările cântau, era o dimineaţă foarte frumoasă. Se simţea epuizată şi se aşeză o clipă pe iarbă să-şi mai revină dar adormi imediat.

Se trezi pe la amiază auzind zgomotul făcut de motorul unei maşini. Observă că spre ea se îndrepta o maşină elegantă care lăsa în urma sa un nor de praf şi-şi spuse că poate o vor lua, dacă îi va face să înţeleagă că este englezoaică şi vrea să ajungă la consulul englez.

Se duse spre mijlocul drumului făcând semne cu mâna. Maşina opri foarte aproape de ea şi văzu două femei care stăteau pe bancheta din spate. Una era tânără şi frumoasă, brunetă cu pielea măslinie. Purta o

rochie verde pal, o pălărie foarte şic, cu pene, şi o capă de hermină, în contrast cu însoţitoarea sa, o doamnă în vârstă, îmbrăcată foarte sobru, care părea mai degrabă servitoarea.

Cea tânără o privi uimită pe fata care se oprise în mijlocul drumului. Tona era un spectacol intrigant, cu hainele şifonate, pline de praf cu braţul în faşă. Cu toate acestea, era evident că nu era o cerşetoare sau o ţărancă din partea locului.

Li se adresă în engleză celor două.

- Dacă mă puteţi înţelege, îmi cer scuze că vă inoportunez. M-aţi putea duce până în satul vecin?

- Sigur! zise tânăra care era, desigur, proprietara maşinii. Ce vi s-a întâmplat, păreţi bolnavă!

Femeia vorbea englezeşte cu accent străin.

- Am scăpat dintr-un accident de tren, îi spuse Tona.

începu imediat să-i relateze cu lux de amănunte accidentul, fericită că putea să vorbească englezeşte cu cineva.

- Ce problemă aţi avut! exclamă tânăra. Vă rog urcaţi şi povestiţi-mi mai mult despre dumneavoastră, o invită ea, făcându-i semne servitoarei să treacă pe locul din spate. Am locuit un timp la Londra aşa că mă bucur să pot ajuta o englezoaică.

Tona urcă oftând.

- Mii de mulţumiri, madame, zise ea. Nici nu ştiţi cât vă sunt de recunoscătoare! Dar spuneţi-mi, vă rog, cine sunteţi!

- Sunt Julia, prinţesă de Valega. Vă aflaţi în ţara mea.

Tona îngheţă. Nu-şi putea lua ochii de la fata aceea frumoasă care-i zâmbea cu prietenie.

Ce festă îi jucase soarta! se gândi. Cum o adusese chiar în maşina rivalei sale! Tona avu impresia că va leşina. Prinţesa, care văzu cum se schimbă la faţă, îi dădu un ordin însoţitoarei sale care scoase o sticlă de coniac.

- Nu, mulţumesc, reuşi Tona să îngaime. Mă simt bine, poate mai resimt un pic şocul accidentului.

Şoferul pornise maşina. Tona observă că locul câmpiei fusese luat de un drum larg. Tânăra prinţesă vorbea necontenit punându-i tot felul de întrebări la care Tona abia apuca să răspundă.

într-un târziu, prinţesa pronunţă numele pe care Tona abia aştepta să-l audă.

- Mă voi căsători curând. Logodnicul mă aşteaptă la castelul tatălui meu. Este Valentine, regele Gardeniei. Poate l-aţi văzut...

Tona încuviinţă.

- Da, l-am văzut...

Prinţesa continua să vorbească precum un copil entuziasmat. Se întorcea de la o mătuşă pe care o vizitase, care era stareţa unei mănastiri de lângă frontieră. Călugăriţele îi făceau trusoul.

Valentine era tânăr şi frumos aşa că se mărita bucuroasă cu el. Iar ea, abia aştepta să fie regină de Gardenia, o ţară care-i plăcea mult.

- Ar trebui să rămîi cu mine, miss Felton, conchise prinţesa. Sunt multe lucruri pe care le-ai putea face la castel. Aş vrea ca personalul meu să înveţe engleza, de pildă.

Tona o privea fără o vorbă. Fiecare cuvânt al prinţesei îi răsucea cuţitul în rană. Dacă tânăra din faţa ei n-ar fi fost atât de frumoasă şi bună lucrurile ar fi fost mai uşoare dar aşa...

Se întrebă cu amărăciune cum ar reacţiona Julia de Valega dacă ar şti că pasagera ei fusese mai mult decât logodnică pentru Valentine?

Ce-ar fi spus dacă ar fi ştiut că Valentine fusese gata să renunţe la tron pentru ea?

îşi ascunse faţa în palme. Fără să vrea se revoltă. De ce să aibă această prinţesă frumoasă şi răsfăţată tot ce i se refuza ei, Tonei? De ce? Iar Valentine de ce voia acum să ajungă prinţ de Valega uitând jurămintele pe care i le făcuse în noaptea în care
o ţinuse în braţe la Silver Stork?

Amintirea acelei nopţi o făcu să-şi piardă din nou cumpătul. O va lăsa pe prinţesă s-o ia la castel. Va ajunge cumva faţă în faţă cu Valentine chiar dacă asta ar provoca o tragedie. Cumva, va trebui să-l pedepsească pentru suferinţele cauzate.

- Cred că voi lua totuşi o gură de coniac, zise ea, mă doare braţul foarte tare.

Julia o privi cu înţelegere.

- Biată copilă, zise ea. O gură de coniac te va face

să te simţi bine. Te vei putea odihni bine la castel, iar după aceea voi insista să rămâi cu mine. Sper că nu te vor deranja pregătirile pentru nunta mea. Eşti logodită cumva?

Tona se luptă să stăvilească lacrimile care-i umplură ochii.

- Nu, zise ea.

Prinţesa scoase o tabacheră de aur cu încrustaţii de pietre scumpe.

- Eşti prea tânără şi frumoasă ca să fii tristă, zise ea. Uite, fumează o ţigară şi promite-mi că vei rămâne cu mine. După câteva zile petrecute la Valega vei vedea viaţa cu alţi ochi. Vreau să te văd veselă şi fericită.

- Sunteţi foarte bună, zise Tona cu gândul la întâlnirea dintre prinţesă şi Valentine de Gardenia.

Capitolul 1

Castelul Valega se afla pe un deal părând că tronează asupra ţinuturilor din jur. în seara asta era sărbătoare. Steagurile fuseseră ridicate pe turnuri, iar culorile Gardeniei se puteau vedea şi ele ridicate în onoarea oaspetelui regal. Banchetul era în pregătire pentru a celebra logodna oficială a Juliei cu Valentine de Gardenia.

în apartamentele Juliei pregătirile erau în toi. Flori de cele mai frumoase culori şi miresme se aflau pretutindeni. Dormitorul prinţesei era plin de rochii, care de care mai frumoase. O mulţime de slujnice alerga de colo-colo, fiecare cu un rol anume. Cele mai multe coseau pietre scumpe pe rochia de culoarea porumbului întinsă pe patul prinţesei.

Tona se afla în camera sa undeva în aripa de vest privind pe fereastra care dădea într-o curte interioară. Doi slujitori în livrea deschiseseră porţile de fier şi de undeva de pe deal se auzi sunetul plăcut al cornului de vânătoare care se apropia tot mai mult provocând durere în sufletul ei. I se spusese că Valentine de Gardenia fusese la vânătoare în pădurile regale şi se va întoarce în câteva minute. Tona nu ştia ce voia; pe de o parte ar fi vrut să fugă departe de acest loc pentru a nu mai vedea acel chip frumos dar crud, dar totodată dorea să-l rănească în vreun fel. Şi asta n-o putea face decât stând la castel. îl va vedea. Şi se va asigura că o va vedea şi el.

Deocamdată se mulţumi să privească frumuseţile

ţinutului Valega care se întindea sub privirile ei. La poalele dealului se afla oraşul Valega cu grădinile lui în terase, cu marile catedrale.

Undeva în dreapta se aflau munţii cu acelaşi nume, bine împăduriţi şi înalţi. Câteva poduri frumos executate, un râu care trecea prin oraş. Acest râu, după cum îi spusese Julia, trecea în regatul de Gardenia. Vara, pe el circulau multe vase cu abur, care făceau legătura dintre cele două ţări, dar iarna, când culmile munţilor erau înzăpezite apa acestuia îngheţa şi traficul înceta până primăvara.

întreaga scenă părea desprinsă dintr-un basm cu zâne.

Pentru a mia oară, Tona se întrebă cum ar reacţiona sora şi cumnatul ei dacă le-ar povesti tot ce i se întâmplase de când părăsise Anglia.

Nici ei nu-i venea să creadă că era aceeaşi Tona care plecase din Anglia... care renunţase la existenţa ei umilă, formală, lipsită de evenimente de la Londra. Trecuse prin întâmplări teribile. Scăpase de la moarte în mai multe rânduri.
Cunoscuse dragostea, disperarea, toate emoţiile pe care le poate experimenta o femeie. In cele din urmă, ajunsese pe neaşteptate să asiste la logodna regală dintre iubitul ei şi altă femeie.

Tânăra prinţesă o copleşise cu bunătatea ei, nici măcar n-o lăsase să se ducă la hotel. Insistase ca Tona să stea la palat. Acceptase cu multă simplitate şi bunăvoinţă explicaţiile Tonei care-i spusese că venise

aici cu probleme de serviciu, dar îşi pierduse bagajul şi actele în acel accident de tren.

Primise un apartament foarte frumos şi două servitoare, ca să nu mai vorbim de garderoba din care putea alege orice.

Aşteptând întoarcerea lui Valentine de la vânătoare, Julia discutase toată ziua cu Tona, chinuind-o cu numele celui iubit.

Acum Julia se dusese să se pregătească pentru sosirea lui Val, iar ea începuse să-i scrie acestuia nişte versuri, în numele Juliei.

Câteva versuri de dragoste, ceva subtil, încântător pentru a
i le strecura sub farfurie la cină pentru ca să vadă ce bine vorbesc engleza, o rugase Julia.

întrucât Julia râdea mereu şi era o fire veselă Tona nu putea să n-o placă. Prinţesa obişnuia să alerge călare îmbrăcată în costum de călărie urmată de o haită de câini. Parcă era născută în şa. îi arătă cu mândrie fotografiile unui cerb pe care-l ucisese singură sau ale unui somon de patru kilograme, pe care-l prinsese tot ea.

Nu-i făcea plăcere să aibă o viaţă demnă, formală, aşa cum dusese mama ei. Acceptase cererea lui Valentine de Gardenia, pentru că el nu-i ceruse să se conformeze protocolului, nu-i plăceau problemele de stat; nici lui Valentine, de altfel.

Vorbea mereu numai despre el, iar Tona simţea că-şi va pierde minţile.

De aceea se simţi foarte bine când rămase singură, să compună un poem de dragoste pe care Julia să i-l ofere lui Valentine.

Mica sufragerie de formă octogonală cu mobilă elegantă era un poem în sine. Dormitorul avea un covor alb în care ţi se îngropau picioarele. Pretutindeni se aflau flori, cărţi şi multe altele pe care şi le puteau permite oamenii cu bani. Era ca un castel din poveste, iar Julia de Valega era o zână.

Tona îşi prinse faţa în mâini şi-şi dori ca toate acestea să se fi întâmplat înainte ca ea să-l fi cunoscut pe Valentine.

Sunetul cornului se auzi tot mai aproape însoţit de lătratul câinilor şi copitele cailor.

Tona, cu toate simţurile alertate, privi din nou în acea curte interioară. Şi chiar văzu un cal al cărui călăreţ, un bărbat zvelt, cu trăsături frumoase, parcă se contopea cu calul. Era urmat de alţi doi călăreţi care duceau un cerb ucis de el.

Tona nu-şi putea lua privirea de la bărbatul atât de drag ei. Acesta descălecă şi chiar sub ferestrele Tonei îşi aprinse o ţigară. Nu ridică privirea. Intră în castel.

Tona se aruncă pe pat şi dădu frâu liber lacrimilor.

După vreo oră, Valentine de Gardenia, aflat în budoarul logodnicei sale discuta cu aceasta despre uciderea cerbului. Julia se schimbase cu o rochie neagră, foarte elegantă, desigur, croială franţuzească, la care purta doar un şirag de perle. Părul ei negru şi lung era strâns în mijlocul capului. Şi ea fuma. Era

foarte frumoasă şi râdea mult, arătându-şi dinţii albi.

Se gândea cât de chipeş este viitorul ei soţ. El îi zâmbea cu frumoşii lui ochi albaştri, ochii unui om fericit.

- îţi place aici, în Valega? îl întrebă ea.

- Foarte mult, zise el.

- Este un ţinut superb pentru vânătoare şi pescuit.

- Am văzut astăzi.

- Cu toate că va trebui să locuim în Gardenia cred că vom veni aici adesea la vânătoare, adăugă ea nu fără mândrie.

Valentine se gândea că avea în faţă o fată nu numai frumoasă ci şi foarte plăcută, fără a avea rigiditatea şi formalismul unei persoane cu statulul ei. Desigur, o plăcea, dar n-o va iubi niciodată, nu era genul lui. De cum sosise în Valega, gândurile lui zburaseră doar spre femeia pe care o iubea, englezoaica Tona. Ce contrast între pletele blonde ale Tonei şi aceste cosiţe ca pana corbului!

Nu putea să şi-o scoată din minte pe Tona sau orele petrecute cu ea în noaptea de la Silver Stork.

El îi scrisese o misivă explicându-i ce se întâmplase. Din toată inima ar fi vrut să-şi ţină promisiunea de a se căsători cu ea, dar situaţia politică făcuse acest lucru imposibil. Miniştrii lui îl convinseseră să ia legătura cu Valega, care să ofere sprijin financiar Gardeniei. Această scrisoare probabil venise ca un trăsnet asupra Tonei dar el spera că ea va înţelege că el nu-şi putea părăsi

poporul. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că scrisoarea nu ajunsese la ea.

- La ce te gândeşti, Valentine? îl întrebă Julia.

- La cununia noastră, minţi, el. Doar sunt logodnicul tău!

Ea roşi fericită.

- Asta am vrut să aud. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Rămaseră discutând, mai precis Julia vorbi tot timpul despre pregătirile de căsătorie, dar apoi se uită la ceas şi sări în picioare.

- Pleci? o întrebă Valentine.

Ea încuviinţă.

- Da, dragul meu, trebuie să mă îmbrac pentru cină.

El îi sărută mâna.

Julia intră în dormitor într-o o stare de spirit foarte bună. Era convinsă că se căsătorea cu cel mai frumos bărbat din lume. Soarta fusese binevoitoare cu ea. Ce dificil ar fi fost dacă tatăl ei i-ar fi aranjat căsătoria cu vreun bărbat lipsit de farmec!

- Arătaţi superb, alteţă, îi spuse una dintre servitoare, niciodată n-aţi radiat de fericire.

- Mulţumesc, Magda, zâmbi Julia. Iar acum, te rog, cheam-o pe miss Felton. Vreau să-mi vadă rochia.

Servitoarea îşi muşcă buzele.

- Mă tem că nu se simte prea bine, alteţă.

- De ce nu mi-ai spus până acum?

- N-am vrut să vă stric buna dispoziţie în seara asta, se scuză femeia. Miss Felton a leşinat acum o oră, după

ce a făcut baie. Noroc că Rosalie se afla acolo! Să sperăm că nu este nimic serios. Am chemat doctorul, alteţă.

Julia se mai uită o dată în oglindă, apoi se îndreptă spre apartamentul englezoaicei. îi părea rău să audă că noua ei prietenă se simţea rău. Se sperie chiar când o văzu zăcând în pat, palidă.

- Draga mea prietenă, ce s-a întâmplat? întrebă Julia în engleză. Ce-a spus doctorul? Dar, lasă că-l întreb eu. Poate este de la rană?

Tona o privi.

- Nu trebuie să-l întrebaţi înălţime, vă voi spune eu. Poate veţi vrea să părăsesc imediat castelul după ce vă voi spune. N-aş fi crezut, n-aş fi sperat, dar eu...

Tona se întrerupse, cu ochii arzând.

- Spune, draga mea, zise prinţesa, poate te pot ajuta.

- Sunt însărcinată.

Acesta era crudul adevăr pe care i-l spusese doctorul.

Ea, Tona Felton va avea un copil, copilul lui Valentine!

Dacă ar fi fost soţia lui acest lucru ar fi fost deja un miracol, cel mai frumos lucru din lume, dar aşa...Tona nu se gândea, de fapt, la ce va face ea, ci la bietul copilaş care nu va avea tată.

Ştia deja ce vor spune Kathleen şi Tom; ar condamna-o, fără îndoială! Şi bietul George! El nu s-ar aştepta la aşa

ceva din partea ei.

Dar îl iubise prea mult pe Valentine şi acesta era preţul dragostei sale.

Cu câtva timp în urmă se gândise să se sinucidă, dar acum nu mai putea gândi la fel. Copilul îi schimbase gândurile. Trebuia să se gândească la copilul lui Valentine ştiind că niciodată nu va mai fi singură, copilul va fi alinarea ei.

în ultima oră, luptase cu sine şi câştigase bătălia, îşi făcuse chiar planurile. Va găsi ceva de lucru va economisi nişte bani, apoi când nu va mai putea să muncească va naşte copilul aici, unde n-o cunoştea nimeni. Da, n-o cunoştea nimeni şi putea spune că soţul ei murise. Putea trăi printre ţărani, care erau oameni simpli şi o vor ajuta. Dar atunci auzi vorbele Juliei:

- Parcă mi-ai spus că nu eşti căsătorită!

Tona o privi cu ruşine pe tânăra şi frumoasa prinţesă care arăta ca o crăiasă a zăpezii în rochia albă de satin; nu voia s-o decepţioneze pe această tânără care fusese atât de bună cu ea.

De aceea, îi spuse:

- Da, este adevărat, nu sunt căsătorită. Dacă-mi veţi permite să mai stau aici în noaptea asta voi pleca dis-de-dimineaţă.

Julia de Valega se aşeză pe marginea patului şi-şi puse mâna pe fruntea Tonei.

- Niciodată n-am auzit o prostie mai mare, de ce să părăseşti castelul?

- Cred că mă consideraţi nedemnă...

Tona se opri pentru că o podidiseră lacrimile.

în clipa următoare, Julia nu se comportă ca o prinţesă cu demnitate, care s-o condamne, ci ca o tânără de o seamă cu Tona manifestând simpatie curiozitate, dorinţă de a o ajuta.

Julia nu era o încuiată, deşi crescută la curte cu multă grijă. Călătorise mult şi citise la fel de mult. Era inocentă dar nu ignorntă. Fusese întotdeauna fericită aşa că nu putea să vadă nefericire în jur. De aceea abia aştepta să vadă cum o putea ajuta pe Tona.

îi puse o mulţime de întrebări despre bărbatul responsabil de sarcina ei; era englez? Gardenian? Nu-i putea spune? Era căsătorit? Nu-i putea da copilului numele său?

Tona nu suporta să răspundă la astfel de întrebări. Continua să plângă dorindu-şi să nu fi venit la acest castel, pentru că nu-şi putea imagina ce-ar spune Julia dacă ar afla că acel bărbat care trebuia să fie responsabil era chiar viitorul ei soţ, regele de Gardenia.

- Biata Tona! Eşti atât de drăgălaşă încât nu mă mir că s-a îndrăgostit cineva de tine. Oricum nu vei avea voie să pleci în starea în care te afli. Vei rămâne aici iar eu voi veghea asupra ta şi a copilului. Nimeni nu va şti adevărul. Poţi pretinde că eşti văduvă.

Tona refuză.

- Nu, trebuie să plec.

Julia se ridică.

- Nu te voi lăsa s-o faci. Mai vorbim dimineaţă, acum

odihneşte-te. Iar acum voi pleca, mă aşteaptă cina, ne vedem dimineaţă.

După ce plecă Julia, Tona se lăsă pradă disperării. Nu putea gândi clar.

Singura ei consolare era că orele de dragoste cu acel bărbat cu minunaţi ochi albaştri se terminaseră în acest fel. Era şi alinare, dar şi agonie în realitatea că urma să dea naştere unui copil de rege.

Oare era bine să stea în camera ei, în timp ce regele era pe cale să se căsătorească? Era normal s-o lase pe această fată frumoasă să se mărite cu cel care era responsabil de tragedia ei?

Julia de Valega se îndreptă spre sala de banchet. Era hotărâtă s-o ajute pe noua ei prietenă care se afla într-un mare necaz şi se gândea tocmai la modul în care o putea face când dădu peste Valentine.

Se uită cu mândrie la logodnicul său, îmbrăcat în uniforma gărzii imperiale gardeniene. Părul lui negru strălucea, dar ochii îi păreau puţin obosiţi. Se înclină în faţa ei.

- Arăţi grozav, Julia, îi spuse el.

Ea se arătă încântată de complimentul lui.

- Au sosit invitaţii?

- Destui. N-ai vrea să bem ceva mai întâi, doar noi doi?

Ea râse încurcată.

- Nimeni nu poate fi singur în castelul Valega.

Valentine se uită în jur apoi îi şopti:

- Nu este nimeni în bibliotecă. Să aduc ceva de băut acolo?

- De ce atâta intrigă? Doar nu crezi că ne urmăreşte Gestapoul?

El continua să zâmbească dar forţat.

- Nici măcar nu pronunţa acest cuvânt, draga mea, nu vreau să las Germania să intervină cumva în viaţa noastră.

- Valega este a ta, sire.

- Mă duc să aduc de băut. Şampanie?

- Cred că da.

După câteva clipe perechea regală era singură în faţa unei ferestre din sufragerie, deschisă spre a se putea vedea razele lunii. Julia avea într-o mână paharul cu şampanie în cealaltă ţigara. Se întoarse spre Valentine care o urmărea.

- Mă bucur că putem vorbi singuri o clipă, zise ea. Astfel simt că voi avea în tine nu doar un soţ ci şi un prieten care-mi împărtăşeşte gândurile.

El îşi muşcă buzele. îşi aminti de Tona.

- Sunt sigur că mariajul nostru va fi un succes, zise el.

Julia continuă ideea:

- Dragostea va fi pe primul loc.

El încuviinţă.

- Din nefericire, sunt mulţi trădători în preajmă, Julia. Să sperăm că împreună le vom putea pune stavilă. Sper că vom putea încheia o alianţă cu Anglia.

- Nu vreau să discutăm politică acum, zise tânăra prinţesă, dar o prietenă a mea, o englezoaică, este la mare anaghie.

El îi zâmbi ca unui copil.

- Da?

- Eşti rege, dar în primul rând eşti bărbat, Valentine. Ce-ai putea face pentru o tânără care a fost sedusă de un bărbat apoi lăsată singură într-o ţară străină, însărcinată?

Valentine îşi aprinse o ţigară.

- Este eterna poveste...

- Da, dar i s-a întâmplat unei prietene. O tânără pe care am găsit-o pe marginea drumului, rănită într-un accident de tren, la graniţă.

- Şi?

- în seara asta mi-a spus că este însărcinată. Iar eu cred că vinovatul este gardenian. Fata a trăit o vreme în Gardia. Am putea să-l forţăm cumva să facă ceva pentru ea?

Valentine încuviinţă.

- Dacă este gardenian, îl voi afla şi forţa să facă ceea ce trebuie.

Julia păru foarte mulţumită.

- Ştiam eu că vorbele mele nu vor rămâne fără ecou.

- Sper însă că nu te vei întrista din cauza acestui episod, în seara asta la sărbătorirea căsătoriei noastre?

- Aş dori să văd că această nouă prietenă a mea va zâmbi din nou. A fost tristă toată ziua. Este o tânără foarte frumoasă, Valentine. Aş vrea s-o vezi, să vorbeşti cu ea, înainte de a ne întâlni cu oaspeţii noştri, va fi o experienţă de neuitat pentru ea.

Valentine îşi duse degetul la frunte.

- Bine, Julia, du-mă la prietena ta.

Urcară scara împreună apoi ajunseră la apartamentul ocupat de Tona. Julia bătu încet în uşă apoi intrară. Julia se întoarse spre Valentine.

- Biata Tona, murmură ea. Cred că a adormit. Vezi cât este de frumoasă...

Valentine o privi pe Tona peste umărul prinţesei. Când auzi numele Tona pronunţat de aceasta se crispă. Iar când văzu acea figură dragă, palidă, cu genele lungi, cu faţa încadrată de pletele aurii, simţi că-şi va pierde echilibrul. Se sprijini de perete. Nu putea crede! Era chiar iubita lui Tona!

Dar chiar când el lupta cu cele mai puternice emoţii pe care le simţise în viaţa sa, tânăra din pat se mişcă în somn, apoi deschise ochii. Printre genele grele de somn ea văzu cele două figuri: Julia de Valega, în rochia de satin cu coroană cu diamante, alături de tânărul rege de Gardenia în uniforma sa albă, cu firet auriu.

Tona lăsă să-i scape un strigăt de uimire.

Valentine făcu un pas înapoi nevrând să creadă că figura aceea palidă era iubita lui Tona. Tona, la rândul său îl privea uimită, neştiind dacă ceea ce vedea era real, apoi strigă:

- Val!

Regele se apropie cu paşi repezi de patul ei şi-i prinse mâinile în palmele sale.

- Tona! Dumnezeule, tu eşti! Spune-mi ce s-a întâmplat?

Tona se trezise de-a binelea. Atingerea lui părea să-i ardă
mâna.

- Nu mă atinge! strigă ea. Pleacă. Nu te cunosc.

Julia de Valega rămase calmă dar păli.

- Valentine! exclamă ea. O cunoşti pe Tona? Ce înseamnă asta?

Tona răsufla greu, nu putea scoate o vorbă. Era speriată de această situaţie critică. Nu ştia de ce era aici regele de Gardenia nici ce căuta la patul ei. Nu înţelegea decât că acesta dezvăluise secretul lor în faţa prinţesei de Valega. Dar ea nu voia să-i întărească spusele. Acest bărbat nu respectase nici una din promisiunile pe care i le făcuse. Cu toate acestea ea era hotărâtă să se abţină în pofida pornirii de a se arunca în braţele lui. Nu va face nimic care s-o rănească pe Julia de Valega.

Valentine se întoarse spre prinţesă.

- Julia ar trebui să-ţi dau multe explicaţii, începu el încet. S-a întâmplat ceva ce nu aş fi visat, ceva care schimbă totul.

Tona se sprijini de perne.

- Nu ai ce să explici, zise ea. Totul aparţine trecutului. Ti-ai ales propriul drum, iar eu pe al meu.Te rog să pleci...

Valentine o ignoră. Nu-i mai păsa ce spunea sau făcea. Era conştient doar de ceea ce-i spusese Julia. Tona era englezoaica însărcinată. Tona, cea pe care o iubea, şi care era mama copilului său.

- Nu, spuse el cu putere. Acest lucru pe care l-am aflat acum schimbă complet situaţia, Tona.

Prinţesa se întoarse spre el. Figura ei atât de frumoasă deveni doar o grimasă. Nu putea să nu înţeleagă. într-o secundă ea se schimbase dintr-o tânără fără nici un fel de probleme, fericită într-o femeie suspicioasă.

- Vino, îi spuse ea. Noi am uitat că Tona nu se simte bine, o obosim. S-o lăsăm să se odihnească.

Valentine ieşise deja din dormitor şi o urma pe Julia pe scara de marmoră. De jos se auzea muzica; musafirii invitaţi pentru a-l sărbători pe rege şi mireasa lui sosiseră.

- Aşteaptă, Julia, zise el prinzând-o de mâna. Trebuie să vorbim.

Julia scutură din cap.

- Nu avem timp acum, vom vorbi după cină.

- Nu, replică Valentine foarte hotărât. Eu nu mai merg în sala de bal. Toată ceremonia trebuie oprită. Nu mă pot căsători decât cu mama fiului meu...

Julia de Valega exclamă:

- Cum? Ce spui? Pentru Dumnezeu!

Valentine o prinse de mână:

- Cu câteva minute în urmă, mi-ai cerut s-o ajut cumva pe această prietenă a ta, să-l aflu pe cel care a înşelat-o. Eu sunt acela!

- Nu cred!

- Totuşi, acesta este adevărul, Julia. încearcă să mă înţelegi. Mi-am călcat promisiunea de a mă căsători cu ea la insistenţele consilierilor mei care mi-au spus că

era necesară alianţa cu ţara pentru a salva Gardenia. Am sacrificat-o pe Tona. Dar n-am ştiut că era vorba şi de un copil! Acum trebuie să găsesc o ieşire. Sunt bărbat înainte de a fi rege.

Prinţesa Julia îngheţă. începea să înţeleagă situaţia şi pe cel din faţa ei. Dar cu toate că numai cu câteva minute înainte voise s-o ajute pe Tona din milă acum aceasta deveni brusc o rivală periculoasă. Julia de Valega era de felul său o femeie posesivă şi hotărâtă. Era îndrăgostită de regele de Gardenia şi voia să se mărite cu el, cu orice chip. Va lupta cu toate armele pentru acest bărbat.

Mintea începu să-i judece repede şi clar. Era aproape convinsă că Tona nu-l mai iubea pe Valentine. îl privise şi i se adresase ca unui bărbat care n-o interesa, sau de parcă l-ar fi urât.

Tona spusese: „s-a terminat totul...“

De aceea, stăpână pe sine, Julia îl privi pe rege:

- A fost un şoc pentru mine, zise ea. Avem nevoie de timp totuşi pentru a discuta situaţia nou creată. De aceea, îţi cer să iei parte la bal şi să te comporţi normal. Mai apoi ne vom retrage, sub pretext că nu mă simt bine. Măcar asta poţi face!

Valentine încuviinţă.

- Iar tu promiţi că vei fi înţelegătoare şi vei ierta nedreptatea pe care ţi-am făcut-o venind aici? o întrebă el.

Julia îşi încleştă mâinile mici pline de bijuterii. Nu avea nevoie de scuze. îl iubea pe Valentine. Şi va fi al

ei. Nu mai simţea nici cea mai mică pornire de a fi înţelegătoare cu Tona şi situaţia ei. Nu voia decât să scape de ea din castel şi din ţară pentru ca drumul să-i fie liber.

- Repet, nu putem discuta acum, dar putem evita un scandal public.

Valentine continua să se uite spre uşa pe care venise. Tona era acolo. Biata Tona, iubita lui Tona, mama fiului său. Dar Julia nu voia să-i lase nici o ieşire. îi cerea să păstreze aparenţele pentru a evita un scandal public.

Se întoarse şi porni încet spre sala de bal. Era tulburat, dar când se întoarse spre Julia aceasta dispăruse. Era convins că se întorsese în apartamentul Tonei.

***

Valentine, nervos şi iritat, o aştepta pe Julia în sala de bal. Se întreba ce-i spunea aceasta Tonei. Niciodată nu se revoltase ca acum împotriva convenienţelor. îşi iubea poporul şi ţara, dar la ce bun o monarhie şi o coroană dacă trebuia să renunţe la mama copilului său?

încercă să zâmbească, să discute cu membrii cercurilor diplomatice adunaţi în jurul lui. Şi când, în cele din urmă, Julia de Valega i se alătură salutându-şi cunoscuţii, observă că aceasta era destul de relaxată. Când o întrebă ce făcuse, ea răspunse:

- Nimic. Nu trebuie să-ţi faci probleme.

Nu avea intenţia să-l lase pe rege să afle ce se petrecuse între ea şi Tona.

La început, Tona refuzase să discute situaţia sa cu

prinţesa. în pofida celor întâmplate şi a felului în care fusese trădată de Valentine de două ori, nu putea vorbi tocmai cu Julia despre această trădare. Nici măcar nu putuse să înţeleagă de ce
Valentine care o abandonase de două ori îşi pierduse cumpătul când o revăzuse. Nu înţelegea cum plecase să se însoare cu Julia după ce o ceruse pe ea în căsătorie.

Tona înţelese că atitudinea Juliei se schimbase. Acea tânără bună, nonşalantă, dispăruse. Tona regreta din tot sufletul că tocmai ei îi făcuse rău.

- A fost o greşeală, Julia, începuse Tona.

Dar Julia o întrerupsese scurt:

- Nu mă minţi, Tona, te rog. Ştiu că Valentine este tatăl copilului tău.

Tona îşi înfundă faţa în pernă.

- Nu ştiu ce să spun, şopti ea nefericită.

Julia se aplecă asupra ei.

- Ascultă-mă, Tona. Tocmai i-ai spus că şi-a ales calea, iar tu pe a ta. Trebuie s-o şi dovedeşti.

Tona gemu.

Julia ezita între bunătatea ei naturală şi dezamăgire. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l lăsa pe Valentine să renunţe la căsătorie pentru Tona. Ea considera că Tona era cea care trebuia să renunţe.

- Să nu crezi că nu-mi pare rău pentru tine, zise Julia, dar trebuie să înţelegi că Valentine nu se poate însura cu tine. Aventurile de genul celei avute cu tine sunt trecătoare; şi regele este om.

- Te rog, nu continua, strigă Tona care nu mai suporta.

Dar prinţesa simţea nevoie s-o umilească şi mai tare.

- Regele este un om de onoare, iar acum când ştie că eşti însărcinată ar însemna să-şi piardă minţile să vrea să se însoare cu tine. Iar dacă tu-i vei cere asta înseamnă că Gardenia vă rămâne fără ajutor din partea Valegăi. Germanii vor invada probabil Gardenia şi acesta ar fi sfârşitul lui Valentine.

- Acest lucru nu trebuie să se întâmple, zise Tona.

- Pentru asta, trebuie să pleci neîntârziat. Nu ai altă şansă.

Tona îşi ascunse faţa în palme. Ştia că prinţesa avea dreptate. încercase să-l urască pe Valentine, să-l dispreuiască pentru felul în care se comportase cu ea, dar nu putea să nu-l mai iubească. Valentine era primul ei iubit, tatăl copilului ei. De dragul lui, dacă nu din alte motive, trebuia să părăsească Valega, să i-l lase Juliei.

O privi pe prinţesă. Julia îi spuse, gânditoare:

- Bărbaţii sunt schimbători; chiar dacă sunt regi sau ţărani au aceleaşi instincte. Copilul tău, Tona, va trebuie să plătească pentru păcatele lui Valentine. Şi mie mi-ar fi greu în anumite situaţii. Vei fi atât de înţeleaptă încât să dispari înainte ca Valentine să vrea să te vadă din nou?

- Da, răspunse Tona, voi face cum doreşti.

Julia începu să-şi recapete zâmbetul.

- Biata mea Tona, mi-e milă de tine, dar ai făcut ceea ce trebuia. Voi aranja eu totul. Trebuie să pleci de aici când regele doarme. Voi trimite pe cineva cu tine ca să treci graniţa în siguranţă. Vei ajunge la Istanbul, iar de acolo în Anglia. îţi voi da şi bani pentru drum.

- Nu am nevoie de nimic, zise Tona cu ochii în lacrimi.

- Insist, zise Julia, să iei banii, vei avea nevoie de ei pentru copil.

Tona plângea cu sughiţuri.

- De ce trebuie să fi atât de bună şi să-ţi pese de tot ce mi se întâmplă? De ce nu mă laşi să plec, să mor undeva?

- Pentru că... zise Julia de Valega, aş fi putut fi eu în locul tău. Acum, te rog, să nu mai plângi. Magda va veni să-ţi dea un somnifer, să poţi dormi înainte de călătoria care te aşteaptă. Când ajungi în Anglia, aş vrea să-mi scrii, să-mi spui când ai născut. Valentine nu trebuie să ştie nimic dar eu mă voi îngriji să ai tot ce-ţi trebuie.

Cu ochii în lacrimi, Tona se uita la tânăra prinţesă. Julia era neclintită în hotărârea de a o despărţi de Valentine, dar rămânea o femeie cu suflet bun. îi şopti:

- Nu te voi uita niciodată. Mulţumesc din tot sufletul, Julia.

Julia ieşi din încăpere. Tona auzi foşnetul rochiei, al tocurilor înalte pe podeaua de marmură.

Apoi apăru Magda cu un pahar cu apă, oferindu-i şi o pilulă. După ce o luă aceasta începu să-i maseze încet tâmplele, murmurându-i vorbe de alinare. Trecură

câteva minute şi pilula îşi făcu efectul. încet, Tona îşi simţi pleoapele grele şi nu se trezi din acel somn greu decât când veni momentul să părăsească Valega.

Pe când Tona dormea, Valentine de Gardenia veni s-o vadă. Plecaseră şi ultimii musafiri, iar Julia se dusese în apartamentele sale. La intrarea în castel, paznicii care căscau de zor adunau lumânările care mai ardeau afundându-le în apă. Sala de bal era în întuneric când Valentine intră în camera Tonei.

Nu mai discutase cu Julia, dar era hotărât, în continuare, să facă ceea ce trebuia pentru Tona, singura femeie pe care o iubise vreodată.

Rămase un moment privind-o. Lumânarea care ardea la capul patului ei îi punea în evidenţă trăsăturile atât de dragi. îi luă încet mâna şoptindu-i numele, dar Tona nu se trezi. Apoi, o strigă, dar ea continuă să doarmă, iar el realiză că nu se trezise poate pentru că luase somnifere. îngenunche lângă patul ei, o sărută pe frunte, îi netezi părul ca de mătase. Părea atât de tânără, inocentă, ca un înger. Un înger care îi va oferi un copil. Această idee îl fascina.

Valentine îi şopti:

- Noapte bună, iubita mea. Nu vei mai fi singură nici tristă niciodată, pentru că vom pleca mâine împreună din acest loc. Vom începe o viaţă nouă, nu ne vom mai despărţi niciodată. De dragul tău voi renunţa la tron şi la tot ce-i aparţine regelui Valentine de Gardenia. Noapte bună, dragostea mea, noapte bună!

Tona se mişcă în somn iar el avu impresia că ea îi

pronunţase numele. O mai sărută o dată apoi plecă îndreptându-se spre apartamentul său.

Cum se iviră zorii, Tona părăsi castelul.

Era tânără şi puternică şi după somnul acela provocat de somnifer îşi revenise destul de bine pentru a face faţă călătoriei.

Avusese puterea de a lăsa în urmă tot ce însemnase Valentine pentru ea. Picioarele o duceau înainte dornice parcă să asculte porunca prinţesei de Valega.

Julia, care se trezise şi ea, supraveghe personal plecarea Tonei, grăbind-o de parcă ar fi vrut să scape mai repede de cea care intrase pe neaşteptate în viaţa sa.

La câtva timp după aceea, Tona îşi aminti de frumoasa prinţesă care rămăsese în curtea castelului însoţită de un câine mare de vânătoare.

îşi mai aminti cum Julia îi dăduse la plecare bani, un paşaport şi instrucţiuni de călătorie. Apoi se trezise în acea maşină de lux cu care venise la castel, cu draperiile trase, apoi nu mai văzu nimic; castelul şi frumoasa Julia rămânând în urmă. Dar Tona era conştientă că tot ce iubise mai mult era tot în acest castel pe care-l părăsise. Se gândi la Valentine, care probabil dormea dus în dormitorul său. Se întrebă ce va spune când va afla că plecase.

Iar acum se îndrepta spre Anglia, desigur la sora sa, căci unde altundeva se putea duce?Ştia că sora şi cumnatul ei n-o aşteptau cu plăcere acasă. Probabil n-o

vor mai accepta nici ca rudă.

Nu vor crede niciodată ce le va povesti ea despre Valentine de Gardenia; probabil o vor privi ca pe o lunatică. Dar ea, Tona, trebuia să meargă din nou în casa lor. Pentru copilul care se va naşte acceptase banii oferiţi de prinţesă.

După ce va naşte se va apuca din nou de lucru.

După ce maşina o lăsă într-o gară se trezi într-un compartiment de tren cu locuri rezervate; curând, observă că se afla din nou în expresul Balkans. Aici amintirile o năpădiră. Julia ordonase să i se cumpere reviste şi ziare, un coşuleţ pentru micul dejun, o haină de blană şi un alt cufăr cu haine.

Tona îşi spuse că se întorcea în Anglia cu toate accesoriile unei prinţese. De fapt, era mama fiului de rege. Dar când ajunse la Istanbul, redeveni melancolică.

Acum când avea atâta ore libere să se gândească, îşi simţea conştiinţa încărcată. Era gata să plătească pentru vina ei, dar nu voia ca mica făptură pe care o purta în pântece să sufere. Se va naşte fără tată, fără un nume. Dar ea nu putea face nimic; putea doar să-şi dedice doar viaţa acestui copil să muncească pentru el, şi să spere s-o ierte când va fi mare.

în capitala Turciei, ea fu aşteptată conform aranjamentelor Juliei, de un ataşat la ambasada Valega. Acesta o tratã cu curtoazie şi consideraţie. N-o întrebă nimic.

în scurt timp o conduse la un aeroport, de unde plecă spre Anglia.

în timpul zborului, văzu la un pasager un ziar englezesc, şi deodată ieşi din starea mizerabilă în care se afla citind că Europa era angajată într-un război care se cam extinsese. Mai realiză că activităţile naziste erau destul de bine conturate.

Capitolul 8

Kathleen, sora Tonei, se afla ca de obicei, în mica bucătărie a casei din Norwood, spălând vasele. Tom, soţul ei le ştergea. Kathleen fusese cândva o fată drăguţă, dar acum era neglijentă şi marcată de oboseală. Tom Bolton arăta şi el cam neîngrijit, iar pe figura sa era întipărit acel dispreţ din care nu mai ieşea. Se săturaseră de viaţa pe care o duceau. Se văicăreau toată ziua de traiul lor nefericit, dar nu făceau nimic ca să-l schimbe. Se certau tot timpul cât erau împreună, din orice.

Tom fuma o ţigară. Ţigara, era pentru el, simbolul succesului pe care nu-l atinsese în cei treizeci şi cinci de ani de viaţă. Se delecta cu această ţigară devenită şi ea un lux. Kathleen ţinea în gură o ţigară turcească, din care trăgea cu nesaţ şi discutau despre persoana care le făcuse posibil acest lux - fumatul unor ţigări scumpe. Şi nu numai atât, dar mai aveau şi nişte găini în cuibare, whisky, cutii cu bere. Kathleen primise o pălărie nouă şi un parfum, chiar. Lui Tom, Tona îi dăruise bomboanele de ciocolată preferate.

- Sunt extraordinar de uimită, spunea Kathleen, fără a scoate ţigara din colţul gurii. N-aş fi zis că în acel taxi care a oprit în faţa porţii era chiar sora mea, arătând elegantă ca Marlene Dietrich.

- Asta în ultimul timp când se îmbolnăvise... Nu ştiu dacă am făcut bine primind-o aici, după ce ne-a făcut. De fapt, eu întotdeauna m-am aşteptat la aşa ceva din partea ei. Chiar şi mama, Dumnezeu s-o ierte, spunea la

fel. Fata asta ar fi trebuit să se mărite cu George Oliver, dacă era deşteaptă.

- Sunt de acord c-a greşit, zise Kathleen, dar este sora mea, nu pot să-i închid uşa în nas...

Tom pufni dispreţuitor. Ştia că vorbele lui Kathleen ascundeau multă ipocrizie. N-o interesa de fel faptul că era sora ei, pe care n-o prea iubise. El ştia prea bine de ce se hotărâse soţia lui să-şi lase sora să locuiască la ei. Tona părea să fie plină de bani. Iar ei cu banii nu se descurcau de fel. Desigur, nu crezuseră o iotă din acea poveste fantastică relatată de ea. Tona se încurcase cu un rege, apoi ajunsese la prinţesa unei alte ţări. Iar regele voia să renunţe la tron pentru ea... probabil văzuse vreun film, pe undeva...

Fără îndoială, avusese o aventură cu vreun străin, care, se descotorosise de ea. Ce să-i faci, dacă avusese încredere într-un străin!

- Ei bine, zise Kathleen, pufăind din ţigară. După cum i-am spus Tonei, a avut noroc că toate acestea s-au întâmplat departe de ţară. Aşa, poate să pretindă că a fost măritată acolo.

- Unde este acum? întrebă Tom.

- Stă întinsă. Arată ca o stafie, i-am spus să se odihnească.

în clipa aceea sună clopoţelul de la uşa din faţă.

- Răspund eu, zise Tom.

După o altă clipă, se întoarse în bucătărie cu un aer schimbat.

- Draga mea, zise el vei avea o surpriză, scoateţi şorţul şi vino în sufragerie. Cine crezi c-a venit?

Kathleen începu să desfacă şorţul, apoi îşi netezi o şuviţă de păr căzută în ochi.

- Nu ghicesc cine este.

- George Oliver.

Ochii lui Kathleen, odinioară frumoşi ca ai Tonei, se măriră.

- Dumnezeule! S-a întors din Gardenia?

- Exact! Zice că hitleriştii au pus la cale să-l detroneze pe rege, să instaureze dictatura.

Pe Kathleen n-o interesa politica, nici starea Europei, dar îl plăcea pe George Oliver şi tot mai spera că se va înrudi cu el.

- Dragul meu, George! exclamă ea. Nu te-am văzut de foarte mult timp!

- Bună, Katie! o salută el.

- Tom spunea că te-ai întors pentru că sunt probleme în Gardenia.

- Acolo se petrece o revoluţie şi după toate probabilităţile fabrica noastră va produce armament pentru Germania, în locul florilor artificiale de până acum.

Kathleen îl privea nevenindu-i să creadă.

- Cred că ai aflat de întoarcerea Tonei.

George Oliver roşi.

- Tona? incredibil! Ne-am văzut în Gardenia apoi a dispărut brusc. Când s-a întors?

- Ieri.

- Unde este acum?

- Se odihneşte, zise Tom.

Dar în clipa acea uşa încăperii se deschise şi intră chiar Tona, care-şi duse mâna la inimă de parcă ar fi vrut să-i potolească bătăile.

George Oliver o privi lung. Era foarte schimbată. Slăbise mult, era încercănată, palidă. Arăta ca o femeie care a dormit prea puţin şi a plâns mult. Era totuşi frumoasă. Privind-o, George observă că purta un taior cu o croială deosebită. N-ar fi crezut dacă i s-ar fi spus că fusese făcut la Paris pentru Julia de Valega. Nu reuşi să spună decât:

- Bună, Tona.

- Bună, George.

Apoi se întoarse spre sora ei.

- I-am auzit vocea lui George, este singura persoană din lume pe care vreau s-o văd. Katie, te superi dacă ne laşi singuri?

în trecut, o astfel de cerere ar fi fost privită cu dispreţ de Kate, dar acum, ei bine, acum Katie nu mai ştia ce să creadă. Sora ei, în loc să se întoarcă spăşită, cu capul plecat, ţinea capul sus cu demnitate şi împărţea ordine celor din jur ca unor supuşi.

Cu toate acestea se retrase din încăpere.

- Eu trebuie să merg la lăptărie, o să mă ducă Tom până în Austin. Ne vedem mai târziu George.

George Oliver continua s-o privească pe Tona, conştient că acest loc foarte umil, cu draperiile ieftine, cu carpete de mâna a doua, căpătase un aer deosebit

pe care i-l împrumuta Tona. De ce se simţea chiar el foarte umil în faţa Tonei?

De ce avea acest aer misterios? El ştia câte ceva din ce făcuse Tona în Gardia, dar desigur nu ştia totul. Fusese îngrijorat de dispariţia ei, iar acum răsufla uşurat că fata se întorsese acasă şi că era teafără.

O iubea încă, din nefericire, iar ea îşi pierduse capul pentru un străin!

Tona zise după un moment de tăcere:

- George, se pare că ne-am întâlnit într-o altă lume, dar acum când m-am întors aici la Katie şi Tom nici nu-mi vine să cred că am fost vreodată în Gardenia! Mi se pare un vis sălbatic!

George tuşi stânjenit, apoi scoase o ţigară.

- Eu nu i-aş spune chiar aşa. Ce naiba te-a făcut să mă laşi acolo, Tona? Chiar dacă nu voiai să te măriţi? Probabil nu te-aş înţelege. Puteai să te măriţi cu mine, puteam fi prieteni...

Tona, care se uita pe fereastră, nu vedea în faţa ochilor decât încercările timide de grădinărit ale lui Tom; nişte straturi de flori firave, iarba care trebuia tăiată, casele mici, o scenă de o frumuseţe stranie, împrejurimile unui castel, cel din Valega, şi pe Valentine călare, venind de la vânătoare. Pe moment, nici nu-i putu vorbi lui George Oliver. îşi acoperi ochii cu mâna şi zise:

- Probabil mă vei considera nebună. Desigur, trebuie să-ţi cer scuze c-am dispărut atunci. Sunt lucruri pe care nu ţi le pot spune nici măcar ţie.

George ridică din umeri.

- Cred că ţi s-a suit Gardenia la cap.

Tona îl privi cu un zâmbet trist.

- Mi-am revenit acum.

- Unde ai plecat atunci?

- Nu-mi pune întrebări, te rog.

- Asta înseamnă că nu mă consideri prieten, cum ai spus.

- Dragă George, te rog, nu te supăra. Consider că ai fost extrem de amabil în privinţa celor întâmplate în Gardenia. Dar ceea ce mi s-a întâmplat este secretul altuia, după cum este şi al meu, dar fără permisiunea lui nu-l pot dezvălui.

- Te referi la tipul de care te-ai îndrăgostit în tren?

- Da.

- Nu l-ai mai găsit?

- L-am găsit, dar nu se poate căsători cu mine.

George Oliver ridică din umeri.

- Mi se pare misterios, dar eu continuu să fiu îndrăgostit de tine, Tona. Tot mai vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea roşi iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Eşti teribil de bun cu mine, George, dar am un motiv foarte serios pentru care nu pot să te accept.

- Ştiu că nu mă iubeşti, începu el.

- Nu este doar atât... Tona evită să-l privească. Ştii, George, voi avea un copil.

El trase aer în piept.

- Dumnezeule, Tona, este îngrozitor ce-mi spui!

Tona se întoarse cu spatele.

- Nu-mi mai pune întrebări, te rog. Voi da naştere unui copil, asta este. Iar tatăl nu se poate căsători cu mine. Din fericire, deocamdată am destui bani, iar după ce se va naşte copilul voi relua lucrul. Sora mea a fost mai înţelegătoare decât m-aş fi aşteptat. Voi purta numele de Smith sau orice alt nume pe care mi-l va sugera ea.

Pe moment, George luptă cu sine, cu principiile sale de o viaţă, pentru a nu se revolta împotriva Tonei. Apoi, dragostea birui şi spuse;

- M-ai rugat să nu-ţi pun întrebări şi n-o voi face. Acel tip este un ticălos. Dar tot nu văd de ce nu te-ai căsători imediat cu mine.

Tona îl privi uluită.

- George!

- Da, exclamă el. O să spui că sunt un prost, dar fac asta din dragoste. Ai dat peste acel gunoi în Gardenia, dar vreau să-l uiţi. Trebuie să te măriţi cu mine, astfel copilul tău va avea un nume.

Pe moment, Tona nu putu să răspundă. Cu faţa în mâini, se luptă cu lacrimile. Inima ei îi aparţinea doar lui Valentine.

El nu era ticălos aşa cum îl considera George. Era doar un bărbat care, din nefericire, se născuse pentru a fi rege şi trebuia să asculte de raţiuni politice şi nu de inima sa.

Tona îl va iubi până la moarte şi-i va creşte copilul cu multă dragoste.

Pe când se gândea la toate acestea, Valentine făcea probabil aranjamentele finale pentru căsătoria cu Julia de Valega.

Era inutil pentru Tona să mai spere că-l va vedea vreodată şi era poate mai bine să accepte ceea ce-i oferise George referitor la viitorul copilului ei. Dar cum putea să accepte o astfel de ofertă? Cum să-l accepte pe George când asta ar fi însemnat că i se oferea ea însăşi?

- Trebuie să te măriţi cu mine, Tona, îl auzi pe George repetând.

Tona ridică privirea spre el cu ochii în lacrimi.

- George, nici nu ştii cât apreciez gestul tău, dar te rog dă-mi puţin timp de gândire. Nu mi se pare cinstit faţă de tine, iar eu... ea oftă, fiindu-i imposibil să continue ce avea de spus.

George oftă şi el lăsându-i mâna.

- Eşti cel puţin ciudată, Tona, dar voi avea răbdare până când îmi vei da singură răspunsul.

- George, ce se întâmplă în Gardenia? îl întrebă ea, după ce-şi recăpătă graiul. Ştii ceva despre rege şi căsătoria lui?

George îşi aprinse o ţigară.

- Este o chestiune perimată, draga mea.

Tona simţi că inima începe să-i bată mai tare din cauza emoţiei şi mai ales a speranţei că Valentine ar putea redeveni liber.

- De ce faci această afirmaţie?

- N-ai citit ziarele?

- Nu.

George scoase ultima ediţie a lui Evening Star din buzunar.

- Este ediţia de dimineaţă, citeşte-l şi vei vedea că regele Gardeniei a renunţat la căsătorie luând calea exilului.

Cu obrajii arzând, Tona citi rândurile indicate de George.

„ Revoluţie în Gardenia

Naziştii s-au întors, aşa cum era de aşteptat. Contele Lakost, despre care aţi auzit ca fiind regalist, era, în realitate, conducătorul fasciştilor din Gardenia de câţiva ani. De fapt, toată ţara era un cuib de spioni şi intriganţi.“

Tona îşi aminti rolul pe care îl jucase chiar ea, la cererea agentului contelui Lakost, Rosta, care-i ceruse să-l ademenească pe baronul Nicholas.

Citi în continuare:

„Mişcarea revoluţionară din Gardenia condusă de contele Lakost a dus la cucerirea capitalei Gardia, noaptea trecută. Se ştie de mult că <<turişti>> germani şi italieni s-au infiltrat în ţară şi că Lakost lucrează pentru Axă. Armata lui Lakost a luat cu asalt palatul regal pe care l-a incendiat. Regele Valentine şi suita sa au scăpat şi se pare că a trecut graniţa. Pe străzile Gardiei se duc lupte grele...“

Tona scăpă ziarul din mână. Se simţi dintr-o dată rău şi trupul îi fu zguduit de convulsii puternice. Din ce citise, rezulta că Gardia era în mâinile inamicului, iar Valentine în exil. Aşadar nu mai fusese necesară căsătoria cu Julia. Acum era ex-regele Gardeniei, iar la această realitate, Tona leşină.

***

După o săptămână, casa familiei Bolton din Norwood era scena unei activităţi febrile.

Kathleen Bolton făcea pregătiri pentru o masă festivă. Tona zăcuse în pat câteva zile, dar acum se simţea mai bine, iar George îşi anunţase vizita în acea seară. Kathleen era convinsă că bietul George îşi va reînnoi propunerea de căsătorie. Tocmai de aceea, punea la cale o masă bună, desigur, pe banii surorii sale. Cumpăraseră chiar şi lichior.

Kathleen abia aştepta. Lucrul acela săvârşit de Tona rămânea la fel de teribil şi acum, dar întoarcerea ei din Gardenia cu bani şi haine scumpe o scoseseră pe Kathleen din existenţa ei obişnuită. Aproape că-i era recunoscătoare Tonei pentru asta. Pe sub şorţ purta o rochie de mătase roşu cu alb, dăruită de sora ei; iar când o întrebase despre semnificaţia acelui semn J pe buzunar, sora ei pronunţase cuvântul Julia.

Nimic altceva.

Camera de zi era scăldată în lumina soarelui. Tona zăcea pe canapea acoperită cu o pătură pentru că nu se simţea prea bine şi avea frisoane. Nici nu putea să

doarmă. în această dimineaţă fusese de acord, în sfârşit, să se lase consultată de un medic care-i prescrise un calmant uşor. Doctorul o sfătuise să fie foarte calmă, să nu se lase supărată de nimic, dacă voia să păstreze sarcina. Tona nu-şi dorea nimic la mult decât să dea naştere copilului lui Valentine.

îşi făcea probleme pentru el de când citise că părăsise Gardenia şi că fusese instaurat acolo un guvern marionetă. Şi Valega fusese ocupată, dar nu se menţiona nimic despre prinţesă. Poate Valentine şi Julia fugiseră împreună. Poate că ea, Tona, nu va şti niciodată.

îşi făcea probleme şi pentru faptul că în această seară expira termenul de gândire dat de George, căruia trebuia să-i dea răspunsul. După ce se va termina masa, iar Katie şi Tom vor merge la culcare, ea va rămâne singură cu George care desigur îşi va repeta cererea în căsătorie.

Nu mai putea să-l ţină în suspans fără un răspuns. De fapt, fusese extrem de generos faţă de ea.

Tona însă nu era decisă. Pe de o parte, voia ca fiul ei să aibă un tată şi un nume. Pe de alta, nu se putea căsători cu un alt bărbat în afară de Valentine.

Tom reveni cu băutura. Desfăcu sticla îşi turnă un pahar şi începu să discute fericit cu cumnata sa. Era foarte curios să afle de unde avea atâţia bani. Presupunea că fuseseră oferiţi de bărbatul cu care trăise în Gardenia.

- Nu mai discutăm despre aceşti bani, Tom, îi spuse

Tona. îi voi depune la bancă pentru copilul meu.

- Ai ascultat ştirile cât am fost plecat? o întrebă el.

- Da, le-am ascultat.

- Au mai spus ceva despre problemele din Gardenia?

Tona deveni la fel de albă la faţă ca şi lâna din care tricota.

- Da, se pare că regele Valentine s-ar afla în Portugalia; alţii spun că este în Ungaria. Nu poţi şti.

- Era un tip ciudat, zise Tom.

- Valentine de Gardenia nu era defel ciudat, sări Tona. A fost educat în Anglia.

- L-ai văzut vreodată?

Tona încleştă pumnii.

- Da, l-am văzut.

Tona fu recunoscătoare lui George care sosise tocmai atunci întrerupând întrebările lui Tom. Nu suporta să vorbească despre Valentine. Dar unde era oare? în Portugalia? în Ungaria? La Londra?

Apoi îşi aminti cuvintele doctorului şi încercă să discute cu George, dând uitării vorbele lui Tom.

- Ia uite cine a sosit! exclamă Kathleen de parcă într- adevăr nu l-ar fi aşteptat pe George şi acesta ar fi luat-o prin surprindere. Apoi ea se îndreptă spre uşa la care sunase cineva. Kathleen se întoarse foarte îmbujorată.

- Tona, te caută cineva. Să vezi ce maşină are! Mi se pare că este un Rolls. Are şi şofer! Dar să vezi ce bine arată bărbatul! Parcă este Gary Cooper!

Tona continua să-şi privească sora.

- Ţi-a spus cum îl cheamă?

- M-a întrebat dacă aici locuieşte miss Felton, eu am spus „da“, iar el m-a rugat să te chem. îl cheamă Valentine Carr.

George rămase cu paharul în drum spre gură.

- Carr, repetă el indignat, amintindu-şi că acesta era numele individului de care se îndrăgostise Tona.

Toate privirile erau aţintite asupra ei.

Tona sări în picioare. Era albă la faţă iar ochii ei păreau două stele imense. Vru să vorbească dar cuvintele refuzau să iasă. Un strigăt izbucni totuşi de pe buzele ei:

- Valentine! Este Valentine!

O rupse la fugă.

în holul de la intrare se afla într-adevăr, ex-regele Gardeniei, care o privea cu ochii plini de dragoste pe fata pentru care străbătuse mii de mile.

Văzu însă o tânără foarte slabă, îmbărcată într-o rochie albastru-închis. Era prea palidă iar ochii îi erau înfundaţi în orbite. întinse braţele spre ea.

- Tona!

Ea îl privi pe tânărul foarte elegant din faţa ei, îmbrăcat într-un costum englezesc, semănând mai mult cu acel Valentine Carr pe care-l cunoscuse în expresul Balkans. Nu mai avea nimic din strălucirea regelui. Era doar un om obişnuit, cu o figură obosită care o privea cu dragoste în ochi.

- Val! strigă ea. Val!

în clipa următoare fu în braţele lui, simţindu-se primită ca după o lungă aşteptare, apoi figura ei frumoasă fu acoperită de sărutări.

- Iubita mea! Te-am regăsit!

Se bucurară de regăsirea lor, murmurând vorbe de dragoste. Nu era momentul unor explicaţii acum. Se iubeau şi erau din nou împreună. Numai asta conta.

După câteva clipe Valentine o ridică în braţe, o duse spre capanea unde o aşeză cu multă grijă apoi se aşeză şi el prinzându-i mâinile mici în palmele sale. Le sărută în repetate rânduri.

- Eşti fericită că mă revezi, Tona?

Ea răspunse fără ezitare:

- Nici nu ştii cât de mare este fericirea mea!

- Am trăit ca în iad de când ai dispărut, Tona.

- Mulţumeşte cerului că ai scăpat din Gardia!

Valentine îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Când descoperise a doua zi că ea părăsise castelul, discutase problema foarte deschis cu Julia. îi reproşase că-i alungase iubita. Prinţesa îi reamintise că avea o datorie faţă de poporul său şi de aceea trebuia să renunţe la Tona încheind o căsătorie adecvată, dar el ripostase spunându-i că nu putea renunţa la mama fiului său. Se certaseră, iar el părăsise Valega întorcându-se în ţara sa pe care o găsi într-o revoltă fără precedent condusă de Lakost. Ştiind că Gestapoul se afla pe urmele sale Valentine, însoţit de credinciosul Paul, fugise cu un avion prin Valega; o prevenise pe Julia să fugă la Budapesta. El se îndreptase spre Portugalia. După douăzeci şi patru de ore sosise la Londra.

- Primul lucru pe care l-am făcut a fost să cer adresa ta, întrucât Julia mi-a spus că te-a trimis acasă.

- Valentine, să cred că mă iubeşti?

- Tona, n-m iubit pe nimeni niciodată în afară de tine!

- Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le-am lămurit! în noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună mi-ai promis că a doua zi ne vom căsători. De ce m-ai lăsat la dispoziţia lui Rosta? Nu ştiai că era conducătorul bandei lui Lakost? Voiau să mă împuşte ca spioană. Apoi m-au trimis la o închisoare de la frontieră dar am scăpat datorită unui accident de tren. Pe drum am cunoscut-o pe prinţesa Julia.

- Draga mea! exclamă Valentine. N-am ştiut ce rol avea Rosta! Ţi-am trimis un bilet în care-ţi explicam situaţia gravă a Gardeniei spunându-ţi că singura soluţie este să mă însor cu Julia încheind astfel alianţă cu Valega. Ţi-am declarat atunci că te iubesc şi că voi continua să te iubesc până la moarte...

- N-am primit acea scrisoare.

- Desigur, a interceptat-o Rosta!

- Era normal s-o facă!

- Iar tu ţi-ai închipuit că te-am părăsit fără un cuvânt!

- Da, aşa am crezut atunci! recunoscu Tona, cu ochii plini de lacrimi, amintindu-şi cum văzuse cu disperare fără a înţelege, procesiunea care-l însoţea pe Valentine spre Valega.

Valentine o prinse din nou în braţele sale sărutând-o cu multă dragoste, lucru care o făcu să-şi mai revină.

- Biata mea iubită! Cât ai suferit!

- Şi tu ai suferit mult, Valentine!

- Acum, nu mai contează, Tona. Mă cunoşti, eu nu mi-am dorit să fiu rege. Doream numai ce voi avea de acum înainte. O casă în Anglia şi, mai ales, o soţie englezoaică şi un fiu care se va naşte pe pământ englezesc.

Tona îşi ascunse faţa la umărul lui.

- O, Val, încă nu pot să cred că este adevărat!

Valentine îi mângâie părul blond.

- Trebuie să ne căsătorim imediat. Voi obţine o licenţă în acest scop. Apoi, te voi duce undeva la malul mării; eşti prea slabă, pari bolnavă. Trebuie să te însănătoşeşti.

- Dragul meu, deja mă simt mai bine datorită prezenţei tale.

- Iubita mea, nu te-am putut face regină, vei fi doar doamna Carr. Este de ajuns?

- Mai mult decât de-ajuns, iubitule!

- Slavă Domnului că am destui bani investiţi aici. Vă voi putea oferi ţie şi fiului meu tot ce vă doriţi.

Tona se prinse de gâtul lui cu ochii în lacrimi.

- O, Val, a fost cumplit fără tine.

- Să nu mai vorbim despre ce a fost, iubita mea, ci despre ce va fi de acum înainte despre felul în care ne vom iubi şi ne vom iubi copilul!

în hol intrară trei persoane: Kathleen, care tuşi discret urmată de soţul ei şi de George Oliver.

Valentine se ridică să-i întâmpine. Tona le spuse:

- Ei sunt Katie, sora mea, soţul ei Tom, şi domnul

Oliver.

Valentine se înclină.

- Eu sunt Valentine Carr. Mă voi căsători imediat cu Tona.

Kate şi Tom îl priviră. George păli. îl privea pe Valentine de
parcă acesta nu era real. Se întreba dacă nu cumva îşi pierdea minţile, pentru că-şi amintea foarte bine figura acestui bărbat în alaiul regal, mergând pe străzile Gardiei, în uralele mulţimii. Văzuse această figură cu ochii neobişnuit de albaştri pe zeci de fotografii şi postere din Gardia, în ziare şi reviste.

George izbucni:

- Sunteţi... semănaţi cu fostul rege al Gardeniei...

- Rege? repetă Kathleen cu ochii scoşi din orbite.

Tona le zâmbea tuturor.

- Da, zise ea, este regele Valentine. După cum ştiţi, ţara lui este în mâinile duşmanului, iar el a renunţat la tron. Acum veţi înţelege poate de ce n-am putut să vă spun nimic despre el.

George Oliver începu să-şi caute pachetul de ţigări prin buzunare. Avea nevoie de o ţigară şi de ceva de băut. Nu putuse să întrevadă acest final pentru toate necazurile Tonei. Aşadar, individul cu care se încurcase era chiar regele Gardeniei. Nu fusese nicicând mai şocat. Cu toate acestea nu putea să nu fie mândru de Tona! El fusese la rându-i îndrăgostit de ea, de Tona care se va căsători cu un rege.

Kathleen abia înţelegea ce se întâmplă. întinse în

cele din urmă mâna spre logodnicul surorii sale îngăimând:

- O, maiestate!

Valentine îi zâmbi, se aplecă îi luă mâna şi i-o sărută.

- Te rog să uiţi că am fost rege. Nu sunt decât Valentine Carr.

Tom, care până atunci se gândise cam ce ar fi putut să-i spună regelui, renunţă la tot ce-şi planificase şi întinse mâna spre sticla cu băutură. Va avea ce le povesti celor de la magazin mâine! Cumnata lui se va căsători cu fostul rege al Gardeniei! Asta da, veste! Le va da un radio cadou de nuntă.

Kathleen găsi că este momentul să verse câteva lacrimi:

- Te felicit, draga mea, îi spuse ea surorii sale. Trebuie totuşi să recunosc că te-ai descurcat foarte bine.

- Nu înţelegi, Katie. N-am ştiut că era rege când l-am cunoscut şi nu m-ar fi interesat dacă era vreun servitor de la castel. L-am iubit. Asta a fost totul.

- Dar după ce te vei mărita cu el vei fi regină? întrebă Kathleen extaziată.

Tona scutură din cap.

- Nu, voi fi doar doamna Carr.

Ridicând privirea, întâlni ochii lui Valentine. Se priviră lung, cu dragoste, tânjind după momentul când, în sfârşit, vor rămâne singuri.

Sfârşit